விவேக போதினி

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி VII { ஆனந்த௵ மாசி௴ : 1915-௵ மார்ச்௴ } பகுதி 9

OFFICE OF THE REGISTRAR
22 MAR 1915

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

32. வேத ரஹஸ்யம்

கைத்தலம் விளங்குமொரு நெல்லியங் கனியெனக்
  கண்டவே தாக மத்தின்
காட்சிபுரு ஷார்த்தமதின் மாட்சிபெறு முத்தியது
  கருதி னனுமான மாதி
உத்திபல வாநிரு விகற்பமே யில்லையா
  லொன்றோ டிரண்டென் னவோ
வுரையுமில்லை நீயுமில்லை நானுமில்லை யென்பது
  முபாயநீ யுண்டு நானுஞ்
சித்தமுள னில்லை யெனும்வசன நீயறிவை
  தெரியார்க டெரிய வசமோ
செப்புகே வலநீதி யொப்புவமை யல்லவே
  சின்முத்தி ரங்க மரபிற்
சத்தமற வெனையாண்ட குருமௌனி கையினாற்
  றமியனேற் குதவு பொருளே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
  சச்சிதா னந்த சிவமே.

(சச்சிதானந்தசிவம்—7)

33. காரியகாரண அதீதம்

வேதாவை யிவ்வணம் விதித்ததே தென்னினுன்
  வினைப்பகுதி யென்ப னந்த
வினைபேச வறியாது நிற்கவிவை மனதால்
  விளைந்ததான் மனதை நாடிற்
போதமே நிற்குமப் போதத்தை நாடிலோ
  போதமு நினல்வி ளக்கம்
பொய்யென்று தெய்வமறை யாவுமே நீயென்று
  போக்குவா வறநி கழ்த்தும்
ஆதார வாதேய முழுது நீ யாதலா
  லகிலமீ தென்னை யாட்டி
யாடல்கண் டவனுநீ யாடுகின் றவனுநீ
  யருளுநீ மௌன ஞான
தாதாவு நீபெற்ற தாய்தந்தை தாமுநீ
  தமருநீ யாவுநீ காண்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
  சச்சிதா னந்த சிவமே.

(சச்சிதானந்தசிவம்—10)

34. உலகின் இயல்பு: முத்திநிலை

தந்தைதாய் தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ்
  சந்தையிற் கூட்ட மிதிலோ
சந்தேக மில்லைமணி மாடமா ளிகைமேடை
  சதுரங்க சேனை யுடனே
வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்த்ரசா லக்கோலம்
  வஞ்சனை பொறாமை லோபம்
வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ
  வாஞ்சனையி லாத கனவே
எந்தநா ளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே
  யிரவுபக லில்லா விடத்
தேகமாய் நின்றநின் னருள்வெள்ள மீதிலே
  யானென்ப தறவு மூழ்கிச்
சிந்தைதான் றெளியாது சுழலுமவகை யென்கொ
  தேடரிய சத்தாகி யென் (லோ)
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
  தேசோ மயானந் தமே.

(தேசோமயானந்தம்—3)

CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

யோ	துலு	இங்	தமிழ்	வார	ஆநந்தஹு பங்குனிமூ { சாலிசகம் 1836 கலியப்தம் 5015 } பசலி1324 கோல்லம்-1090 { 1915ஹு மார்ச்சுமூ ஏப்பிரல்மூ
ரகு	27	14	1	ஞா	சது 46-29, சத 52-23, சித் 5-8, பத் 16-35, திவி 9-25, அக 29-47, மீனரவி 3-17, சத 4 குரு 35-0, மீன கி சதுர்
					திதி ஷடசீதி காரடையான் நோம்பு மாசி சூன்யார்கம். [ருத்திரஸாம.
பு	28	15	2	திங்	●அமா 47-28, பூர 55-0, சா 3-16, சது 16-56. திவி 9-5, அவி 4 புத 45-34, அமாதிதி சர்வ அமா சோம அமா
சு	29	16	3	செ	பிர 49-43, உத் 58-50, சுப 1-30, கிம் 18-35, திவி 20-32, சைத் சுத் திரு 3 சுக் 2-21, சாந்திர ஸம்வஸ்தரகௌரீ இவ்ஷ.
ரசெ	30	17	4	புத	துதி 53-8, ரே 60-0, சுப் 0-48, பா 21-25, ரா 1-33, உத் 1 ரவி 24-7, சத 3 செ 20-30, சந்-தரி மழை 4-க்குள்.
புசுச	1	18	5	வியா	திரு 57-23, ரே 3-52, பிரா 0-49, தை 25-15, ரா 28-42, அக 29-56, சத 1 புத 24-14, திரு 4 சுக் 59-0, மிதுன
					ரிசுசனி 30-0, ஸௌபாக்ய கௌரீ உத்தமஸா-ம. [சிரா கரிநாள்.
கு	2	19	6	வெ	சது 60-0, அசு 9-35, மா 1-30, வணி 24-41, சே 2-38, ரா 6-11, பிராகுதயகுரு 43-7, சது விரு சக்திகெணபதி வை
ரபு	3	20	7	சனி	சது 2-28, பர 15-54, வை 2-43, பத் 2-28, ரா 19-9, உத் 2 ரவி 44-47, சத 2 புத 57-28, கார் உப மத்ஸய ஜ கல்பா.
செசு	4	21	8	ஞா	பஞ் 7-41, ✳கார் 22-21, விஷ் 4-7, பா 7-41, தியா—0—0 சத 4 செ 39-30, அவி 1 சுக் 55-0, சஷ் உப.
	5	22	9	திங்	சஷ் 12 41, ரோ 28-32, பிரி 5-24, தை 12-41, திவி 6-28, ரா 13-47, அக 30-4, மேஷாய 46-47, சப் விரு சந்தான
பு	6	23	10	செ	சப் 17-7, மிரு 34-9, ஆயு 6-17, வணி 17-7, ரா 26-44, சத 3 புத 3-18, அஷ்டமிதிதி. [சப்தமி.
ரசு	7	24	11	புத	அஷ் 20-44, திரு 38-51, ஸௌ 6-37, பவ 20-44, சே 0-48, உத் 3 ரவி 6-20, அவி 2 சுக் 51-18, அதிதி அசோகாஷ்ட.
செபு	8	25	12	வியா	நவ 23-14, புன 42-31, சோ 6-5, கௌ 23-14, திவி 10-41, பூரட் 1 செ 55-40, சத 4 புத 14-29, நவமிதிதி ஸ்ரீராமநவ.
	9	26	13	வெ	தச 24-31, பூச 44-54, அதி 4-42, கர 24-31, திவி 3-19, அக 30-10, மழை 10-க்குள். [கும்பசுக் 44-50, சர்வ ஏகா.
ரபுசு	10	27	14	சனி	ஏகா 24-28, ஆயில் 46-8, சுக 2-15, திரு 56-40, பத் 24-28, திவி 17-33, உத் 4 ரவி 27-50, பூர 1 பு 22-22,
	11	28	15	ஞா	துவா 23-12, ம 46-0, சூல 54-31, பா 23-12, திவி 16-4, துவாதி மதனத்ரயோ பிரதோ கரி.
பு	12	29	16	திங்	திர 20-47, பூர 44-48, கண் 49-11, தை 20-47, திவி 5-36, பூர 2 புத 19-22 திதித் சமனச 1.
ரசெ	13	30	17	செ	சது 17-18, உத் 42-44, விர் 43-13, வணி 17-18, திவி 2-11, அக 30-18, ரே 1 ரவி 49-58
குசு]					பூர 2 செ 15-0, பூரட் 1 குரு 15 0, அவி 4 சுக் 37-9, பூர்ணிமாதிதி பங்குனி உத்திர கரி.
பு	14	31	18	புத	○பௌ 12-59, ஹஸ் 39-49, துரு 36-33, பவ 12-59, திவி 2-43, ரா 28-22, பூரட் 3
					புத 10-23, சாந்திரசித்ராபருவம் ரௌச்சம வைஸ்நா ஆ. [களில் உஷ்ணமதிகரிக்கும்.
	15	ஏப்பிரல் 1	19	வியா	பிர 7-47, சித் 36-21, வியா 29-27, கௌ 7-47, சே 2-40, ரா 19-8. சைத்பகு சிலவிடங்
புசு	16	2	20	வெ	துதி 2-27, திரு 54-8, சுவா 32-31, ஹர் 22-1, கர 2-27, ரா 15-14, மீனபுத 13-25, சத 1
					சுக் 29-26. [பிராகஸ்தபுத 55-7, சங் சது.
ரசெ	17	3	21	சனி	சது 50-36, விசா 28-28, வஜ் 14-23, பவ 23-35, ரா 7-17, அக 30-20, ரே 2 ரவி 12-56, பூரட் 3 செ 32-10,
பு]பு	18	4	22	ஞா	பஞ் 44-41, அனு 24-23, வித் 6-41, விய 52-21, கௌ 17-38, ரா 7-10, உத் 1 புத 9-37, விய சிரா
சு	19	5	23	திங்	சஷ் 39-15, கே 30-39, வரி 51-37, கர 11-58, பா 9-3, சத 2 சுக் 21-43, மழை 3-க்குள்.
ரபு	20	6	24	செ	சப் 33-59, மூல 17-4 பரி 44-52, பத் 6-37, திவி 13-4, ரா 9-29, ரே 3 ரவி 35-54, உத் 2 புத 2-30, காளாஷ்டமி.
புசெ	21	7	25	புத	அஷ் 29-27, பூரா 14-10, சிவ 38-32, கௌ 29-27, ரா 3-2, அச 30-25, மீனசெ 46-0, உத 3 புத 55-40.
சு	22	8	26	வியா	நவ 25-44, உத் 12-1, சித் 32-54, கர 25-44 திவி 21-49, சத 3 சுக் 14-0, வராகஜ சிர உப.
ரபு	23	9	27	வெ	தச 23-2, திரு 10-50, சா 28-5, பத் 23-2, திவி 20-49, ரே 4 ரவி 59-58, உத் 4 புத 49-27, தசமிதிதி
	24	10	28	சனி	ஏகா 21-27, அவி 10-46, சுப 24-10, பா 21-27, திவி 29-6, திதித்வயம் சர்வஏகா மழை 2-க்குள். [பிரதோ.
புசு	25	11	29	ஞா	துவா 21-6, சத 11-52, சுப் 21-13, தை 21-6, திவி 28-30, அக 30-32, ரே 1 புத 45-15, சத 4 சுக் 6-17, அதிதி
செ	26	12	30	திங்	திர 22-5, பூர 14-15, பிரா 19-18, வணி 22-5, ரா 9-11, உத் 1 செ 5-52, மீன கி திரயோதிதி மாசி.
ரசு	27	13	1		ராக்ஷஸஹு சித்திரைமீ. செ சது 24-20, உத் 17-52, மா 18-18, சகு 24-20, ரா 19-37, அக 30-35, மேஷரவி 23-38,
					பூரட் 1 சுக் 58-17, சௌரவருஷப்பண்டிகை.

ரவி		சனி	
குசெ பு-ரா	5-மி-ரி-ச 14-கும்-சு		
சுக்	20-மீன பு 25-மீ-செ		கே

விவேக போதினி

தொ. 7] ஆனந்தஸு மாசிமீ [பகுதி. 9

மோக்ஷ ஸோபாநம்

THE STEPS TO THE GOAL

4. ராஜ யோகம்: பீடிகை

இந்த ராஜயோகம்தான் மூன்றாவது படி: பக்தியோகம் முதிர்ந்தால்தான், இந்நிலை அப்யாஸிக்கு வரும். ஸாதாரணமாக யோகம் என்ற பதத்திற்கு பரம்பொருளுடன் சேர்க்கும் வழி என்ற பொருளிருப்பினும், இப்படியில் இந்தச் சொல்லுக்குச் சிறப்பான வேறு ஒரு பொருளும் உண்டு. பரம்பொருளுடன் உள்ளபடி அப்யாஸியைக் கொண்டு சேர்ப்பதில் முக்ய ஸாதனமான மனதின் எண்ண அடக்கம் என்பதே யோகம் என்ற சொல்லுக்கு இந்தத் தொடரில் சிறப்புப்பொருள். கீழ் சொல்லப்பட்ட இரண்டு யோகங்களிலும் மனதின் தன்மையை உள்ளபடி உணர்ந்து அதை அடக்கவேண்டிய முயற்சிக்கு இடமே இல்லை. மேல் கூறப்போகும் ஞானயோகத்தில் அடங்கிய மனதைக்கொண்டு பரம்பொருளே யாகிவிடுவதில் முயற்சியாதலால் அங்கும் மனதின் எண்ணங்களை அடக்கத் தனிமுயற்சி வேண்டியதில்லை. ஆகவே அந்த முயற்சி இந்த மூன்றாம் நிலையிலே முக்கியமாக இருப்பதால்தான் இங்கு யோகம் என்பதில் நிஷ்காய்யப், பரம்பொருளுடன் சேர்க்கும் மார்க்கம் என்ற பொருள்களுடன் சித்தவிருத்தி நிரோதம் என்னும் மனத்தொழிலடக்கம் என்ற பொருளும் அடங்கியுள்ளது. ராஜ என்ற சொல்லுக்கு சிறந்த என்று பொருள் ஆகவே ராஜயோகம் என்பது மனிதன் தன் முயற்சியால் செய்யும் மோக்ஷ வழிப்போக்கில் இந்தப்படி மிகச் சிறந்தது என்றாச்சுது. ஞானயோகமல்லவா சிறந்தது என்ற சங்கை இங்கு வரலாம்: ஆனால் அதில் பெரும்பாலும் மானிடமுயற்சி குறைந்தும் பரம்பொருள் பெருமையின் ஆற்றல் மிகுந்தும் இருக்கும். ஆதலால் அதை முயற்சிக்கு மேற்பட்ட அதீதநிலையாகக்கொண்டு மானிடமுயற்சியில் சிறந்தது இந்த ராஜயோகமே என்று உணரவேண்டும்.

இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்ட சிறப்புப் பொருளும் அமையப்பெற்ற யோகம் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படும் விஷயத்தில் தத்காலத்தவர்களுக்கு திடமான மோஹம் ஒன்று உள்ளது. யோகம் என்பது ஏதோ செப்படி வித்தைபோன்ற மூச்சடக்கும் கூத்தாடி வித்தை: இது ஸாதாரணர்களால் செய்ய முடியாதது: அப்படி முயல்பவர்கள் பொதுவாகக் கொடிய நோய் முதலியன வந்து வருந்தும்படியாகும்: அல்லது ஒருவேளை ஸரிவரத் தேறி வந்தால் விநோத ஸித்திகள் ஏற்பட்டு அப்யாஸியை மோக்ஷவழியை விட்டுக் கீழே இழுத்துவிடும், உலகத்தவரிடம் கீர்த்தி பெறவேண்டும் என்ற எண்ணக்கிளர்ச்சியால்: ஆதலால் இந்த யோகத்தைக் கவனிக்கவே கூடாது என்று இவ்வாறு கண்மூடி அபிப்ராயம் ஒன்று நம்முள் புத்திமான்களிடத்தும் ஓங்கித் தழைத்துக்கொண்டு வருகிறது. இதனால் விளைந்துள்ள தீமைகள் அநேகம். இப்பொழுது நம்மவரிடமிருக்கும் நமது மத விஷயங்களான, கர்மா, பக்தி, லோகாந்தரர், ஈசன், ஜீவன்,

வேதசாஸ்திரங்களின் தன்மை இவை முதலியவைகளைப்பற்றிய பூர்ண அஞ்ஞானம்; இதனால் மோக்ஷமடைய ஏற்பட்டுள்ள யோக வழிகளான ஜாதி வர்ணாச்ரமதர்மம், ஸ்திரீ புருஷதர்மம், முற்கூறிய விஷயப் பகுத்தறிவு ஆகிய இவைகளில் ஊன்றிய அனுதாவு; வேதங்களில் காணப்படும் பரம முடிவான அத்வைத வேதாந்தத்தை கண்மூடித்தனமாகப் பின்பற்றி உணரப்படும் ஆபாஸவேதாந்தத்தைக்கொண்டு எழுந்துள்ள தத்காலத்திய சூத்திர, ஆஸுர, விதவ, கலுவாய், ராக்ஷஸ, சீர்திருத்த, ராஜத்ரோக, ஜனோபகார, வேதாந்தங்கள் பல ஓங்கித் தழைப்பது; ஆகிய கர்ம, பக்தி, யோக ப்ரஷ்டவேதமில்லா வெறும் அந்தங்களே நமது வேதாந்தங்களுக்கு அந்தியகால நிலையைக் கொண்டுவந்துவிட்டன! இக்கொடிய நிலைகளுக்கெல்லாம் யோகநுட்பத்தை உணரா அறியாமையே காரணம். இன்னும் தத்காலத்திய பலகொடிய நிலைகளுக்கும் இந்த யோக அனுதாவேதான் காரணம். இவைகளை ராஜயோக விஸ்தாரத்தில் ஆங்காங்கே ஸந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப எடுத்துக்காட்டுவோம்.

யோகம் என்பதன் உண்மைப்பொருள்தான் என்ன? முன்னரே மன எண்ண அடக்கம் என்று கூறியாகிவிட்டது. அதை இனி இங்கு எடுத்து விவரிப்போம். எல்லோருக்கும் தத்தமக்கு மனம் என்ற அத்புதத் தொழில்கள் எல்லாவற்றிற்கும் எண்ண ரூப காரணமாக இருந்துகொண்டு காரியப்பட்டு விளங்கும் ஒரு அத்புத அரூபக் கருவி உள்ளே இருக்கின்றது என்பதற்கு ஸந்தேஹமே இல்லை. இதன் எண்ணங்களை அடக்குவதுதான் யோகம்எனப்படும். முற்கூறியுள்ள கீழ்ப்படிகளில் மனம் ஒன்று உள்ளது, அதன் தன்மை இப்படிப்பட்டது, அதன் எண்ணங்களை இப்படி அடக்க வேண்டும், இப்படிச் செய்தால்தான் மோக்ஷம் கைகூடும் என்ற பகுத்தறிவொன்றும் நன்றாக இல்லாது பொதுவாக நற்கதி ஜீவர்களுக்கு வா ஈசனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கர்மபக்தி ஒழுங்குகளைப் பின்பற்றி பழகிவந்தான் அப்பாஸி. இந்த ராஜயோக நிலையில்தான் இவைகளைப் பற்றிய யுக்தி விசாரமும், நெருங்கிய மனப்பூர்வப் பழக்கமும் ஏற்படும். அதற்கு முதல்படி மனதின் விருத்திகளின் பொதுத்தன்மைகளை உணர்ந்து அவைகளை அடக்குவதென்றால் என்ன என்ற யோகச் சொற்பொருளை நன்கு உணரவேண்டும். மனவிருத்திகளை அடக்குவது என்பது இரண்டு விதம். அவையாவன: மனதில் பலவாறாக மாறிமாறி எழும் விருத்திகளுள் ஒன்றை முக்யமாகக்கொண்டு மற்றவைகளை எழவொட்டாது தன் முயற்சியால் தடுத்து அந்த எண்ணத்தையே தைல தாரைபோலத் தொடர்ந்து கொஞ்சகாலம் வந்துகொண்டே இருக்கும்படி மனம் நிற்பதாகிய ஏகாக்ரம் (ஒருமைப்பாடு); அப்படி நிலைத்த விருத்தியும் மனதிற்கு ஒரு வேலைதானே என்று அதையும் அடக்கிய ஒழிவில் ஒடுங்கி மனம் நிற்பதாகிய நிருத்தம் (ஒழிவும்) ஆகிய இவைகளே. இவ்விரண்டு யோக நிலையில் எதிலாவது மனம் இருக்கும்படி செய்வதே யோகம் எனப்படும். இதில் யோகத்தின் முதல்படியாகிய ஏகாக்ரத்தில் மனம் நிலைத்திருக்க முயலுங்கால் ஏகாக்ர நிலை கைகூட வேண்டும் என்ற ஆவலும், சிறுகாலங்கூட மனம் நிலைக்காது வெளிவிஷயங்களை நோக்கிப் பாய்ந்தோடுவதும், அதைப் பிடித்து இழுத்து தன் ஏகாக்ர வஸ்துவில் நிறுத்த முயலுவதும், அப்படி முயலுங்கால் மன எண்ணங்கள் எல்லாம் ஒடுங்கி மனம் தூக்கத்திற்கு நிகரான மயக்கத்தை அடைந்து ஏகாக்ர வஸ்துவைக் கைவிட்டு மறந்துவிட அதை அப்படித் தூங்கிவிடும்படி விடாது தடுப்பதுமாகி வெகுகால முயற்சியில் சற்று

ஏகாக்ரக்கோடி வெளிப்படுவதுமான மனதின் பழக்க நிலைக்கு விக்ஷிப்தம் என்று பெயர். இதற்கும் கீழ்ப்பட்ட நிலைகள் இரண்டு உண்டு. அவையாவன: விஷயங்களுக்கு இடையில் அலைந்து ஸுகதுக்கங்களை அனுபவித்து மொத்துண்டு நிற்றலாகிய க்ஷிப்தம்: இவ்வாறு மொத்துண்டு களைத்து எல்லாவற்றையும் கைசோரவிட்டுஒன்றையும் நாடமுடியாது தொழிலற்று நின்றுவிடுவதாகிய தூக்கம், மோஹம், சோம்பலாகிய மூடம் ஆகிய இவைகளே. இவ்விரண்டும் ஸாதாரணர்களுக்கு உள்ளதுபற்றியே தாயுமானவரும் 'எல்லாம் யோசிக்கும் வேளையில் பசிதீர உண்பதுவும் (க்ஷிப்தம்) உறங்குவதும் (மூடம்) ஆக முடியும்' என்று பொது ஜன முயற்சியை விளக்கிக் காட்டியுள்ளார். இப்படிப்பட்ட ஸாதாரண ஜனங்கள் கூடியுள்ள இவ்வுலகில் ஆயிரவருள் ஒருவனிடம் விக்ஷிப்தம் (க்ஷிப்தம் மூடங்களை விசேஷமாக நீக்கி ஏகாக்ரதர்சனம் செய்தல்) என்ற நிலை காணப்படும். இவனுக்குத்தான் கர்ம அல்லது பக்தியோகி என்று பெயர். விக்ஷிப்தம் காணப்படும் ஆயிரவருள் ஒருவனிடம்தான் ஏகாக்ரம் காணப்படும். இந்நிலையை அடைந்தவனுக்குத்தான் ராஜயோகி என்று பெயர். இந்த ஏகாக்ரம் முற்ற வெகு சிலருக்குத்தான் நிருத்தம் கைகூடும். இந்த நிருத்தநிலை மத்தியிலேயே ஞானயோக டால், வீசத்தொடங்கிவிடும்: எவ்வாறு பக்தியோக முடிவில் யோக டாலான ஏகாக்ரம் தலைதூக்குமோ, அதுபோல இப்படிப்பட்ட மனதின் ஐந்து நிலையை நன்கு முதலில் உணர்ந்து பக்தியோகி ஈச்வரனிடம் ஏகாக்ரத்தில் பழகி நிருத்தத்தில் முயலவேண்டும். இதுதான் பக்தியோகியிடம் ராஜயோக நிலையை அடைந்ததும் நடக்கும் முயற்சி.

இங்கு கூறியபடி பக்தியோகி மனம், ஞானபூர்வமாக ஏகாக்ரத்தில் நிலைப்பதற்கே இரண்டு ஸாதனங்கள் வேண்டும். அவையாவன: அப்யாஸம், வைராக்யம் என்பவைகளே. ஏற்கெனவே பக்தியோகியிடம்ஒருவிதமான மூட அப்யாஸமும், வைராக்யமும் குடிகொண்டிருக்கும். அதனால் அவனிடம் ஈச்வரத்யானமும், விஷய ஈடுபாடின்மை ஒருவாறு இருக்கும். ஆயினும் இது உள்ளபடி அமைந்து ஏகாக்ர நிலைப்பு, நிருத்த முயற்சி இவைகள் ஏற்பட வைதிக விஷய ஆழ்ந்த அறிவும், அதற்கு இசைந்த அப்யாஸ வைராக்யங்களும் வேண்டும். ஆகவே ராஜயோகிக்கு யுக்தி விசாரமும் நெருங்கிய பழக்கமும்தான் அவசியம். இங்கு யுக்தி விசார ராஜயோக பாகத்தை விரிவாயும், பழக்க பாகத்தை நம்மைப் போன்றவர் பெரியோர் நூலுணர்விலிருந்து எவ்வளவு சொல்லக்கூடுமோ அவ்வளவு சுருக்மாயும் கூறப்புகுவோம். இதனாலே யோகம் வெறும் செப்படிவித்தையல்ல, நமது வைதிக மதஸாரம், நம்மால் மோக்ஷத்திற்கு அடுத்த படியை அடைய முயலவேண்டிய முடிவு, இதை அடைந்தால்தான் மோக்ஷம் இன்னது என்பதுவிளங்கும் என்பது வெளிப்பட்டிருக்கும். இந்த ராஜயோகமான சித்த நிரோதமில்லாது மோக்ஷ ஸாதனமான ஞானத்திற்கு வேறு வழியே இல்லை. இதை வெறும் மூச்சடக்கம் தான் என்று அனாதரவு செய்யவேகூடாது மோக்ஷமடைய விரும்பும் வைதிகன்! இந்த ராஜயோகத்திற்கே ஈச்வர ப்ரணிதானம், ஞான தபஸ் என்ற பெயர்களும் உண்டு. இந்த ராஜயோக பாகங்களான ஏகாக்ர நிருத்தங்களுக்கு அனந்ய பக்தி ஏகாந்த பக்தி என்ற பெயர்களும் உண்டு. அந்த நிலைகளில் எல்லாவற்றையும் தான் வழிபடு கடவுளின் ரூபாந்தரங்களாகப் பாவித்து நிலைத்திருப்பதும், தன்னையும் த்யாநத்தையும் மறந்து, தான் வழிபடு கடவுளாக மாத்திர மிருந்து அதுவும் நழுவா

மல் நழுவி நிற்கும் தன்மையும் இருத்தலால் பக்திப்பெயர்களும் இவைகட்குப் பொருந்தும். இம்மாதிரி பக்தியோகம் முற்றியதால் ஏற்படும் அனந்யபக்தி எனும் ராஜயோகத் தொடக்கமான ஏகாக்ர யோகத்தையும் அதன் க்ஷேமமாகிய இடையூறு வராது ஒங்குவதையும் தாங்குகிறேன் என்று பகவான் கீதை ix-ம் அத்யாயம் 22-ம் ச்லோகத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிருர்.

"என்றனையே சிந்தனைசெய் தென்னில்வே றல்லாரா
மன்றவனை எங்கும் வழிபட்டே—என்றும் நிலை[ய்
அன்புடையார் தங்கட் களிப்பேன் அளித்தவற்றை
இன்புடனே காத்திடுவேன் ஈங்கு"

இந்த ராஜயோக முதல்படி ஸரிவர கைகூட ஈசன், ஜீவன், ஜகத்து, இவைகள் தம்முள் உள்ள பொருத்தத்தை வெளியிடும் ப்ரமாண நூலான வேத சாஸ்திரங்கள், அவைகளில் இந்த நிலையில் உள்ளபடி நிலைக்கக் காட்டியுள்ள ஒழுங்குகள் இவைகளைப்பற்றிய உணர்வும் அதோடுகூடிய முன்படிகள் அப்பாஸமும் மேல்படி அபிவிருத்தியும் அவசியம் வேண்டும். எப்படி பகவத்கீதையும், நாரத பக்தி ஸூத்ரமும், கர்மபக்தி யோகங்களை விரிவாக வெளியிடுகின்றனவோ, அப்படி பதஞ்ஜலி பகவான் யோக ஸூத்திரம் ராஜயோக விஷயத்தை நன்கு வெளியிடுகின்றது. இவைகளை நன்ருக உணர்ந்து பழக முயலும் பக்தியோகிக்குத்தான் ராஜயோகம் கைகூடி ஞான யோகத்தை நாடும் திறன் நாளடைவில் ஏற்படும்.

இங்கு கூறத்தொடங்கிய ராஜயோகத்தின் விசாரணை பாகங்களை பின்னர் எடுத்து விவரிப்போம்.

ஸ்ரீ கோகலேயைப்பற்றி ஸர் கை ப்ளீட்வுட் வில்ஸன்.—முன்பு ராஜப்ரதிநிதி ஸபையில் வரவு செலவுமெம்பராயிருந்த ஸர் கை ப்ளீட்வுட் வில்ஸன், மிஸ்டர்கோகலேஇறந்துபோய்விட்டாரென்றசெய்தி கேட்டு அவருடையமரணத்துக்காகத் தாம்அனுதாபப்படுவதாய் டெல்லிக்குத் தந்தி யனுப்பினர். இந்திய வரவுசெலவு கணக்குகளை ஆனரபில் மிஸ்டர் கோகலே, ஸபையில் பிரஸன்னமா யில்லாதிருந்தபோது, தாம் ஆஜர்ப்படுத்தவேண்டிய அவசியம் ஏர்பட, தாம் அச்சபையில் வரவுசெலவு கணக்குகளை ஆஜர்ப்படுத்திப் பேசுவது ஹாம்லெத ஹாம்லெத என்னும் நாடகத்தை ஹாம்லெத் என்ற முக்ய நாடகபாத்திரமின்றி நடத்துவதற்குச் சமானமாகுமென்று ஒருஸமயம் இரங்கிக் கூறினர்.

ஸ்ரீ கோபாலக்ருஷ்ண கோகலே

THE HON'BLE Mr. G. K. GOKHALE

புண்ய பூமியாகிய பாரத கண்டத்தில் எந்தெந்த காலத்தும் உத்தம மதாபிமானிகளும் தேசாபிமானிகளும் இருந்து பற்பல விஷயங்களிலும் உழைத்து மானிட கோடிகளுக்குத் தொண்டு புரிந்து நாட்டின் பெருமையை நாட்டிப் புனிதமாக்கி யிருக்கிருர்கள். இந்திய சரித்திரத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தால் பாரதமாதாவுக்கு எவ்வித கொடுமையும் வாராமல் தடுப்பதின் நிமித்தமும், பாரத மாதாவின் மஹிமையை அறியாதவருக்கு எடுத்துச் சொல்லும் பொருட்டும், ராஜ்யப்பாதுகாப்பில் தாமும் ஈடுபட்டு, இந்தியாவைக் கட்டியாண்டுவந்த பற்பல அரசருக்கும் சக்ரவர்த்திகளுக்கும் ஊன்றுகோலாயிருந்து உதவிபுரிதலின் நிமித்தமும், பாரத புத்திரர்கள் எவ்வளவு பாடுபட்டார்கள் என்பது தெரியவரும். ஆதிகால முதற்கொண்டு இந்திய ஆகாயத்தில் ஒளிவிட்டு ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்த தாரகா மணிகளின் எண்ணிக்கையைக் கூறவும்வேண்டுமோ! இடையிடையே அவ்வானம், கருமேகங்களால் மூடப்பட்டிருந்தபோதிலும் சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அம்மேகங் கலைந்து பன்மடங்கதிகமாய் அழகு பொருந்தியுள்ளது. இந்த நக்ஷத்திராசியில் மிக்க ஒளிபொருந்தியது ஒன்றுகாணப்படுகின்றது. ஆ, என்ன காந்தி! தற்கால அமளியில் செல்லும் இந்தியக்கப்பலுக்கு வழிகாட்டியாகவன்ருே நிற்கின்றது இந்த நக்ஷத்திர விசேஷம்! திடீரென்று அது மறைந்துவிட்டதே! ஆகாயம் நிர்மலமாயிருந்தும் அவ்வொளியைக் காணுமே! இந்தியக் கப்பல் நடுக்கடலில் திசைதப்பித் தயங்குகிறதே!

மஹாராஷ்ட்ர தேசம், தான் கொண்டுள்ள நன்மக்களின் பெருமையாலும், அவர்கள் நடவடிக்கைகளின் போக்காலும், துணிகரச் செயல்களாலும் எக்காலத்தும் எவ்விதத்திலாயினும் மேம்பாடடைந்திருக்கின்றது. எந்தத் துறையிலும் அந்நாட்டாரே தலைமை வஹித்துள்ளார்கள் என்பதற்கையமில்லை. கல்வி, மதம், கைத்தொழில், போர், வியாபாரம் முதலிய எந்த விஷயத்திலும் முதன்மை பெற்று அவர்கள் விளங்குகிருர்கள். அதிலும் தேசத்தில் ஸமாதானம் பரவியுள்ள இக்காலத்தில்

இந்தியாவை மேன்மைப்படுத்தி முன்னுக்குக் கொண்டுவந்தவர்களில் ரானடே, டேலாங், ஆப்தே, பண்டார்கார், பரஞ்ஜபே முதலியவர்கள் பேரை அறியாதார் யார்? இந்த கோஷ்டியில் சேர்ந்தவர்தாம் ஸ்ரீ கோபால க்ருஷ்ண கோகலே.

இவர் 1866-ம் வருஷம் கோலாப்பூரில் ஒரு ஏழை ப்ராஹ்மண குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவ்வூரிலுள்ள காலேஜில் இண்டர்மீடியேட் வரையிலும் வாசித்துபிறகு, புனாவிலுள்ள டேக்கான் காலேஜிலும், பம்பாய் எல்பின்ஸ்டன் காலேஜிலும் பி. ஏ. க்கு வாசித்து 1884-ம் வருஷம் பரீக்ஷையில் தேறினர். சிறுவயாயிருக்கும்பொழுதே இவருக்கு கூர்மையான புத்தியும், உறுதியான ஊக்கமும், அழியா ஞாபக சக்தியும் பொருந்தியிருந்தன. இவர் படிப்பைவிட்டு நீங்கியதும் பிறரைப்போல பெரிய உத்யோகங்களை நாடவில்லை. 'தேசத்திற்காகப் பாடுபட்டு உழைக்கவேண்டும். கல்வியை எங்கும் பரவச் செய்யவேண்டும்' என்ற எண்ணங் கொண்டவராய் தக்ஷிண கல்விச்சங்கம் (Deccan Education Society) என்ற ஸபையில் சேர்ந்துகொண்டார். அதற்குச் சிறிதுமுன்புதான் புனாவில் பேர்கூஸன்காலேஜ் என்ற கலாசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இந்தக் கலாசாலையின் ஆசிரியர்கள் கல்வியின் பெருமையையும் மஹிமையையும் உணர்ந்தவராய், அதைப் பரவச்செய்ய விரும்பி, ஸ்வல்ப சம்பளத்தைக்கொண்டு உழைப்பதெனத் தீர்மானித்தவராய் வேலைசெய்துவருபவர்கள்: கல்வியில் கற்றுத் தேர்ந்த சிறந்த மேதாவிகள். தங்களுக்கு அரசாங்கத்தில் உயர்தர உத்யோகங்கள் கிட்டுவதாயிருப்பதினும் அவைகளை ஒதுக்கி இக்காலேஜில் உழைப்பதையே மேற்கொண்டனர். கோகலேயும் உடனே 75 ரூபா சம்பளத்திலமர்ந்து சுமார் இருபது வருஷகாலம் அதே சம்பளத்தில் உழைத்து வந்தார். அவர் காலேஜ் மாணவர்களுக்கு இலக்கியம், கணிதம் இவைகளைக் கற்பித்துவந்தார். ஆனாலும் சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும் அர்த்த சாஸ்திரத்திலும் விற்பன்னராய்விளங்கி அத்துறைகளிலேயே உழைத்தனர். காலேஜ்போதகாசிரியராயிருந்தது தவிர காலேஜ் ஸ்திரப்படுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளிலும் மனப்பூர்வமாய் உழைத்துவந்தார். ஒழிவு காலங்களில் ஆங்காங்கு சென்று பணம் சேகரித்து, அந்தக் கலாசாலையை முதன்மைபெறச் செய்தவர் இவர்தாம்.

காலேஜ் ஸம்பந்தமான வேலைகளுடன், பொது ஜன நன்மைகளுக்குரிய விஷயங்களிலும் இவர் கவனம் செலுத்திவந்தார். இவருக்குத்தகுந்த குருவும் இந்த ஸமயத்தில் ஏற்பட்டிருந்தார் தேசபக்த சிகாமணியாய் விளங்கியுள்ள மஹாதேவ கோவிந்தரானடே இவரை இத்துறைகளில் இவருக்கு நிகரில்லை என்று யாவரும் சொல்லும் வண்ணம் பழக்கிவந்தார். உலக சரித்திரங்களை ஆராய்ச்சி செய்து தேச நடவடிக்கைகளின் அந்தரங்கங்களையும், அவைகளின் பலாபலன்களையும், தேசாபிமான மதாபிமானங்களின் உயர்வையும் அறிவதில் இருவரும் உழைத்து வந்தனர். இக்காலத்தில் தான் கோகலே, ரானடேயின் சாந்தம், பொறுமை, அபாரசக்தி முதலிய பலவித நற்குணங்களைப் பெற்றார். ரானடேசெய்த நன்மைகளையும் ஊழியத்தையும் தாமும் பின்பற்றி, அவரது உண்மையான சிஷ்யரெனத் தம் நடவடிக்கையால் காட்டியுள்ளார்.

இடையில் பூனாவிலுள்ள ஸர்வஜன ஸபையின் பத்ரிகைக்கும், அதன்பிறகு ஏற்பட்ட ஸுதாரிக் என்னும் ஆங்கில மஹாராஷ்ட்ர பத்ரிகைக்கும் பத்ராதிபராக இருந்து அவைகளைச் செவ்வனே நடத்திவந்தார். ராஜாங்க விஷயங்களில் முக்கியமான கொள்கைகளைப் பரவச் செய்வதில் ஊக்கங்கொண்டுள்ள தக்ஷிண ஸபை என்பதின் கார்யதரிசியாகவும் வேலை பார்த்து வந்தார். பம்பாய் மாகாண கான்பரன்ஸ் என்ற ஸபைக்கும் காரியதரிசியாகவும் 1893-ம் வருஷம் காங்கிரஸ், பூனாவில் கூடின போது அதற்கு கார்யதரிசியாகவுமிருந்து மிகவும் உதவி புரிந்தார். இப்படி இவர் சிறுவயதிலே பல துறைகளிலும் உழைத்து, முதிர்ந்த அனுபவம் உடையவர்களோடு பழகி, ராஜரீக விஷயங்களில் மிக்க நிபுணராய் விளங்கினர். இதனாலே 1897ஆ இவரினும் பெரியவர் பலரோடு இங்கிலாந்துக்குச் சென்று வெல்பி கமிஷனில் தம் அபிப்பிராயத்தைச் சிறிதேனும் அஞ்சாமல் வெளியிட்டார் இந்த ஸமயத்தில்தான் பம்பாயில் ப்ளேக் வியாதி ஆரம்பித்து ஜனங்கள் பலவிதமாய் உபத்திரவப்பட்டார்கள். இதைப்பற்றிய கடிதங்கள் அநே

கம் இங்கிலாந்திற்கு இவரிடம் வந்து சேர, இந்திய ராஜாங்க நடவடிக்கைகளைப்பற்றி, அக்கடித மூலமாய்த் தமக்குத் தெரிந்ததைக்கொண்டு ஆங்கில பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டார். இந்தியாவிற்கு அவர் வந்த பிறகும் தம் நாட்டார்பட்ட கஷ்டங்களைக் கண்டு அவர் மனம் ஸஹிக்கவில்லை. இருந்தபோதினும், இவர் இச்சமயத்தில் காட்டிய மனஉறுதியும் பெருந்தன்மையும் சொல்லுதற்கரியது. இக்காலத்தில் இவர்மீது பல அவதூறுகள் சொல்லி பலர் தூற்றினபோதிலும் எதற்கும் பின்னடையாது வெகு பொறுமையுடன் உழைத்து தம் நாட்டாரின் கஷ்டங்களை நிவர்த்திப்பதில் காலங் கழித்துவந்தார்.

1901-ம் வருஷத்தில் பம்பாய் சட்ட நிரூபண ஸபையில் இவர் மெம்பராய்த் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு மிகவும் சுறுசுறுப்புடன் உழைத்து வந்தார். 1902-ம் வருஷம் ராஜப்ரதிநிதி ஸபையில் மிஸ்டர் மேடா வஹித்திருந்த ஸ்தானம் காலியாக அதற்குத் தகுந்தவர் கோகலே தான் என்று கருதப்பட்டது. இந்த உயர்ந்த ஸ்தானத்தை வஹித்து நாட்டாருக்குப் பல விதங்களிலும் நன்மை பயக்கவேண்டும் என்னும் பேரெண்ணத்துடனும் அஞ்சா நெஞ்சத்துடனும் தாராள சிந்தையுடனும் உழைக்கத் தொடங்கினர். இவ்வரிய ஸ்தானத்தை கடைசி வரையில் வஹித்து அழியாக் கீர்த்தியை அடைந்திருக்கிறார்.

அதற்கேற்ப இதுவரையில் தாம் பார்த்து வந்த காலேஜ் உத்யோகத்தினின்றும் நீங்கி தம் காலமுழுமையும் பொதுஜன நன்மையில் உழைக்க வேண்டுமென்று கடைசியில் 30 ரூபா பென்ஷனுடன் வேலையினின்றும் நீங்கினர். இவர் இந்த உத்யோகத்தினின்று நீங்கியது அக்காலேஜுக்கு பெருத்த நஷ்டமெனக் கருதப்பட்டது. ஆயினும் இவரது எண்ணங்கள் எவ்வளவு சிறந்தனவாய் இருந்தனவென்பதை எல்லாரும் அறிவர்.

அவர் 1904-ம் வருஷம் நமது சென்னைக்கு விஜயம் செய்தார். அந்த ஸமயத்தில் நம்மவர்கள் அவர்மீது காட்டிய விசுவாஸத்தையும் பெருமையையும் எடுத்துரைத்தல் அரிது. அவர் ராஜப்ரதிநிதி சட்டநிரூபண ஸபையில் ஜனங்களுக்காக எவ்வளவுவீரத்துடன் போராடியிருக்கிறார் என்பதை எல்லாருமறிந்து தகுந்தவிதம் அவரை வரவேற்று உபசரித்தார்கள். அப்பொழுதுதான் அவர் மயிலாப்பூரில் தமது குருவான ரானடேயின் ஞாபகார்த்தமாக நிருமிக்கப்பட்ட புஸ்தகசாலையின் அஸ்திவாரத்தைநாட்டியது. இத்தக்ஷிணதேசத்தில் தம் மனதிற்குகந்தவரது பெயரை நாட்டுவதில் அவரது ஆனந்தத்திற்களவில்லை.

அடுத்த வருஷம் அவருக்கு ஓய்ச்சல் ஒழிவு என்பதே கிடையாது. காங்கிரஸ் ஸெக்ரிடெரிகளில் ஒருவராக உழைத்துவந்தார். ராஜப்ரதிநிதிஸபையில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுப் போராடவேண்டியிருந்தது. அரசாங்கமுறைகளின் ஒழுங்கீனத்தையும், அவர்களது எண்ணுதற்கரிய தாராளக்கொள்கைகளையும் உலகத்திற்கே அப்பொழுது எடுத்துக்காட்டவேண்டியிருந்ததினால் ஊக்கத்துடன் உழைக்கவேண்டியிருந்தது. தம் குருவின் பேரால் அர்த்த சாஸ்திர ஆராய்ச்சி ஸங்கம் என்று ஒன்று ஏற்படவும் அதை நிலைநிறுத்தற்பொருட்டு அதற்குப்பொருள் சேகரிக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாயிற்று. இங்கிலாந்தில் இந்திய விஷயங்களைத் தெரிவித்துப் பரவச்செய்வதற்கென்று, ஏற்கெனவே சில ஐரோப்பிய இந்திய கனவான்களால் ஆதரிக்கப்பட்டுவந்த 'இந்தியா' என்னும் பத்ரிகை பண உதவியின்றி நின்றுபோய்விடும் போலிருக்கும் காலத்தில், அதை விடாமல் காக்கவேண்டியதிற்கேற்ற முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளுவதும் அவசியமாயிற்று. அதேவருஷம் ஜூன்மீ 12உ அவர் இதுவரையில் உத்தேசித்திருந்த இந்திய ஊழிய ஸங்கம் என்னும் ஸபையை ஸ்தாபித்து முதல் அங்கத்தினரைச் சேர்த்துக்கொண்டார். தவிரவும், இதற்குள் காங்கிரஸில் நடந்த தீர்மானத்தின் பிரகாரம் இங்கிலாந்திற்குச் சென்று இந்தியரின் குறைகளை ஆங்கிலேயருக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியவராகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். இதுவும் போதாதென்று, இவருக்கு இஷ்டமில்லையேனும் அடுத்தகாங்கிரஸ் ப்ரெஸிடெண்டாகவும் இவர்நியமிக்கப்பட்டார்.

இங்கிலாந்திற்குச் சென்றிருந்தபோது இவர் செய்த வேலைகளை இவரை நேரில் கண்டவர்களே சொல்லக்கூடும். இந்த ஸமயத்தில் தான், இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் ராஜாங்கத்தில் பலவித மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. இந்தியாவில் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும்

புதுக்கிளர்ச்சி அப்பொழுதுதான் ஆரம்பமாயிற்று. இந்திய விஷயமாய் அநேகவிடங்களில் ஆங்கிலேய ஜனங்களுக்குப் பேசி இந்தியரிடம் அவர்கள் நல்லெண்ணத்தைக் காட்டும்படித் தம்மாலானமட்டும் முயன்றார். பிறகு இந்தியாவுக்கு வந்து காங்கிரஸ் ப்ரெஸிடெண்டாயிருந்து இந்திய மஹாஜனங்களின் வாழ்த்துதலைப் பெற்றார். மறுபடியும் இந்திய காங்கிரஸின் மெம்பராக இங்கிலாந்துக்குச் சென்றார்.

அவர் இங்கிலாந்துக்கு இரண்டாமுறைசென்றிருந்த காலத்தில் இந்தியாவில் நடந்த கொடிய மாறுதல்கள் நம்மவருக்கு இன்னும் ஞாபகமிருக்கலாம். இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் ராஜாங்க ஒழுங்கின்மையென உணர்ந்து அவைகளை ஒருவழிக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று இங்கிலிஷ் இந்திய மந்திரி முதலானவர்களிடம் பேசி இந்தியரின் நல்லெண்ணங்களைக் கெடுக்கவொட்டாமல் தழைத்தோங்கத் தனிவழியே விடவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துவந்தார். தாம் கருதிய எண்ணங்கள் நடைபெற்று முடியுமென்று கல்கத்தாவில் நடந்த காங்கிரஸில் சொன்னதுந்தவிர தாமே முன்னின்று தம்மால் கூடியவரையில் அதற்குரிய வழிகளையும் ஸரிப்படுத்தினர்.

இச்சமயத்தில் இந்தியாவில் ஏற்பட்டிருந்த பரஸ்பர விரோதங்களை நீக்குவதில் ஓயாமல் உழன்று, வட இந்தியா முழுவதும் சென்று, ஆங்காங்கே உபன்யாஸங்கள் செய்து, தேசத்தில் ஐகமத்யத்தையும் நிலைநிறுத்தினர். லஜபதிராய்க்காகவும் வங்காள நாட்டாருக்காகவும் மிகவும் பரிந்து பேசி அவர்களுக்காகப் போராடி வந்தார். சட்ட நிரூபணஸபைகளின் சீர்திருத்தத்தில் எவ்வளவு பாடுபட்டு உழைத்தார் என்பது அவரது கருத்துக்களை இந்திய மந்திரி அங்கீகரித்தார் என்பதினாலேயே விளங்கும். சட்ட நிரூபண ஸபையில் இவர் இந்திய வரவுசெலவு கணக்குகளைப்பற்றிப்பேசினாராயின் இவ்விஷயங்களில் கற்றுத்தேர்ந்து நிபுணர்கள் எனப் பேர்பெற்ற மெம்பர்களும் திகைத்து விடுவார்கள் என்றால் இவரது ஸாமர்த்யத்தையும் ஆழ்ந்த யோசனையையும் பற்றி நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

சட்ட ஸபையில் இருக்கும்பொழுது இந்தியரின் கல்வியை அபிவிருத்தி செய்வதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்று இடைவிடாமல் உழைத்துவந்தார். 1911-ம் வருஷத்தில் அவர் எலிமெண்டரி படிப்பைப்பற்றிய ஒருமசோதாவைக் கொண்டுவந்தார். ஜனங்களுக்கு அவசியம் கல்வியறிவு யிருந்தாலொழிய நானாவித ஸௌக்கியங்களையும் அடையமாட்டார்களென்று கருதி ராஜாங்கத்தாரை இந்த விஷயத்தில் ப்ரவர்த்திக்கும்படி தூண்டினர்.

வெளி நாடுகளிலுள்ள இந்தியரைப்பற்றிய கவலைகளும் கோகலேயின் மனதில் குடிகொண்டிருந்தன. தென் ஆப்ரிக்காவில் நம்மவர் படும் கொடுமையைக், காணவும் கேட்கவும் ஸஹியாதவராகி அதை நிவிர்த்திக்கவேண்டிய பலவழிகளையும் தேடினர்; தென் ஆப்ரிக்கா இந்தியகஷ்ட நிவிர்த்தி நிதி என்பதை ஏற்படுத்தி பணம் சேகரித்து தென் ஆப்ரிக்காவிலிருந்த இந்திய ஸிம்ஹமாகிய காந்தியினிடம் அனுப்பி அவ்விடத்திய சச்சரவுகளை தைர்யத்துடன் நடத்தும்படி தூண்டினர். தென் ஆப்ரிக்காவுக்குக் கூலிக்காக அனுப்பப்படும் ஆட்களின் பலவித உபத்திரவங்களையும் நீக்கும்படி ராஜப்ரதிநிதியிடமும் சொல்லி அப்படி கூலிகள் அனுப்பப்படும் ஏற்பாடுகளை நிறுத்தும்படியான வழிகளுக்கும் அடிகோலினர். இந்த ஸமயத்தில், தாம் நேரேபார்த்து விஷயங்களை அறியும்பொருட்டு தம் தேக ஸவுக்கியத்தையும் கவனிக்காமல் தென் ஆப்ரிக்கா சென்று அங்குள்ள ராஜதந்திரிகளுடனும் மற்றும் பெரியவர்களுடனும் பேசி எல்லாவற்றையும் நேராகக் கண்டறிந்தார். இதன் விஷயமாக இங்கிலாந்திலும் அவர் செய்த வேலைகள் மிகவும் வியக்கத்தக்கவை.

1914-ம் வருஷத்தில் உடம்பு அஸௌக்யமாயிருந்ததினால் இவர் சட்ட நிரூபணஸபையில் அதிகமாக வேலைசெய்ய ஸாத்யப்படவில்லை. ஆனபோதிலும் சென்ற இரண்டு வருஷகாலங்களாய் இந்திய பப்ளிக் ஸர்விஸ் கமிஷன் மெம்பர்களில் ஒருவராயிருந்து எவ்வளவு உழைத்துள்ளாரென்பதை அறியாதார் யார்? பப்ளிக் ஸர்விஸ் கமிஷன் ரிபோர்ட் வெளிவருவதற்கு முன்னமேயே, இந்தியாவுக்கு நற்காலம் பிறக்கும் என்று யாவரும் எதிர்பார்க்கும் காலத்திலே, இவரைப்போன்ற தேசாபிமானிகளின் முயற்சியால் இங்கிலாந்திற்கும் இந்தியாவுக்கும் நெருங்கிய ஸம்பந்தங்கள் ஏற்படும்

என்றிருந்த காலத்திலே திடீரென சென்ற மாதம் 19-ந்தேதி வெள்ளிக்கிழமை இவர் தேகவியோக மடைந்தது நம் துர்ப்பாக்கியமே.

இளமை முதற்கொண்டே ஸ்வய நன்மையைக் கருதாமல் தம் ஆயுள் பரியந்தம் தேச நன்மையை நாடி உழைத்துவந்த உத்தம தேச பக்தர்களில் சிறந்தவராய் இவர் விளங்கினர். மேல்நாட்டுக் கல்வியைக் கற்று கேவலம் தம் பேரும் புகழும் பொருளும் பெருகவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தைப் கொண்டுள்ள அநேகரைப்போன்றிராமல் தம் நாட்டாருக்கு உண்மையில் ஊழியஞ்செய்யக் கருதி, தாமே பல வழிகளில் தொண்டு புரிந்தும், தம்மைப்போல் பிறரையும் நல்வழியில் தூண்டியும் வந்தார் இவர். இந்தியநாட்டார் அரசாங்கத்தில் எந்த உயர்ந்த உத்தியோகத்தையும் வகிக்கத் தற்கேற்ற ஆற்றலும் உரிமையும் உடையவர் என்பதைப் பறையறைவித்தவரும் இவரே. தேசத்திலுள்ள குற்றங் குறைகளைக் கண்டு அவைகளைப்பற்றி தம் நாட்டாரிடம் நிதானமாயும், தைர்யமாயும் பேசி அவைகளை நீக்கக்கூடிய பலவித வழிகளைத் தேடினரும் இவரே.

ராஜாங்கவிஷய முறைகளிலும் ராஜப்பொருள் முறைகளிலும் மிகத் தேர்ந்தும், தேசக்ஷேமாபிவிருத்தியைக் கோரி உழைத்துவந்துள்ள ரானடேயின் வழியைப் பின்பற்றி அடிமுதற்கொண்டு இவ்விஷயங்களில் சிறந்த ஆராய்ச்சி செய்துள்ளவராதலினால் இவர் உழைத்த நாட்களிலெல்லாம் இவருக்கு ஒருவரும் நிகரில்லையென எல்லோரும் சொல்லும்படி விளங்கினர். இந்தியரின் பெருமைகளையும், அவர்களது ஸ்வதந்திரங்களையும் காத்துதவும்ஸிம்ஹமென கர்ஜித்து தீரரெனப் பெயர் பெற்றார். அவரது நிதானத்தையும், ஸ்வயநயமின்மையையும், காருண்யத்தையும், விடாமுயற்சியையும், கண்டனராயின் அவரது எதிர்க்கட்சியாரும் அடங்கி அவரை மெச்சுவர்.

இந்தியா முன்னுக்கு வரவேண்டுமாயின் அது காருண்யமும், தன் மறுப்பும், விடாமுயற்சியும் கொண்டுள்ள தீரர்களால்தான் முடியவேண்டும் எனவறிந்து அத்தகைய மனிதர்களைச் சேர்க்கும்பொருட்டு, இந்திய ஊழிய சங்கம் என்பதை ஸ்தாபித்தார். தேசத்தின் குறைகளை நேரில் கண்டு அறிந்து தம்மைப்போல் அச்சங்கத்தினர் எல்லோரும் உழைத்து வரவேண்டுமென்று கோரினர். தாம் இறக்கும் தறுவாயிலும் தாம் எடுத்துள்ள காரியங்களை அவர்கள் இனிது நிறைவேற்றவேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொண்டனராம். தமக்கு பெரிய உத்தியோகங்கள் கிடைப்பதாக இருந்தபோதிலும் அவைகளை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் நீக்கிவிட்டு தேசத்திற்கு ஊழியஞ்செய்து நன்மை பயக்கக் கருதினவராய் தாம் கொண்ட விரதத்தை கடைசிவரையில் கைப்பிடித்து விடலானர்.

இவரது அரிய செயல்களையும் குணாதிசயங்களையும் கண்டு அரசாங்கத்தார் ஸி. ஐ. ஈ என்னும் பட்டத்தை யளித்தார்கள். சிறிது காலத்திற்கு முந்தி கே. ஸி, ஐ. ஈ. (K.C.I.E.) என்னும் பட்டம் அளிப்பதாக நம்சக்கரவர்த்தியார் கூற தமக்கு அத்தகைய பட்டங்கள் ஒன்றும் தேவையில்லை; ப்ரஜைகளில் ஸாதாரணமான ஒருவராகவே இருந்து காலங் கழிப்பேன் என்று அவர் சொன்னவாக்கு என்றும் மறக்கக்கூடியதன்று

எல்லாருக்கும் கல்வியறிவு இருக்கவேண்டியது அவசியம் என்பதும் பலவித பாகுபாடுகள் ஜனங்களுக்குள் ஏற்படாமல் சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட்டு நாட்டில் ஐகமத்யம் ஏற்படவேண்டும் என்பதும், இந்தியருக்கு இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் எல்லா ஸ்வதந்திரங்களும் இருக்கவேண்டுமென்பதும், நமது குறைகளை அரசாங்கத்தாரிடம் இடைவிடாது ஸாவதானமாய் எடுத்துரைத்தால் அவைகள் கிரமமாக நீங்கிவிடும் என்பதும் அவரது அந்தரங்கக்கொள்கைகள். அதற்கேற்ப அவர் உழைத்துவந்தாரென்பதை யாவரும் அறிவார்கள். இந்தியாவின் துரதிர்ஷ்டமோ! யார்செய்த கொடுமையோ! இவர் இன்னும் தமது எண்ணங்களைப் பூர்த்தி செய்யமுடியாமல், இவ்வயதிலேயே காலகதியடைந்துவிட்டார் என்பதை நினைக்க நினைக்க மனம் உருகுகின்றது. அவரது வழியைப் பின்பற்றி ஏனையோரும் நடக்கவேண்டும் என்று எல்லாம்வல்ல ஈசனை ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

இந்திய ஊழியச் சங்கத்தின் ப்ரஸிடெண்ட்:— கனம் மிஸ்டர் கோகலேயின் மரணம் காரணமாக காலியாகவிருக்கும் ஷெ சங்க ப்ரஸிடெண்ட் ஸ்தானத்தை, கனம் மிஸ்டர் V. S. ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரியார் 3-வருஷகாலம் வகிக்கும்படி தெரிந் தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

திமிங்கிலம்

THE WHALE

உலகத்தில் வசிக்கும் பிராணிகள் எல்லாவற்றிலும் பெரியது திமிங்கிலம். இது கடலில் வசிக்கும் ஒரு மிருகம். இச்சலசரம் எண்பதடி முதல் நூறடி வரையில் நீளமுள்ளது. இதன் உடம்பின் சுற்றளவு சுமார் இருபத்தைந்து அடிக்குமேல் இருக்கும். திமிங்கிலத்தை ஜலசரமென்றால் மீன் இனத்தைப்போல் சுவாஸித்து முட்டையிட்டு குஞ்சு பொரிக்கும் என்று எண்ணுதல்கூடாது. பார்வைக்கு மீனைப்போல் தேகம் உருமாறி நீந்தத் துடுப்புகளுடன் அமைந்திருந்தபோதிலும் இது மீன் அல்ல. சுவாஸப்பைகளால் சுவாஸித்து குட்டி போட்டு குட்டிக்குப்பால் கொடுக்கும் மிருக ஜாதியென்று அதன் ஜீவிய சரித்திரத்தால் தெரியவரும். ஸீல் (Seal) என்னும் கடல் பூனை, வால்ரஸ் (Walrus) என்னும் கடல்யானை டியூகாங்க்(Dugong) என்னும் கடற்பசு இவைகள் ஜலத்தையே உறைவிடமாகக் கொண்ட மிருகங்களாம். மேற்கூறிய ஜலசரங்கள் உத்தர தக்ஷிண பிரதேசங்களில் குளிர்ந்த கடலில் வசிப்பன.

தேக அமைப்பு:— நீர்வாழும் தன்மையைப்பற்றி திமிங்கிலத்தின் தேகம் மீனைப்போல் கை கால்கள் உருமாறித் துடுப்புகளாயிருக்கின்றன. கைதுடுப்புகள் ஆறு அல்லது ஏழடி நீளமுண்டு இவைகளின் உதவியால்ஜலத்தைக் கீழே தள்ளிக்கொண்டு மிதக்கிறது. கால்களிரண்டும் வாலுடன்சேர்ந்து ஒரு தோலால் மூடப்பட்டு இரண்டு கிளைகளுடன் அமைந்து ஒரு பெருந்துடுப்பாக இருக்கிறது. இக்கிளைகள் மீனுக்கிருப்பதுபோல் மேலுங்கீழுமாக இராமல், மிருகத்தன்மைக்கு யிணங்க வலம் இடமாகப் பிரிந்திருக்கிறது. வால் பதினெட்டடி நீளமிருக்கும். அதைமேலுங் கீழுமாக அடித்துக்கொண்டு வெகு உல்லாசமாய் நீந்தும். ஆனால், திமிங்கிலம் அதிகவேகமாய் நீந்தாது. ஒருமணிக்கு நாலுமைல்தான் நீந்தும். திமிங்கிலத்தின் மேல்தோலில் மீனுக் கிருப்பது போல் செதில்களில்லை. மிருகங்களுக்கு இருக்க வேண்டிய மயிருமில்லை. தோல் கெட்டியாயும் மிருதுவாயும் மழமழப்பாகவும் அமைந்துள்ளது. வேட்டைக்காரர்கள் முற்க ளமைந்த பாதரக்ஷைகளன்றி பிடிபட்ட திமிங்கிலத்தின் பேரில் ஏறினால் வழுக்கித்தான் விழவேண்டும். திமிங்கிலத்தின் உதட்டுப்புறங்களில் ஒன்று இரண்டு குச்சுபோன்ற கெட்டி மயிர் காணலாம்; அவைகள்தாம் மிருகேசரத்திற்கு அறிகுறியாக நிற்கும் அடையாளங்களாம். தோலுக்கு உட்புறத்தில் பத்து அல்லது பதினைந்து அங்குல கனமுள்ள கொழுப்புக் கவசமிருக்கிறது. இதன் உதவியால்தான் திமிங்கிலம் தன் உள் உஷ்ணத்தைக் கடல்நீரின் குளிர்ச்சி குறைக்காதபடி காப்பாற்றிக்கொள்ளுகிறது. பிராணி லகுவாய் மிதக்கவும் உதவுகிறது. இல்லையாகில் இவ்வளவு பெரியபிராணி தனது தேக பளுவினாலேயே நீரில் ஆழ்ந்து மாண்டு போக வேண்டியிருக்கும். திமிங்கிலத்திற்குக் கழுத்து இல்லை. சற்றேறக்குறைய தேகத்தில் மூன்றிலொரு பங்கு தலையென்றால் அது எவ்வளவு பெரியதென்று சொல்லாமல் விளங்கும். அதன் வாய் மிகப் பெரியது. பன்னிரண்டு அடி முதல் பதினைந்து அடி நீளமும், ஆறு அல்லது ஏழடி உயரமும் உண்டு. ஒரு ஜாதி திமிங்கிலத்திற்கு பற்களில்லை. அதற்குப்பதிலாக மேல்வாயில் ப்ரஷ் (Brush) போன்ற இரண்டு நீண்ட துடுப்புகள் இருபக்கமும் தொங்குகின்றன. வாயினுள் ஜலத்துடன் சென்ற ஆஹாரத்தை இவைகள் வடிகட்டமாத்திரமே உதவும். மற்றொரு ஜாதி திமிங்கிலம் க்ரீன்லாண்டு திமிங்கிலம் அல்லது கொழுப்புத் (Greenland or Sperm whale) திமிங்கிலம் என்று சொல்லுவார்கள். இதன் தலையில் ஒரு பெரிய அறையிருக்கிறது. அது கொழுப்பால் நிறைந்திருக்கும். இந்த ஜாதி திமிங்கிலத்தின் கீழ் வாயில் பற்களுண்டு. அவைகள் மிகவும் வலிமை பொருந்தியன. வேட்டைக்காரர்களுடைய சிறிய தோணிகளை இரண்டு துண்டாகக் கடித்தெறியும் சக்தி இதற்கு உண்டு.

ஆஹாரம்:—திமிங்கிலத்தின் வயிறு மிகப் பெரியது. வயிற்றில் பதினாறு பேருக்குக் குறையாமல் படுத்துக்கொள்ளலாம். இவ்வளவு பெரிய வயிற்றையுடைய மிருகத்திற்கு எதுதான் ஆஹாரமாகுகிறது என்பதைப் பார்ப்போம். பெரிய பிராணிகளைத் தின்ன முடியுமாயின் அதி சீக்கிரத்தில் கடலில் பெரிய பிராணிகள் சஞ்சரிக்கக் காணமுடியாது. 'ஊசித்

தொண்டை தாழிவயிறும்' என்ற பழமொழிக்கிணங்க இதன் நெஞ்சு அல்லது உள் வாய் சிறியதாகச் சுருக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிறிய மீன், நத்தை, நண்டு முதலியவைகளையே மாத்திரம் தின்றுஜீவிக்கும்.

சுவாஸம்:—திமிங்கிலம் முக்கால்மணிநேரத்திற்கு ஒருதடவை மூச்சுவிட வெளியே வரும். மூக்குத்துவாரங்களிலிருந்துவரும் காற்று மூக்குக்குழாயின்மேல் படிந்திருக்கும் ஜலத்தை வெளியே பீச்சியடித்துக்கொண்டுவரும். இந்த சப்தத்தைக்கொண்டே திமிங்கிலம் இருக்குமிடத்தை வேட்டைக்காரர்கள் கண்டறிவார்கள். வாயின் இருமூலைக்கும் பக்கமாக இரண்டு கண்களுண்டு. மிருகத்திற்கு இருப்பதுபோல் வெளிக்காதுகள் கிடையாது. இரண்டு துவாரங்கள் மாத்திரம் காணலாம்.

இனவிருத்தி:—திமிங்கிலம் குட்டிப்போட்டு குட்டிக்குப் பால்கொடுத்து வளர்க்கும். குட்டிகளைத் தாயானது கூடவே அழைத்து நீந்திச்சென்று ஜலத்தின்மேல் மிதந்து விளையாடும். அப்பொழுது உண்டாகும் அலைகளின் சப்தத்தைக்கேட்டு வேட்டைக்காரர்கள் திமிங்கிலமிருக்குமிடம் அறிவார்கள்.

வசிக்குமிடம்:— திமிங்கிலத்திற்கு தூக்கம் வந்தால் ஜலத்தின்மேல் மிதந்து உறங்கும். குளிர்ப் பிரதேசத்தில் கடலில் வசிப்பது என்றால், மாரிகாலத்தில் கடல் நீரானது கட்டியாய் உறையும்போது எங்கேதான் சென்று ஜீவித்திருக்குமோ அறியோம்! அக்காலத்தில் தெற்கு நோக்கியாவது வடக்கு நோக்கியாவது ஸமசீதோஷ்ண பிரதேசங்களிலுள்ள கடலில் சென்றுதான் ஜீவித்திருக்கவேண்டும். வடக்கேயிருந்து தெற்கே மத்திய தரைக்கடல் வரையில் வருவதாகவும் தக்ஷிண சமுத்திரத்தினின்று வடக்கே ஆஸ்திரேலியா கண்டம் வரையில் சஞ்சாரம் செய்வதாகவும்சொல்லுகிறார்கள். சிலசமயங்களில்இந்துமஹாசமுத்திரத்திலும் திமிங்கிலம் காணப்படுகிறது. திமிங்கில குடும்பத்தில் ஒரு சிற்றினமாகிய டியூகாங்க் (Dugong) என்ற ஜலசரம் எழுடி நீளத்துடன் கங்கா நதி முகத்துவாரத்தில் வசிப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

உபயோகம்:—யானைக்கு ஆயிரம் வயது என்று சொல்லுவதுபோல இதன் வயதை நிர்ணயம் செய்தவரில்லை. திமிங்கிலத்தால் மனிதரடையும் உபகாரங்கள் அதன் மாமிசமும் கொழுப்பும் தந்தமுமே. பனிப்பிரதேசங்களிலுள்ள காட்டு ஜாதியார்கள் மாமிசத்தைத் தின்னவும் கொழுப்பை எண்ணெயாகவும் உபயோகப் படுத்துகிறார்கள். கொழுப்பிலிருந்து மெழுக்குவர்த்தியும் செய்கிறார்கள். இம்மிருகத்தின் தந்தம் பெரிதாதலால், வேலைக்கும் உபயோகப்படுத்தலாம்.

உத்தரதேசங்களி லுள்ளவர்களுக்கு கடலில் மீன் பிடிப்பதிலும் திமிங்கிலம் வேட்டையிலும் பிரியமதிகம். ஐரோப்பா கண்டத்தில் ஸ்காட்ச்,நார்வீஜியன்ஸ் ஜாதியார்களும் எஸ்கிமோ, லாப்ஸ் ஜாதியார்களும் திமிங்கல வேட்டையில் மிகத்தேர்ந்தவர்கள். இவ்வேட்டையில் முற்காலத்திலிருந்த பிரியம் இக்காலத்திலில்லை. மெழுக்குவர்த்தி முதலானது செய்வதற்கும் விளக்கெரிப்பதற்கும், வேறு எண்ணெய்கள் சுலபமாய்க் கிடைக்கிறபடியால் மிக்க அபாயகரமான வேட்டைக்கு தற்காலத்தில் அதிகம் போவாரில்லை. ஆனாலும் வேட்டையாடுவதில் பௌருஷமிருக்கிறதென்ற சுபாவம் மனிதனுக்கிருக்கும் வரை, திமிங்கிலவேட்டையாடிக்கொண்டேதா னிருப்பார்கள். எஸ்கிமோ,லாப்ஸ் போன்ற காட்டு ஜாதியார்களுக்கு திமிங்கிலம் முதலிய ஜலசரங்களை வேட்டையாடாமல் தீராது. வேட்டைக்குப் புறப்படும்போது ஒரு பெரியகப்பலும் ஆறு சிறுதோணிகளும் புறப்படும். தோணிகளின் இருபுறமும் தண்ணீரைக் கிழித்துக்கொண்டு செல்ல கூருடன் அமைந்திருக்கும். ஒவ்வொரு தோணியிலும் 5 அல்லது 6 குத்துக்கோல்கள், இரண்டு தூண்டிபோல் வளைந்த சிறு ஈட்டிகள் கட்டப்பட்ட கயிறுச்சுருள்கள், இவைகளை சாமர்த்தியத்துடன் உபயோகப்படுத்த 6 அல்லது 8 ஆட்களுமிருப்பார்கள். திமிங்கில மிருக்குமிடத்திற்கு தோணியைத்தள்ளிச்சென்று, அது மேல்வரும் சமயம் பார்த்து குத்துக்கோல்களால் குத்தியும், ஈட்டியால் எறிந்தும் பிடிப்பார்கள்.* சில சமயங்களில் திமிங்கிலம் ஓடித் தப்ப முயலும். ஆனால் அதிக தூரம் போகாது; அப்போது குத்துண்ட ஈட்டியின் நுனியில்

(இதன் தொடர்ச்சி 321-ம் பக்கம்.)

* இவ்வேட்டையில் திமிங்கலத்தின் வாலினால் அடிபட்டு தோணிகள் கவிழ்ந்து மாண்டவர்கள் கணக்கிடமுடியாது.

த்யாகராஜ ஸ்வாமி கீர்த்தனைகள்

TYAGAYYAR'S KIRTANAMS

ஸங்கீத சாஸ்திரத்தைத் தெளிவுறக் கற்றுணர்ந்து, அவ்வித்தையை நன்ருய் அப்யஸித்தவர்களுக்கே ஸங்கீத வித்வான்கள் என்று பெபர். அப்படிப்பட்ட ஸகல பாகவத வித்வத் கோஷ்டிகளுள் திலகர் போன்றவரும், ஸத்குருவாக விளங்கிவருபவரும் தற்கால வித்வான்களுக்கு ஜீவனகாரணமானவரும் பகவத் கடாக்ஷத்தைப்பெற்றவருமாகிய ப்ரும்மஸ்ரீ த்யாகராஜ ஸ்வாமிகள் ஒருவர்.

இம்மஹான் சுமார் 140 வருடங்களுக்கு முன் தஞ்சாவூர்ஜில்லா ஸ்ரீபஞ்சநத க்ஷேத்திரமென்னும் திருவையாற்றில் அவதரித்தார்.

இவர் ஸங்கீத ஞானமேயன்றி தத்வஞானபுஷ்டியையு மடைந்து, ராமபக்தியைப் புகட்டக்கூடிய அநேக கீர்த்தனங்கள் செய்து தாமே பாடியோ, அல்லது தம்முடைய சிஷர்கள் பாடியோ கேட்டு ஆநந்தஸாகரத்தில் மூழ்கினவராய், சிலகாலம் இருந்துவிட்டு ஸித்திபடைந்தார்.

ஸங்கீத ஞானத்துடன், ஸாஹித்ய ஞானமும் பெற்று ஸ்ரீ ராமசந்த்ரமூர்த்தியை மனதில் தோன்றியவாறு ஸ்தோத்திரப்பண்ணி ஆனந்திக்க என்ன புண்யம் பூர்வஜன்மாவில் செய்திருந்தாரோ நம்மய்யர்வாள்! நம்மிற் சிலர் ஒரு கீர்த்தனை அவரைப்போல் செய்து பார்ப்போமென்று எத்தனித்தால் பதங்களைப் பொறுக்கிச்சேர்த்து, ப்ராஸங்கள் முதலிய லக்ஷணங்கள் பொருந்தியிருக்கிறதா என்று பார்த்து, அர்த்தத்திற்கேற்ற ராகத்திற்கும், தாளத்திற்கும் அமைத்து, ஆரம்பித்த ஒன்றிரண்டு வாரங்களில் செய்து முடித்து பாடிப் பார்த்தால் "பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது" போலாகும். அர்த்தபாகம் நன்ருயிருந்தால், அதற்கேற்ற ராகம், அமைப்பு நன்ருயிராது. உதாரணமாய், "நின்னுவினு கதி நாகெவரு" என்று ஒரு வித்வான் செய்த கீர்த்தனத்துக்கும், அதே அர்த்தமுள்ள "வேரெவ்வரே-நீவேகதி" என்ற சுருட்டி த்யாகய்யர்வாள் கீர்த்தனத்திற்கும் எவ்வளவோ வித்யாஸமிருக்கிறது. முதற்சொன்ன கீர்த்தனம் ஈசுவரனைப்பார்த்து தீனமான ப்ரார்த்தனையாய் இருந்தபோதிலும், அதனுடைய ராகமமைப்பு ஈசுவரனை எதிர்த்து யுத்தம் செய்வது போலிருக்கும். ஆனல் பின் சொன்ன அய்யர்வாள் கீர்த்தனையின் ராகவமைப்பும், எடுப்பின் தீனமும், ப்ரத்யக்ஷமாய் ஸ்ரீராமனிடம் எதிரில் நின்று "உன்னைத்தவிர யார் எனக்கு கதி" என்று சொல்வது போலவே இருக்கும்.

மனம் போன போக்கெல்லாம், எந்த நிமிஷம் எப்படியெப்படி மனதில் தோன்றியதோ, அப்படி யப்படியே கீர்த்தனங்களாய் நமது அய்யர்வாள் செய்தார் என்ருல் பகவத் கடாக்ஷமன்னியில் முடியுமா?

அவருடைய கீர்த்தனங்கள் பெரும்பாலும் தெலுங்கு பாஷையிலேயே இருக்கின்றன. ஏனென்ருல் அவருடைய ஸ்வபாஷை தெலுங்குமன்னியில், தெலுங்கு பாஷைதான் ஸங்கீதத்திற்கு உசிதமாயும், உச்சரிப்பதற்கு வெகு மிருதுவாயும், ராகபாவங்களைக் காண்பிப்பதற்குப் பதங்கள், பெரும்பாலும், உயிரெழுத்துக்களில் முடிவதாலும், அவர் அந்த பாஷையில் கீர்த்தனங்களைச் செய்தார். அவருக்கு ஸமஸ்கிருதத்திலும் நல்ல ப்ரக்ஞையுண்டென்று அவர் செய்திருக்கிற சில வடமொழி கீர்த்தனங்களால் தெரிகிறது.

அவர் வால்மீகிராமாயணத்திலுள்ள 24,000 ச்லோகங்கள் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள அர்த்தத்திற்கேற்ப 24,000 கீர்த்தனங்கள் செய்வதாய் தீர்மானித்திருந்தனராம். அவர் அதேமாதிரி செய்தனரோ என்பது தெரியவில்லை. இப்போது நடைமுதலில் 500,600 கீர்த்தனங்கள் தான் சிற்சிலர் பாடிவருகிருர்கள். ஆந்த்ரதேசமாகிய கஞ்சம், விசாகப்பட்டணம், கோதாவரி, கிருஷ்ண ஜில்லாக்களில் பாடப்படும் சில அய்யர்வாள் கீர்த்தனங்கள், நம் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிற்கு முற்றிலும் புதிதாக விருக்கிறது. இதற்குக் காரணமென்னவென்று ஊகிக்கும்

(320-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கட்டப்பட்ட கயிறுகளைப்போகவிட்டு பிறகு மேல் வரும்போது மறுபடிகுத்திக் கொல்வார்கள். பிறகு அப் பிராணியை, கரைக்கு அல்லது கப்பலுக்கு இழுத்துவந்து அதன் மாமிசம், கொழுப்பு தந்தம் முதலியவைகளை எடுப்பார்கள். பலீன்ப்லேட்ஸ் (Baleen plates) என்ற வாய்த்துடுப்புகளையும் எடுத்து வியாபாரச் சரக்காக்கிருர்கள்.

என். எஸ். ஜம்புநாத ஐயர், B.A., L.T., F.Z.S.

போது த்யாகய்யர்வாள் ஒரு ஸமயம் வெளிப்ர தேசங்களுக்கு யாத்திரைசெய்யும்போது ஆங்காங்கு கீர்த்தனங்கள் செய்திருக்கவேண்டும். உதாரணமாய் விவர்த்தனி என்ற ராகத்தில் "அபிமான மென்னடு கல்குரா" என்ற கீர்த்தனம், நம்முடைய தேசஸ்தர்கள் ஒருவரும் பாடியிருப்பதாக நான் கேட்கவில்லை.

மேலும் நமது மஹானின் மூளை என்ன விசாலமோ! எம்மால் வர்ணிக்க முடியாது. ஒரு கீர்த்தனையின் வர்ணமெட்டைப்போல் மற்றென்றிராமல் ஆயிரக்கணக்கான கீர்த்தனைகள் செய்திருக்கிறார். அநேக அபூர்வ ராகங்களில் கீர்த்தனைகளைப் பாடியிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட சில கீர்த்தனங்களை நாம் பாடிக் கேட்டால், இந்த ஸப்தஸ்வரங்களில் இப்படியும் ஒரு சேர்க்கையுண்டா (Combination) என்று ஆச்சரியப்படத்தக்கதாயிருக்கும். அந்த அபூர்வராகத்தை ஒரு அபூர்வ ஸ்வரஞானி, ஸ்வரவர்ஜ்யங்களை யறிந்து பாட எத்தனித்தால், ஐயர்வாள் அதே ராகத்தில் செய்த கீர்த்தனத்தையே திருப்பித் திருப்பி அகாரத்திலும் நம்காரத்திலும் பாடவேண்டி வருமே யொழிய வேறுவழி தோன்றாது. ஆகையால் நம்மய்யர்வாள் அந்தந்த ராகங்களின் ஜீவபாகத்தைக் கண்டுபிடித்து கீர்த்தனைகள் அமைத்திருக்கிறார். தற்கால சில வித்வான்கள் ராகங்களைப் பாடும்போது தியாகய்யர்வாள் அதே ராகங்களில் பார்த்த கீர்த்தனங்கள் எந்த வழிபோயிருக்கிறதோ, அப்படியே இவர்களும் பாடி வருகிறார்கள்.

நமது ஹிந்து ஸங்கீதத்தில் யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு பழக்கத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட இராகங்கள் இருபது. பிற்பாடு, இராகாங்கம், பாஷாங்கம், கிரியாங்கம், உபாங்கம் என்ற நான்கு வகுப்புகளினால், 42 இராகங்கள் உண்டாயின. இப்படி பல வேறுவித மாறுபாட்டினால் இராகங்கள் 264 மொத்தமாயிற்று. ஆனால் தியாகராஜஸ்வாமிகளுடைய அநுபவத்தில் இன்னும் எவ்வளவு ராகங்கள் இருந்தனவோ தெரியவில்லை.

ஒரே ராகத்திலேயே பலகீர்த்தனைகள் செய்திருக்கிறார். ஒரு கீர்த்தனையின் மனோதர்மங்களும், ஏற்படுத்திய ஸங்கதிகளும் மற்றொன்றிற்கு இராது. உதாரணமாய் தோடி கீர்த்தனம் "எந்து தாகினாடோ" பாடிக்கேட்டுவிட்டு அதேராகத்திலுள்ள "தப்பிப்ரதிகிபோவதாமா" என்ற கீர்த்தனத்தைக் கேட்டால், எல்லாம் வேறுவழியாய்த்தோன்றும். அதே ராகத்திலுள்ள "கொலுவமரகதா" வேறுதினுசு; 'கத்தன்ன வாரிகி' முற்றிலும் வேறு.

மேலும் த்யாகய்யர்வாள் கீர்த்தனங்களினின்று அவரவர்களுடையசாரீர தர்மத்திற்கேற்ற கீர்த்தனங்கள் பொறுக்கிப் பாடலாம், அதாவது சிலருக்கு ஹெச்சுஸ்தாயியில் பாடமுடியாது. அவர்களுக்கேற்ற மேல் ஷட்ஜமத்தோடு திருப்புகிற கீர்த்தனங்கள் பல உண்டு. சிலர் ஹெச்சில் பாடினால்தான் கேட்க இனிமையாயிருக்கும். அவர்களுக்கேற்ற தாரஸ்தாயி பஞ்சமம் வரைபோய் திருப்புகிற கீர்த்தனங்கள் பல உண்டு. ரவைஜாதிகள் உதவுகிற சில சாரீரத்திற்கேற்ற கீர்த்தனங்கள் அநேகம் உண்டு. உருக்கி, அதாவது, குழைவுடன் பாடக்கூடிய கீர்த்தனங்கள் அநேகம் உண்டு. வீணை, புல்லாங்குழல், பிடில், நாகஸ்வரம், ஹார்மோனியம், ஜலதரங்கம் முதலிய பல நரம்புக்கருவிகள், துளைக்கருவிகளுக்கேற்ற கீர்த்தனங்கள் அநேகமிருக்கின்றன.

தற்கால ஸங்கீத வித்வான்களிற் சிலர் த்யாகய்யர்வாள் கீர்த்தனங்களைக் கெடுக்கத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்களென்று நான் அபிப்பிராயப்படுவதை நண்பர்கள் பொறுத்தருளவேண்டும். கர்னாடக சுத்தமாய், கீர்த்தனையின் ஸங்கபாகத்தைக் காண்பித்து, அர்த்தபாகத்தை நன்கறிந்து, ராகதாளங்களை வீண் வக்ரப்படுத்தாமல், இனிமையாய்ப் பாடுகிறவர்கள் தற்காலத்தில் நூற்றுக்குப் பத்துப் பேரிருந்தால் அபூர்வம். ஒரு வித்வான் "நகுமோமுகனலேனி" என்ற ஆபேரி கீர்த்தனத்தைப் பாடினார். அவர் பாடி முடிந்த பிற்பாடு அவர் இன்ன கீர்த்தனம் பாடினாரென்று, பக்கத்திலிருந்தவரைக் கேட்டு அறிந்துகொண்டேன். அவர் ஏதோ ஹிந்துஸ்தானிதான் பாடுகிறாரென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆபேரி ராகம் 20-வது மேளத்தில் ஜன்யமாயிருந்த போதிலும், ப்ராசீன வித்வான்கள் முழுதும் சுத்த தைவதத்தையே பிடித்துப் பாடவில்லை. ஆகையால் த்யாகய்யர்வாள் கீர்த்தனங்களை கேவலம் ராகங்களின் ஆரோஹண அவரோஹணக் கிரமங்களை மட்டும் அறிந்து பாடமுடியாது. அநுபவத்தில் எப்படிப் பாடி வந்தார்களோ, அப்

படிப் பாடினுல்தான், த்யாகய்யர்வாளின் நிஜ மனோதர்மம் வெளிப்படும்.

இக்காலத்தில் வித்வான்களிற் சிலர் பாட்டுக் கச்சேரிகளில் ராகம்பாடி பல்லவி பாடும்போது மனதுக்குத் தோன்றியவாறு பல்லவிகளை எடுத்துக்கொண்டு, ஸாதாரண ஜனங்களை ரஞ்ஜிக்கச் செய்யும், சதுரச்ர நடைகளை விட்டுவிட்டு கண்டநடைகளிலும், மிச்ரநடைகளிலும், இக்கட்டான இடங்களிலும், பல்லவி எடுப்புகளை வைத்துக்கொண்டு, தாழங்குடையில் மழைபெய்கிற சப்தம்போல் ஸ்வரநிரவல் செய்து, பக்க வாத்தியக்காரர்களும், பாடகருமாய், தலைவிரிகோலமாய் தாளங்கள் போட்டுக்கொண்டு, தகிகிணதோம், தீர்மானங்கள், விழிபிதுங்கி உடல்வியர்க்க வைத்து, பாட்டுக் கச்சேரிகளை மாஜிஸ்த்ரேட் கச்சேரிகள் ஆக்கிவிடுகிறார்கள்! இந்த மாதிரியான பாட்டு, வித்வத் அம்சத்தைக்காண்பித்தபோதிலும்கூட ஸாதாரணஜனங்களை ரஞ்ஜிக்கச்செய்யும் சக்தியில்லை. தியாகய்யர்வாள் ஸுலபமான ராகங்களில் செய்திருக்கும் கீர்த்தனைகளின் பல்லவிகளையே லலிதமாய் நிரவல் செய்து, சுலபமான தாளகதிகளிலேயே ஸ்வரங்கள் பாடிவந்தால் காதுக்கு என்ன இனிமையாயிருக்கும்!

தற்கால வித்வான்கள், தியாகராஜஸ்வாமிகள் ஸங்கீத சக்கிரவர்த்தி என்றும், ஸங்கீத நிதி யென்றும் அவர் கொடுத்த பிச்சையினுல்தான் தாங்கள் பிழைக்கிறார்களென்றும் நன்கறிந்து இப்போது வருஷா வருஷம் திருவையாற்றிலும் இன்னும் இதர இடங்களிலும் அவருடைய உத்ஸவத்தை வெகு சிறப்பாய் நடத்தி வருகிறார்களென்பது மிகவும் மெச்சத்தக்கதே. ஆனாலும் அப்படிப்பட்ட பிரபுவுக்கு நாம் செய்யவேண்டிய கடமைகள் இன்னும் அநேகமிருக்கின்றன. அதாவது அவருடைய ஞாபகார்த்தமாக திருவையாற்றில் ஒரு பிரதிமை (Statue) உன்னதஸ்தானத்தில் நிறுத்தவேண்டும். அதே க்ஷேத்திரத்திலேயே தக்க வித்வான்களின் மானேஜ்மெண்டிற்குள்பட்ட ஸங்கீத கலாசாலை ஏற்படுத்தி (Academy of Music மாணுக்கர்களுக்கு ஸர்ட்டிபிகேட்டுகளும் (Certificate) மெடல்களும் ஏற்படுத்த வேண்டும்.

ஆகையால், இது விஷயமாக எல்லா ஸங்கீத ரஸிகர்களும், தனவந்தர்களும் தகுந்த சிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நம்முடைய கர்ணுடக ஸங்கீதத்திற்கு நேத்திரங்களைப்போல் விளங்கும் த்யாகராஜஸ்வாமிகள் கீர்த்தனைகளை, சாஸ்த்ரயுக்தமாய் மேன்மேலும் விருத்தி செய்து பாவருக்கும் இனிமையை பயக்கும்படி செய்வார்களென்பது எனது கோரிக்கை.

V. ராஜகோபாலய்யர்.

சுகாதார விதிகள்

THE RULES OF HYGIENE

போஜனத்தின் அளவு:—ஒருவன் செய்யவேண்டிய போஜனத்தின் அளவு, அவனுடைய வயது, வளர்ச்சி, தேகமுயற்சி, மனோமுயற்சி முதலிய பல வித்யாஸங்களால் வேறுபடும். ஸாதாரணமாய் ஒருமனிதனுடைய நிறையில் 20-ல் ஒரு பங்கு அவன் ஆஹாரம் செய்யவேண்டுமென்பது பொது விதி. அவ்வித ஆஹாரத்தில் ஒருபங்கு சாதம், ரொட்டி முதலிய கன பதார்த்தங்களாகவும், இரண்டு பங்கு காப்பி முதலிய த்ரவரூபமான ஆஹாரங்களாகவும், இருக்கவேண்டும். அதிக ஸத்தில்லாத போஜனங்களாலுல் அதிகம் சாப்பிடவேண்டும். தேக முயற்சி மனோமுயற்சி முதலியன விசேஷமாய்ச் செய்வோர்கள், அதிகமும், விசேஷ ஸத்துள்ளவைகளுமான ஆஹாரங்களை சாப்பிடவேண்டும்.

மீதூண்:—மிதமிஞ்சி போஜனத்தைச் சாப்பிடுவது சரீரத்திற்குக் கெடுதலேதவிர வேறில்லை. ஏனெனில், அளவு மிஞ்சின ஆஹார பதார்த்தங்கள் குடலில் நின்று ஜீரணிக்கப்படாமல், புளித்து அழுகி, விஷஸம்பந்தமான வாயுக்களை உற்பத்தியாக்குகின்றன. அன்றியும், அதனுல் முடியாத அதிகவேலையை இடுவதால், குடல் அதைச்செய்யப் பிரயத்தினப்படுவதில், தன்னையே பலவீனப்படுத்திக் கொள்ளுகிறது. அதனுல் ஜீரணஸம்பந்தமான பலவியாதிகள் உண்டாக இடமாயிருக்கிறது. நெய்ப் பண்டங்களையும், மாப்பண்டங்களையும் மிதமிஞ்சி உபயோகப்படுத்துவதால் இதே மாதிரியான கெடுதல்கள் உண்டாகக் கூடும்.

உண்டிக் குறைவு:—மீதூணைக் காட்டிலும் உண்டிக்குறைவு பல தீமைகளுக்குக் காரணமாகிறது. வரவர சரீரம் துர்ப்பலப்படுகிறது. அதிக உயிர்ச்சேதமும் உண்டாகிறது. பஞ்சகாலங்க

(இதன் தொடர்ச்சி 324-ம் பக்கம்)

ளில் எளியவர்கள் பலவிதமான வியாதிகளுக்கு ள்ளாகி, கணக்கில் அடங்காமல் மரணமடைகிறார்கள் என்பதே, இதற்குப் போதுமான சாக்ஷி. போஜனம் தண்ணீர் இரண்டும் இல்லாவிட்டால் சுமார் பத்துநாள் மட்டுப் தான் உயிர் தாங்கும். தண்ணீரை மட்டும் ஆஹாரமாகக் கொண்டு சுமார் இருபது நாள்வரை உயிர்தாங்கலாம்.

நமக்கும் ஐரோப்பிய ஜாதியார்களுக்கும் கடினமான வேலைகளைத் தொடுத்துச் செய்வதிலும், பலமான மனோமுயற்சிகளிலும் அதிக வித்யாஸமிருப்பது யாவருமே அறிந்த விஷயம். ஐரோப்பியரைப்போல் நமக்கு அவ்வளவு நிர்வாகம் கிடையாதென்பது நாம் யாவரும் நன்றாயறிவோம். அப்படி யேற்பட்டிருப்பதற்குப் பலவித காரணங்களுண்டாயினும் அவைகளுள் ஆஹாரவகைகளின் பேதமே முக்கியமான காரணங்களுள் ஒன்றாகும். இந்த வித்யாஸம் என்னவென்றால் நாம் சாப்பிடுகிற போஜனத்தில் சரீரபலத்திற்கும் மனோபலத்திற்கும் அநுகூலமான போஜன பதார்த்தங்கள் குறைவாயிருப்பதுதான்.

போஜனங்களின் பெயர்கள்.	1 சதை.	2 அனல்.	3 ஜலம்.	4 உப்பு.	5
அரூட் மாவு ...	0	81	18	¾	100
உருளைக்கிழங்கு ...	2	23	74	1	100
சர்க்கரை	0	96½	3	½	100
அரிசி ...	6½	79	14	½	100
கம்பு அல்லது புல் ...	12	71	16¼	¾	100
சோளம் ...	13	72	13¾	1¼	100
கோதுமை மாவு ...	15	69	15	1	100
கேழ்வரகு அல்லது கேப்பை ..	15½	69¼	14	1	100
கடலை, துவரை, உளுந்து, அவரை, முதலிய பயறுகள் ...	24½	59	14	2½	100
வெண்ணெய், நெய், எண்ணெய், கொழுப்பு முதலியவை ...	¼	94	4¾	1	100
பசுவின் பால் ...	5	8	86	½	100
பால்கட்டி (Cheese) ...	33½	24½	37⅓	5½	100
முட்டை ...	14	11	74	1	100
மீன்கள் ...	14	7	78	1	100
எலும்பில்லாத இறைச்சிகள் ...	20	7	72	1	100
ரோஸ்டு இறைச்சி ...	27½	15½	54	3	·100

நாம் மேற் காட்டியுள்ள அட்டவணையிலிருந்து போஜனபதார்த்தங்களில் நான்கு வகுப்புகளும் அளவுப்படி விரவிவரும் போஜனந்தான் பூரணமான போஜன மென்பதும், அவைகளின் அளவு எவ்வெவ்விதங்களில் வேறுபடலா மென்பதும் ஊஹித்துக் கவனிப்பவர்களுக்கு வெளியாகும். ஆயினும் அது சிரமஸாத்தியமான கார்யமாகையால், நாம் தினந்தோறும் சாப்பிட வேண்டிய ஆஹாரத்தின் ரீதி எப்படி யிருக்கவேண்டுமென்று நாம் ஸுலபமாய் அறிந்து கொள்ளுவதற்கு வேறொரு ஸுலபமான வழி சொல்லுவோம்.

பால் பூரணமான போஜனங்களி லொன்று. பசுவின் கன்று வேறுவிதமான ஆஹாரங்களைத் தின்று, அவைகளைத் தன்னினப்படுத்தக்கூடிய சக்தி வருமளவும், தாயின் பாலின் பலத்தாலேயே வளரவேண்டியதா யிருக்கிறது. அது இயல்பிலேற்பட்ட ஆஹாரமா யிருப்பதனாலும் அவ்வாஹாரத்தால் தகுந்த அளவு வளர்ச்சி கன்றுக்கு ஏற்படுவது நமக்கு அனுபவஸித்தமா யிருப்பதாலும், அதைப் பூரணமான ஆஹாரமா யிருக்கலாமென்றும் நம்பக்கூடியதா யிருக்கிறது. ரஸாயந சாஸ்திரிகள் பாலைப் பிரித்துப் பரிசோதனை செய்துபார்த்ததில், அது பூரண ஆகாரமென்றும், எல்லாவகை போஜன பதார்த்தங்களும் அதில் அடங்கியிருக்கின்றனவென்றும் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். அதாவது 100 அவுன்ஸ் பாலில் 87 அவுன்ஸ் தண்ணீரும், 4 அவுன்ஸ தயிரும் (மாம்ஸத்தை வளர்க்கும் ஸத்துள்ள பதார்த்தம்); 3½ அவுன்ஸ் வெண்ணெயும்

(அனலையுண்டாக்கும் ஸத்துள்ள பதார்த்தம்); $4\frac{3}{4}$ அவுன்ஸ் பால் சர்க்கரையும் (கரிஜலபதார்த்தம்—Hydro-carbons;) $\frac{3}{4}$ அவுன்ஸ் தாதுவர்க்க உப்பும் (உப்புப் பதார்த்தம்) இருப்பதாகக் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆகையால் இந்த இயல்பான ஆஹாரத்தையொத்து நம்முடைய ஆஹாரத்திலும் இந்நால்வகைப் பதார்த்தங்களும் ஸரியான அளவுப்படி கலந்துவரும்படி நாம் ஆஹாரவகைகளைச் சேர்ப்போமானால், நம்முடைய தேகத்தை அது ஸரியானபடி வளர்ப்பதோடுகூட, ஞானேந்திரியங்களுக்கும், மனோ தத்துவங்களுக்கும் ஸரியான பலத்தையும் தீவ்ரத்தையும் எழுப்பிக்கொடுத்து, வியாதிகளும் கிட்டவொட்டாமல் தடுக்கும்.

பதார்த்தங்களை ஒவ்வொருவகையினதென்று ரூடியாய் நாம் பிரித்திருந்தாலும், அவ்வகைப் பதார்த்தங்கள் மட்டுந்தான் அந்த ஆஹாரத்திலுள்ளது என்று நாம் எண்ணுவதுபிசகு. ஒவ்வொரு வகையிலும் இதரவகை ஸத்துக்களும் கலக்காமல் இயல்பில் கிடைப்பதில்லை. ஆனாலும் அந்தந்த வகுப்புகள் அந்தந்த போஜன பதார்த்தத்தில் விசேஷம் என்பது அதன் பொருள்.

முக்கியமான போஜன பதார்த்தங்களில் உள்ள ஆஹாரவகைகளின் அம்சத்தை அடியிற்கண்ட அட்டவணையிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அன்றி போஜன பதார்த்தங்களை வேறு வகைகளாகவும் பிரிக்கலாம். (1) தானியங்கள் (2 பயறுவகைகள் (3) காய்கறி பழங்கள் (4) கிழங்குகள் (5) சர்க்கரை (6) பால் மாம்ஸம் முதலியன.

	ஐரோப்பியர்கள்.		சுதேசிகள்	இங்கிலாந்து தேசத்து ஸோல்ஜர்.	பங்காளக் கைதிகள்,		பஞ்சாப் கைதிகள்.	
	ஒரு வகை.	வேறு வகை.			வேலை செய்	வேலை செய்யா	வேலை செய்	வேலை செய்யா
	அவுன்ஸ்							
காப்பித்தூள் ...	$1\frac{1}{4}$	...	...	$\frac{1}{3}$	...	..	...	...
ஆப்பம் தோசை ...	6—12	..	6—12	.	...	...	...	...
அரிசி ...	8	...	8	...	10	8	...	..
ஆட்டிறைச்சி ...	8	12	8	12	...	...	8	6
மசாலைத்தூள் ...	$\frac{1}{2}$	...	$\frac{1}{2}$	...	1	1	1	1
சர்க்கரை ...	$1\frac{1}{2}$	$1\frac{1}{2}$	...	$1\frac{1}{3}$	...	...	...	...
பால் ...	6	6	...	$3\frac{1}{4}$	...	...	...	...
வெண்ணெய் ..	1	1	1	...	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$	1	1
ரொட்டி ...	8	16	8	கோதுமை, 24		...	...	...
காய்கறிகள் ...	4	..	4	3	...	...	...	...
உப்பு ...	1	...	...	..	...	...	...	...
உருளைக்கிழங்கு ...	...	12	...	16	...	...	...	...
தேயிலை ...	...	$\frac{1}{2}$	...	$\frac{1}{6}$	...	...	...	.
வெங்காயம் ...	...	1	..	...		...	...	...
பார்லி அரிசி :	...	$\frac{1}{2}$	...	...	...	..	...	...
மாவு ...	...	$\frac{1}{2}$	. .	...	...	...	...	...
உப்பு ...	1	$\frac{3}{4}$	1	$\frac{1}{4}$	1	1		1
பருப்பு :	...	...	...	...	14	10	6	2
மீன் :	...	...	.	...	12	10	...	...
தயிர் மோர் ...	...	...	...	..	16	8	10	10

இவைகளில் முதல் வகுப்பாகிய தானியங்களைச்சமைத்தும் சமைக்காமலும் உட்கொள்ளலாம். சமைக்காமல் நன்றாய் மென்றுதின்பது சமைத்துச் சாப்பிடுவதிலும் மேன்மையென்றேசொல்லலாகும். ஏனெனில் சமைப்பதில் ஆஹார ஸத்துக்கள் வேவதினால் ஸத்துக் குறைகின்றது. மேலும் சாதமாக வடிப்பதில் வெ

ளியேறுகிற கஞ்சியே நிரம்ப ஸத்துடைய பாகமாக விருக்க, அது வீணாக்கப்படுகிறது. இப்படியே தீட்டிய அரிசியிலும் தீட்டாத அரிசியே சரீரத்திற்கு அதிக போஷணைசெய்யக் கூடியது.

கோதுமை: விசேஷஸத்துள்ள ஆஹாரமானாலும் சரீரத்திலுள்ள திரவங்களை ஆகர்ஷிக்கும் சக்தியுள்ளதாதலால் அதை மிகுதியும் சாப்பிடுதல் நன்று. அதனால்தான் நீரிழிவுவியாதிக்காரருக்குக் கோதுமை ஏற்றதென்று கொள்ளப்படுகிறது.

கம்பு, கேழ்வரகு, சோளம் இவைகளெல்லாம் தேகத்திற்கு விசேஷபலம் கொடுக்கக்கூடிய ஆஹாரங்கள். துவரம்பருப்பில், மாம்ஸங்களைக் காட்டிலும் சரீரபோஷணைக்கேற்ற வஸ்துக்கள் விசேஷமா யிருக்கின்றன. ஆகையால் ஆஹாரத்தில் இது மிகுதியாய்ச் சேருதல் நல்லது. ஆஹாரவகைகளுக்குள் இதன் மேன்மையை ஜனங்கள் விசேஷமாய் அறியாததால், சாஸ்திரத்திற்கென்று வெகு ஸ்வல்பமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இது அரிசியைக் காட்டிலும் மலிவாயிருந்தும் ஜனங்கள் இதை யதிகமா யுபயோகப் படுத்தாததற்குக் காரணம் அறிவீனமேயன்றி வேறில்லை.

உளுந்தும் சரீரத்திற்குப் போஷகந்தான்.

பழங்கள்: இவைகள் மிகவும் சிலாக்கியமான ஆஹாரங்கள் என்றாலும் ஜனங்கள் இதை ஏதாவது உத்ஸவம், பண்டிகை முதலியவைகளில் தவிர உபயோகப்படுத்துவ தில்லை. பழங்களின் முக்கியமான குணம் மலபந்தத்தை இளகச் செய்து அன்றன்றாடகம் கழிவுகள் ஸரியாக நடக்கும்படி செய்வித்து சரீரத்திற்கு ஸௌக்கியத்தைக் கொடுப்பதே. இந்தப் பழங்களை கிரமமாக உபயோகப்படுத்திவரும் பட்சத்தில் விரேசனத்திற் கவசியமே யில்லாமற் செய்து விடலாம். சில அஜீர்ணம்பற்றிய வியாதிகளை பலாஹாரங்களைக் கொண்டே சொஸ்தப் படுத்தி விடலாமென்று சில சிறந்த வைத்தியர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். வாழை, மா முதலிய பழங்கள் மிதத்திற் குட்பட்டு புஜிக்கப்படும் பட்சத்தில் அவை சரீரத்திற்கு வெகு நன்மை செய்யும். அரிசிக்கு மலபந்தம் செய்யும் குணம் முக்கியமாயிருப்பதனால், அரிசியைப் பிரதான ஆஹாரமாகக் கொண்ட நமக்கு பழ ஆஹாரங்கள் போஜனத்தில் கலந்து வரவேண்டியது அவசியமாகவிருக்க அதை நாம் வழக்கத்தில் விலக்கியிருப்பது அறிவீனமல்லவா? முற்றின காய்களா யிருக்கும்பொழுது பழவர்க்கங்களைச் சாப்பிடுவது ஜீரணத்திற்கும், சரீரத்தோடு அவை தன்னினப்படுவதற்கும் நிரம்ப ஸாதகமா யிருக்குமென்று, மருந்தில்லாமல் வியாதிகளை ஸ்வஸ்தம் செய்யும் முறையைக் கண்டுபிடித்த டாக்டர் கூநி என்பவர் எழுதியிருக்கிறார். நன்றாய்ப் பக்குவமான பழங்களை சிறந்தஆஹாரங்கள் என்பதில் ஸந்தேஹகமில்லை. அதிபக்குவமான பழங்களை எந்தக் காரணங்களை முன்னிட்டும் சாப்பிடலாகாது.

காய்கறிகள்: இவைகளை வேக வைப்பதில் ஜனங்கள் ஸாதாரணமாய், அவை வெந்த ஜலத்தைக்கொட்டி விடுகிறார்கள். இது நன்றன்று. காய் கறிகளின் உத்தமமானபாகம் ஜலத்தோடு போவது மில்லாமல் வாசனையுமில்லாமல் போய் விடுகிறது. ஆகையால் அவ்விதம்செய்தல்கூடாது. இவைகளைச்சேர்ப்பது முக்கியமாய்அவைகளிலுள்ள பாஸ்பரஸ் (Phosphorus) முதலிய தாதுவர்க்க ஸம்பந்தமான உப்புகளுக்காகத் தான். துவர்ப்பும் கசப்புமுள்ள வாழைப்பூ, பாவக்காய், சுண்டைக்காய், அகத்திக்கீரை, நெல்லிக்காய் முதலியவைகள் சரீரத்திற்கு உத்ஸாகத்தையும் பலத்தையும் கொடுப்பதோடு, புண்ணை ஆற்றும் ஸ்வபாவமும் உடையன. இவைகளை அடிக்கடியும் கட்டாயமாய் பட்டினியிருந்து சாப்பிடும் பாரணை காலங்களிலும் சாப்பிடுவது மேன்மை. வெண்டைக்காய் முருங்கக்காய் முதலியவற்றில் பாஸ்பரஸ் ஸத்துக்கள் முக்கியமாய் இருப்பதால் இவை மூளைக்கு மிகுந்த நன்மைசெய்யக்கூடியவை.

கிழங்குகள்: உருளைக்கிழங்கு உத்தமமானது. அடுத்தபடி சக்கரவள்ளி, சேனை, சேம்பு, கருணை முதலிய கிழங்கு வகைகள். முள்ளங்கி முதலிய நாற்றமுள்ள கிழங்குகளில் கந்தகஸத்து மிகுதியாயிருக்கிறது. ஆகையால் அவைகள் ஸுக ஜீரணத்திற் கேற்றவையல்ல. ஆனால் ஜீரணமானால் நல்ல போஷணா குணமுடையவைதான். தாது விருத்திக்கு எடுத்தவை.

சர்க்கரை: நம்முடைய ஆஹாரங்கள் எல்லாவற்றிலும், அதிலும் விசேஷமாய் மாப்பண்டங்களில் சர்க்கரையிருக்கிறது. சர்க்கரை தனிமையாக மிதமிஞ்சிச் சாப்பிடுதல் சரீரத்திற்கு

கேடுவிளைவிக்கும். அதிக சர்க்கரை ஆகாரத்தில் சேர்த்துண்ணல் ஜலரோகத்திற்கு ஆதாரமானது. அதிக சர்க்கரை தின்பவர்களுக்குப் பிளவைகளினால்மரணம் நேரிடக்கூடியது ஸஹஜம்.

பால்: பால் உண்மையில் பசுமுதலிய மிருகங்களின் சரீரத்தினது ஸத்தாகையால் அதுவே மேலான மாம்ஸாஹாரம். ஆனால் எந்தப் பசுவினிடம் பால் கறக்கப்படுகிறதோ அப்பசுவிற்கு ஏதாவது வியாதி இருக்குமானால் அந்த வியாதியும் பாலோடு உட்கொள்ளப் படுவது ஸாத்திய மாகையால், பசுக்களை ஜாக்கிரதையாய் வியாதி யணுகவொட்டாமலும், ஆஹாரத் தட்டில்லாமலும், ஆக்ஷேபகரமான ஆஹாரங்களைக் கொடாமலும் காலாகாலங்களில் போஷணை செய்து பார்த்து வருவதோடு, அவை கட்டப்பட்டிருக்கும் பட்டி (கொட்டில்) எப்பொழுதும் சுத்தமாயிருக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

பால் நல்ல போஷணகாரியான வஸ்து. ஆயினும் அதை ஆஹாரத்திற் கலந்து சாப்பிடுதல் தான் நன்று என்று ஆயுள் வேத ஔஷதசாஸ்திரிகள் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். பாலைக் காய்ச்சுவதனால் வியாதி ஹேதுக்கள் கொல்லப் படுவதோடு ஸுகஜீரணத்திற்கு லாயக்காகும் படி கொண்டுவரப்படுகிறபடியால், பாலைக் காய்ச்சாமல் குடிக்கக்கூடாது. பாலைத் திறந்து வைத்திருக்கும் பட்சத்தில் சீக்கிரத்தில் புளித்துக் கெட்டுப்போய்விடும். குழந்தைகளுக்குப் பசுவின் பால் கொடுத்துப் போஷிக்க வேண்டியதாக நேர்ந்தால், அப்பொழுது பாலை நன்றாகக் காய்ச்சிக் கொஞ்சம் ஜலமும் சர்க்கரையும் சேர்த்து ஆறவைத்து ஆடையையெடுத்து விட்டுக் கொடுத்தல் நன்மை.

காரப்பொருள்கள்: மிளகாய், கடுகு, மிளகு, இஞ்சி, சுக்கு, கொத்துமல்லி, சீரகம், சோம்பு, வெந்தயம், ஓமம், மஞ்சள். பெருங்காயம், வெங்காயம், வெள்ளைப்பூண்டு முதலியனவாம். இவைகள் ஆகாரத்திற்கு வாஸனையையும் ருசியையும் கொடுப்பதற்காக சேர்க்கப்படுகின்றன. இவைகளால் சரீரத்திற்கு அதிக நன்மையுண்டாவதில்லை. இவைகளால்தான் தென்னிந்தியர்களுக்கு அநேகம் வியாதிகள் வருகின்றனஎன்று சொல்லலாம் கடுகு அரைத்துப் போட்ட விடத்தில் கொப்புளமுண்டாக்குவதும், சுக்கு மிளகு எரிச்சலை யுண்டாக்குவதும், பெருங்காயத்தை ஒருசிறுமரத்தில் வெட்டுப்பட்ட இடத்தில் பூசிவைத்தால் அந்தமரம் பட்டுப்போவதும் யாவரும் பரீக்ஷை பார்த்தறியலாம்; அல்லது அநுபவத்தில் அறிந்திருக்கலாம். அப்படியிருக்க, மிகவும் ம்ருதுவான ஜீரணேந்திரியங்களுக்கு இவைகள்போய் மிகுதியும் சேருவதாயிருந்தால் எத்துணைகேட்டிற் கிடமாகுமென்பதைச் சற்று நிதானித்துயோசிப்பவர் அறிவார். ஆயினும் ஸுலபஜீரணத்திற்கு ஏற்றதல்லாத மாம்ஸாஹாரங்களைச் சாப்பிடுபவர்களுக்கு ஒருவாறு மஸாலை ஸம்பாரங்கள் ஏற்றதாக ஆகலாம். ஜீரணசக்தி மந்தப்படும் காலங்களில் இவை ஒருவேளை இரண்டுவேளை ஆஹாரத்துடன் சேர்க்கப்பட்டால் தேகத்திற்கு நன்மைசெய்யக்கூடும்.

விதிகள்.—ஜீரணம் வாயிலேயே ஆரம்பிக்கப்படுவதால் (மாப்பண்டங்கள் உமிழ் நீருடன் கலந்து சர்க்கரையாகமாறி ரக்தத்துடன் தன்னினப்படத்தயாராதல்) (எல்லா ஆஹாரங்களிலும் கொஞ்சம் அல்லது அதிகமாய் மாப்பண்டங்கள் இருப்பதால்) விசேஷமாய் மாப்பண்ட ஆஹாரங்களும் நன்றாக மெல்லப்பட்டு, உமிழ் நீரோடு நன்றாகக் கலக்கும்படி செய்யப்பட வேண்டுமென்றாயிற்று. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நேரம் அதிகமாக ஆஹாரம் வாயில் நிற்கிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு ஸ்வல்பநேரம் குடலில் நின்றால்போதும். இது நிறுத்தப்படும் பட்சத்தில், உமிழ் நீருடைய வேலையானது குடலினால் செய்யப்பட வேண்டியதாக நேருவதனால், குடலுக்கு அதிக வேலை ஏற்பட்டு, அதிகவேலையால் குடல் பலவீனப்படும்படி நேரிடுகிறது. மேலும் மாப்பண்டங்களை ஜீரணிக்க உமிழ் நீருக்குத்தான் பூரணமான சக்தியாகையால், இங்கே மாறுதலடையாத ஆகாரங்களெல்லாம் ஜீரணிக்கப்படாமலே சரீரத்தில் கெடுதலடைந்து புளித்துக்கொண்டுவருகிறது.

மேலும் ஆஹாரம் செய்வதற்குக் லுப்தமான வேளைகள் ஏற்படவேண்டும். குடலிலும், அந்தரங்களிலும் ஜீரணம் முற்றுப்பெறுவதற்கு 3 முதல் 4 மணி வரையில் பிடிக்கிறது. அதன் பிறகு 2 மணி நேரம் குடலுக்குச் சிரம பரிஹாரம்செய்துகொள்ள ஸாவகாசம் விடவேண்டும். ஆகையால் ஐந்து மணி அல்லது ஆறு மணிக்கொருதரமாக போஜனம் செய்யும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். ஆகவே, காலை 8 மணிக்கு ஒரு தடவையும், 1 மணிக்கொருதடவையும்

ராத்திரி 8 மணிக் கொருதடவையுமாக ஆஹாரம் குடலுக்கு அனுப்பப்படும் பட்சத்தில், குடல் சிரமமில்லாமல் ஸரியாய் வேலைசெய்யும். கண்ட வேளைகளில் ஒரு ஒழுங்குமில்லாமல் சிற்றுண்டிகளைத் தின்னலாகாது. முன்னர் சாப்பிட்ட சாப்பாடு ஜீரணமாகிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே, இன்னும் புது ஆஹாரம் குடலுக்கு அனுப்பப்படும் பட்சத்தில் வயிற்றுவலி முதலிய அடையாளங்களால் அவ்வேலை தன்னால் முடியாதென்பதைக் காண்பிக்கிறது. அதிலும் விடாமல் ஒரு மனிதன் சாப்பிடுவானானால், ஒரு ஆஹாரத்தையும் ஜீரணிக்காமல், மலச்சிக்கல் முதலிய வியாதிகளுக்கு ஆஸ்பதமாகிறது. இப்படி மிதூண்விரும்புவார்களுக்கு அகாலத்தில் பற்கள் உதிர்ந்துவிடும். மேலும் மிதூண் வயிற்றைப்பெருக்கச்செய்வதனால் 'தொந்தி விழுந்து' சரீரத்தை அவலட்சணப்படுத்தும்.

வெகுதூரம் நடந்து அல்லது அதிக வேலை செய்து அல்லது தூக்கம் விழித்து அல்லது வேறெவ்விதக் காரணங்களினாலாவது சரீரம் களைத்திருக்கும் வேளைகளில் ஆஹாரம் உட்கொள்ளலாகாது. சிறிது நேரம் சிரமபரிஹாரம் செய்துகொண்டு அல்லது தூங்கியெழுந்து சாப்பிடுதல் நன்று.

தூங்குவதற்கு உடனே முன்னாலாவது தூக்கத்தின் மத்தியிலாவது ஆஹாரம் செய்யக்கூடாது. தூங்கும் காலத்தில் ஜீரணம் ஸரியாக ஆவதற்கு ஹேதுவில்லாமையால் சாப்பிடப்பட்ட ஆஹாரம் வயிற்றில் புளிக்கவும் அதனால் வயிற்றுப்புஸம் முதலிய தொந்தரைகள் நேரவும் கூடும். பால் சீக்கிரம் புளித்துப் போகக்கூடிய வஸ்துவாகையால், தூங்குவதற்குச் சற்று முன், பாலைச் சாப்பிடக்கூடாது. இராத்திரியில் சாப்பிடும் ஆஹாரங்கள் சீக்கிரம் ஜீரணிக்கக்கூடியவைகளாயும் ஸ்வல்பமாயுமிருக்கவேண்டும்.

சாப்பிட்டான உடனே எவ்விதமான முரட்டு வேலைகளும் வ்யாயாமவிஹாருதிகளும் உதவாது. இந்த விதியை மீறுவதற்கு மரணம் வரை கடவுள் தண்டனை யேற்படுத்தியிருக்கிறார்.

மேலும் பிராணாதாரமான எவ்வித அவயவமும் தனக்கேற்பட்ட வேலையை முற்றுப்பெறச் செய்யவேண்டுமானால், அந்த அவயவத்திற்குப் பூரணமாக ரக்தவெள்ளம் அனுப்பப்படவேண்டும். இந்தக் காரணத்தினால் சாப்பிட்டு முக்கால் மணிநேரம் அல்லது ஒருமணி நேரம் வரை மூளைக்கு எவ்விதமான வேலையும் கொடுக்கக்கூடாது. கொடுத்தால் ஜீரணம் தடைப்படும்.

பானம்.—மனிதனுக்கு ஆஹாரம் போலவே பானமும் மிகவும் முக்கியமானது. உத்தமமான பானம் ஜலந்தான்; அதிலும் சுத்தமான சுற்றுப் புறத்தின் மத்தியிலுள்ள ஊற்று நீர்தான். ஸ்நாநத்திற்காக ஏற்பட்டிருக்கும் குளங்களின் ஜலம் பானத்திற்கு உபயோகப்படுத்தக் கூடாது. செவ்வல் தரைகளிலுள்ள ஜலம் பானவிஷயத்திற்கு ஸந்தேஹாஸ்பதமானது. ஆகையால் அவ்விதமான தண்ணீரை நன்றாய்க் கொதிக்கவைக்காமல் சாப்பிடுதல் கூடாது. இந்த விஷயத்தில் அஜாக்கிரதைதான் நரம்புச் சிலந்தி முதலிய பயங்கரமான வியாதிகளுக்கு ஆஸ்பதமாயிருக்கிறது. இந்த வியாதியினால் சரீர அவயவங்கள் கூட சில ஸமயங்களில் வழங்காமல் போவதுண்டு. நாக்கு, கண், உதடு, காது முதலிய மிருதுவானபாகங்களின் வழியே கூட நரம்புச்சிலந்தி வெளி வருவதுண்டு.

மழைத்தண்ணீர்.—மழை பெய்யும்பொழுது ஆகாயத்திலுள்ள பிராண வாயுவையும், கரியமிலவாயுவையும், மழை ஜலம் கரைத்துக் கொண்டுவருகிறது. அதனால் அந்த ஜலம் அதிக ருசியாயிருக்கும். மழைத் தண்ணீர் மிகவும் சுத்தமானது.

ஆற்றுநீர்.—ஆறு எவ்விதமான தரைகளின் மீது பிரவகிக்கிறதோ அத்தரைகளை பொறுத்திருக்கிறது ஆற்று நீரின் சுத்தாசுத்தம். ஆற்றில் வெள்ளம் வந்து ஜலம் கலங்கலாய் ஓடுங்காலங்களில் பலவகை அசுத்தங்கள் தண்ணீரில் சேர்ந்திருக்க ஹேதுவுண்டு. ஆதலால் அத்தண்ணீரை ஸரியானபடி சுத்திசெய்து சாப்பிடாமல், அப்படியே சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு வயிற்றுக் கழிச்சல் முதலான வியாதிகள் ஸம்பவிக்கும்.

கிணறுகள.—கற்பாறைகளுள்ள இடத்திலிருந்து ஊறுகிறதண்ணீர் மிகவும் சுத்தமானது. மணற்பாறையுள்ள இடங்களில் ஊறிவருகிற தண்ணீரும் அப்படியே. ஆனால் சில ஸமயங்களில் அசுத்தங்கள் கலந்திருக்கலாம். சுண்ணாம்புக்கல் தரைகளில் ஊறுகிற ஜலம் சற்று வெளுப்பு நிறமாகவிருக்கும். வாய்க்கும் ருசி

யாகவேயிருக்கும். ஆனல் வழக்கமாய்ச் சாப்பிடுபவர்களுக்கு வியாதிகள் ஏற்படும். வண்டல் தரைகளிலும் பிரேதங்கள் அடக்கம் செய்யுமிடங்களுக்கு ஸமீபத்தில் ஊறிவருகிற தண்ணீரும் மிகவும் அசுத்தமாயிருக்கும்.

நல்ல தண்ணீரின்னதென்று அறிய பல அடையாளங்களுண்டு. அவையாவன:—(i) நல்ல தண்ணீர் கண்ணாடியைப்போல் தெளிவுள்ளதாகவும், நிறம், வாஸனை ருசி முதலியவை யொன்றுமில்லாதுமிருக்கவேண்டும்.

(ii) ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீரைச் சிறிது நேரம் வைத்திருந்தால் வண்டல் படியக் கூடாது.

(iii) பருப்புகள், காய்கறிகள், இவை நன்றும் லகுவாயும் நல்ல தண்ணீரில் வேகும்.

சுத்தமான தண்ணீர் கிடைக்காத இடங்களில் கிடைக்குந் தண்ணீரைக் கொண்டு, காய வைத்து, நீராவியாக்கி, மறுபடி அந்த நீராவியைத் தண்ணீராக மாற்றிக்கொள்ளுதல் ஸந்தேஹமற்ற வழி. மூன்று பானைகளின் மூலமாய்த் தண்ணீரைவடிக்கட்டும் மார்க்கம் யாவரும் அறிந்தது. தேத்தாங்கொட்டை, சீனிக்காரம் முதலிய பொருள்களைக் கொண்டு, தண்ணீரிலுள்ள வண்டல்களை வடியவைத்து சுத்தம் செய்யலாம்.

காபி, தேயிலை, கோகோ, சாகோலேட் முதலிய பானங்கள் பொதுவில் சரீரத்திற்கு ஹிதகாமென்று சொல்லமுடியாது. சில ஸமயங்களில் இவை சரீரத்திற்கு நன்மை செய்யும். வேறு சில ஸமயங்களில் இவைகளால் தீமையன்றி வேறில்லை. அதெப்படியென்றால், சரீரத்தில் பூரணமானதும் ஸத்துள்ளதுமான ஆஹாரங்கள் விசேஷமாய் இருக்கும் ஸமயங்களில் இப்பானங்கள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டால், சோம்பல்மிகுதியை யோட்டி சுறுசுறுப்பை யுண்டாக்கும். உண்மையில் இப்பானங்கள் செய்யும் காரியம் என்னவென்றால், இதரவிதமான ஆஹார பதார்த்தங்களால் சரீரத்திற்கு உண்டாயிருக்கும் பலத்தை சீக்கிரமாய்ச் செலவாகும்படி செய்வதுதான். ஆகையால், விளையாடி அல்லது வேறு வேலை செய்து களைத்த இரண்டு பையன்களில் ஒருவனுக்குப் பாலும் மற்றொருவனுக்குத் தேயிலைப் பானமும் ஆஹாரமாகக் கொடுக்கப்படும் பட்சத்தில், இருவர்களுக்கும் தத்ஸமயத்திற்கு உத்ஸாகம் ஏற்படுகிறதில் ஆக்ஷேபணையில்லை. சற்று நேரங்கழித்து, பால் சாப்பிட்ட பையனுக்குப் பசிமட்டிலும், தேயிலைப் பானம் செய்தவனுக்குப் பசியுடன், சரீரத்திலும் மனத்திலும் சோர்வும் உண்டாவதைக் கவனிக்கலாம். அதேனெனில், பால்சரீரத்திற்குப் பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸத்திலிருந்து ஒரு பையனுக்குப் புதியதான பலத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுத்தது. தேயிலைப் பானமோ மற்றொரு பையனுக்குப் புதிதான பலமொன்றையும் கொடுக்கமுடியாமல், ஏற்கெனவே சரீரத்தில் மீதமிருந்த பலத்தைக் கிளப்பிவிட்டு, அதையும் சீக்கிரமாய்ச் செலவழியும்படி செய்தது. ஆகையால் தேயிலை முதலிய பானங்கள் ஸம்பாத்தியமில்லாத செலவிற்கு ஸமானமாகும். தேயிலை முதலியவைகளில் அவைகளிலுள்ள பாலின் அளவுக்குரிய தேகத்திற்குப் பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸத்துக்களிருக்கின்றனவே யன்றி, தேயிலை முதலியவைகளுக்குச் சரீரத்தைப் போஷிக்க சக்தி கிடையாது. அன்றியும் இப்பானங்களை ஜனங்கள் தேடுவது அவைகளினாலுண்டாகும் உத்ஸாகத்தையும், மன வெழுச்சியையும் குறித்தல்லது அவைகளினாலுண்டாகும் சரீரத்திற்குரிய ஸத்தாம்சத்தைக் குறித்தல்ல. ஆகையால் இவ்வித பானங்கள் சரீரத்திற்கு நன்மை செய்யமாட்டா. இவைகளை விலக்குதலே மேன்மை.

கள், சாராயம், விஸ்கி, ப்ராண்டி, பீர், வைன் முதலிய பானவகைகளிலும் சரீர பலத்திற்குரிய ஸத்தாம்சம் கிடையாது. இவைகளும் காலக்கிரமத்தில் சரீரத்தினுடைய பலத்தைப் போக்கடிப்பவைதான். இவைகளில் இன்னொரு அபாயம் உண்டு. இவைகளைக் குடிக்க ஆரம்பித்தால், வரவர அதிகமாக அவைகளைக் குடிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசை அதிகப்படுகிறது. அவைகளுக்கு ஸ்வபாவத்தில் ருசி ஏற்பட்டிருப்பதனால், சரீரத்தின் சோம்பலைப் போக்கி, சுறுசுறுப்பான வேலைக்கு எழுப்பிவிட எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவுடன் நிறுத்துவது அஸாத்தியம் ஆகிவிடும். ஆகவே, இவைகளைச் சாப்பிட ஆரம்பித்தால், குடிமயக்கம் வரை காலக்கிரமத்தில் கொண்டு வந்துவிடுமே யல்லாது ஸாதாரணமாய்ப் போகாது. ஆதலின் இவைகளையும் விலக்குதலேதான் மேன்மை.

நித்திரை:—சரீரமானது பகலில் வேலை செய்து களைப்பதும், பிறகு இரவில் நித்திரையினால் அக்களைப்பு நீங்கி மறுபடி கடினமானவேலைகளுக்கு மறுநாள் உதயத்தில் லாயக்காவதும் அநுபவஸித்தமாய் நாமறிந்ததே. ஆகையினால், சிரமபரிஹாரம் நித்திரையினால் கிடைக்கிறதென்பது நமக்குக் கிடைத்தது. ஆயினும் சரீரபலம் முழுவதும் நித்திரையினால் திரும்பி வருவதில்லை. தினந்தோறும் வேலையினால் நம்முடைய சரீரபலம் கணக்கிட முடியாதபடி அவ்வளவு சிறியபாகம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. இப்படி வரவாக் குறைந்து, மறுபடி சரீரத்தினுடைய இருப்பிற்கான வேலைகளையும் செய்வதற்கு சரீரத்திற்கு முடியாமற் போகும்போதுதான் மரணம் ஸம்பவிக்கிறது.

நித்திரையில்லாமற் போவதினால், சரீரம் சிரமபரிஹாரமில்லாமல் உழைக்கும்படி நேரிட்டு, அதனால் மிகுதியும் வியாதிகளுக்குள்ளாகிறது. ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வயது, முயற்சி முதலியவைகளையொத்துத் தகுந்த அளவு நித்திரையினால் அப்பொழுதைக் கப்பொழுது சிரமபரிஹாரம் செய்து கொண்டு, சரீரத்தைக் கூடுமானமட்டில் சுறுசுறுப்பான நிலைமையில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

படுத்துக்கொள்ளுவதில் முதுகு கீழேயிருக்கும்படி (அதாவது மல்லாக்காக)படுத்துக்கொள்ளுதல் சிலாக்கியமில்லை. ஏனெனில் அது குறட்டை விடுதலுக்கும் பயங்கரமான ஸ்வப்னங்கள் உண்டாவதற்கும் இடமாகும். குடல் சரீரத்தின் இடதுபாகத்தில் இருப்பதால், வலதுபுறம் கீழாக இருக்கும்பட்சத்தில் குடல் தொங்கி, தூக்கம் ஸரியாக வராது. இடதுபுறம் கீழாக இருக்கும்படி படுக்கவேண்டும். பக்கத்தில் படுத்துக் கொள்ளும் பட்சத்தில் ஸ்வல்ப உயரமுள்ள தலையணை இருந்தாற்போதுமானது. வேறுவிதமாகப் படுக்குங்காலங்களில் தலையணையின் உதவியே கூடாது. அப்படி சரீரத்தை ஹரிஜஸமமாக (Horizontal) கிடத்தலால், ஹிருதயத்திற்கு சிரமபரிகாரமுண்டாகிறதென்கிறார்கள்.

T. R. S. சாஸ்திரி, பீ. ஏ.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

ஆத்திச்சூடி விளக்கம்

48. சுளிக்கச் சொல்லேல்

மனம் வருந்தக்கூடிய சொற்களைச் சொல்லாதே என்பது இந்த ஸூத்திரத்திற்குப் பொருள். யார்மனம் என்றகேள்வியை கேட்குமிடத்து கேட்போர் மனம், சொல்லுவோர் மனம் என இருவாறாகப்பிரிந்து நிற்கும் இப்பொருள். கேட்போர் மனம் வருந்தும்விதம் இத்தனை வகைப்படும் என்ற **விஷயத்தை** ஆராயுமிடத்து, அது சஞ்சலம் என்றும் தாபம் என்றும் இருவகைப்படும். சொல்லுவோருக்கு ஏற்படக்கூடிய மனவருத்தத்தை புகுந்து நோக்குமிடத்து அதுவும், பச்சாத்தாபம் என்றும் குவியாமை என்றும் இருவகைப்படும். ஆதலால் இந்த ஸூத்திரப்பொருள் உற்று நோக்குமிடத்துப் பின்வரும் நான்கு வழிகளாக அமைந்து காணப்படும்.

(1) கேட்போர் மனம் சஞ்சலப்படச் சொல்லாதே:—இங்கு சொல்லுவது என்பதை உபந்யாஸங்களில் விஷயங்களை பலர் அறிய எடுத்து விஸ்தரித்துக் கூறுவது என்றும், பொதுவாக ஸம்பாஷணை மூலமாக கேட்பவனுக்கு உணர்வேற்படக் கூறுவது என்றும் இருவகையாகக் கொண்டு ஆராயப்புகுவோம். உபந்யாஸாதிகளில் மனம் சஞ்சலப்படக் கூறுவது என்பது பத்துவகைச்சொற்குற்றங்களில் ஒன்றாவதுபலவாவது அமைந்து கிடக்கச்சொல்லுவதே. இதனால் கேட்பவர்களுக்கு விஷயம் விளங்காமல் போக,விஷயத்தில் பிடிப்பின்றி'ஏன் வந்தோம் இதற்கு' என்று மனம் இளைபாய்ந்து வருந்தும் சஞ்சல நிலையை அடையும். இதை நீக்குவதற்கு பத்துவகை சொல்லழகு அமையக் கூறுவதேவழி. வேறு ஒருவிதமாயும் உபந்யாஸாதிகளில் சுளிக்கச் சொல்லலாம். ஸபையிலிருக்கும் ஒருவரை கங்குகரையின்றி துதிப்பதால் அவருக்கு வீண் மனச்சஞ்சலமான கர்வம் உண்டாகி, கீர்த்திவரக்கூடா ஸத்விஷயங்களில் அவருக்கு ஏற்படக்கூடிய முயற்சியை எழவொட்டாது அடக்கி கீர்த்திக்கிணங்க ஒழுக வேண்டும் என்று துராக்ரஹ ரூபமான சஞ்ச

லத்தையும் உண்டாக்கிவிடும். இதுபோன்ற ஸாதாரண குற்றங்களை தலை எடுக்க வொட்டாது பேசுவதே சுளிக்கச் சொல்லாமையாகும். ஸாதாரண ஸம்பாஷணையில் முற்கூறிய வைகளும் கவனிக்கத்தக்கவை. மேலும், பயனில்லாச்சொல், கோட்சொல்லுவது ஆகிய இருவகைக் குற்றம் இங்கு முக்கியமாகக் கவனிக்கத்தக்கது. கோட்சொல்லுவதில் பரநிந்தையையும், பயனிலாச் சொற்களில் பத்திரிகை வம்புகளையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது. பயனிலாச் சொல்லால் மனதிற்குப் புதிய விஷயங்களை உணரவேண்டும் என்ற ஓயாச் சஞ்சலம் அதிகப்பட்டு நமக்கு வீண் வருத்தம்தான் உண்டாகும். சித்திரம் பேசேல் என்பதன் பொருளை ஒட்டியதுதான் இதுவும். காலத்தை, வீணே மனப்பால் குடிப்பதில் கழிக்கும்படியான உபயோகமற்ற நிலையும் நமக்கு வந்து விடும். கோட்சொல்லுவதில் கேட்பவன் மனம் ஓயாது கொடியநிலையை அடைந்துகொண்டே வருந்தும். ஒரு கெட்ட விஷயம் தானாக நாளடைவில்வெளிப்பட்டால்அதிக மனச்சஞ்சலத்தை உண்டாக்காது. அப்படியின்றி திடீரென்று கோளின்மூலமாக வெளிப்படுமாயின் மனச்சஞ்சலம் அதிகமாகவே இருக்கும். இப்படிப்பட்ட மனச்சஞ்சலத்தை உண்டாக்காத சொற்களையே ஸத்தான புத்திமான் கூறவேண்டும் என்பது இந்த ஸூத்திரத்தின் கருத்து.

(2) கேட்போர் மனம் தவிக்கச் சொல்லாதே. முன்னர் கூறிய உபந்யாஸ ஸம்பாஷணைப் பாகுபாடுகளை இங்கும் கொண்டு ஆராயலாம். உபந்யாஸாதிகளில் தபிக்கக் கூறுவதாவது ஒருவனை குற்றங் கூறப்போகுமிடத்து ஒழுங்குவரம்பு இவைகள் மீறிப்பழிப்பதும் கொடிய அல்லது ரஹஸ்ய விஷயங்களை நாகரிகமின்றி போட்டுடைத்து விடுவதும், நியாயவரம்பு மீறி அநியாயத்தை நிலைநாட்டப் புகுவதுமே. இவைகளுக்கு முறையே ஒரு விஷயத்தைக் கண்டிக்குங்கால் அதை எடுத்தாண்டவனை வாயில் வாராதபடி திட்டுவதும், ஒருவன் துர்நடத்தையை பச்சையாகவெளிப்படுத்துவதும்: விவாஹ மந்திரார்த்தங்களை நோக்கமுணராது வெளியிடுவதும், வைதிக ஒழுங்கை வாய் கூசாது அற்ப லௌகிக ஒழுங்கால் கண்டிப்பதுமே உதாரணங்கள். ஸம்பாஷணையில் பொய், கொடிய சொல், போகவிட்டு புறஞ்சொல்லுதல் ஆகிய இவைகள் கவனித்து ஒதுக்கத்தக்கவை. ஒருவனுடன் மிகுந்த அசுப ஸமாசாரம் வெளியிட வேண்டுமாயின், வெகு ஸாவதானமாகவும் கூடாவிடில் எழுத்து மூலமாக சொல்லை அடக்கியும் தெரிவிக்கவேண்டும். இந்தபாகத்தில் இச்சூத்திரத்திற்கு புண்படக்கூறேல் என்றே பொருள் கூறிவிடலாம். ராவணனுக்கு, திக்விஜயகாலத்தில் அவனால் அடிபட்டு விழுந்த அயோத்திமன்னன் அனரண்யர் சாபம் வந்தது, அவரை அவன் புண்பட கேலி பண்ணியதால்தான். துர்யோதனனுக்குத் தொடையிலடிபட்டு இறக்க சாபத்தால் நேர்ந்தது, அவன் மைத்ரேயர் வாக்கை அனாதரவுபண்ணி கொடுஞ்சொற் கூறியதால்தான். இப்படி நல்லோராயினும் ஸரி, கொடியோராயினும் ஸரி, அவர் மனம் சுளிக்கச் சொன்னால் பெருங்கேடே விளையும். ஆதலால் சுளிக்கச் சொல்லேல்.

(3) பச்சாத்தாபம் உண்டாக்கக்கூடிய சொற்களை நீக்கு.—இதுவரையில் கேட்போர் மனம் சுளிக்கக் கூறுமை விளக்கப்பட்டது. உலகில் ஒருவன் வேறொருவனுக்குக் கெடுதிசெய்தால் அது செய்பவனைத்தாக்கி விகாரப்படுத்தாது போவதில்லை. ஆகவே கேட்பவன் சுளிக்கச் சொல்லுவது, ஒருவனிடமிருந்து கிளம்புமாயின் அது கேட்பவனைத் தாக்குவதோடும் கூட சொல்பவனையும் ஒரு விதம் தாக்கியே போகும். இப்படி கழுதைபோல பின்னே உதைக்கும் சொற்களைச் சொல்லாதே என்பதும் இந்த ஸூத்திரத்தின் கருத்து. எந்தச் சொல்லை வெளியிட்டபின்னர், "ஐயோ இப்படிக் கூறாதிருந்தால் நலமாக இருக்குமே! இப்படிக் கூறியதால் என்ன கொடுமை நேரிட்டுவிட்டது! இக்கொடுமைக்கு நாமல்லவோ காரணமானோம்!" என்று பெருந்துயரத்தை விளைத்து நம்மையே புண்படுத்தக்கூடிய சொற்களை முன் ஆராய்ச்சியால் தடுத்தே நிறுத்தவேண்டும். பொய் சொல்லக்கூடாது என்று சாஸ்திரங்கள் கூறும், யதார்த்தவாதி பகுஜன விரோதி ஆதலால் நாம் உணர்ந்த உண்மையைக் கூறிவிடவேண்டும் என்று சிலர், உள்ளதை தருணம் கவனியாது வெளியிட்டு கௌசிக ப்ராஹ்மசாரி உண்மைகூறி பல ப்ராஹ்மஹத்திக்குக் காரணமானதுபோன்ற கொடிய நிலைக்கு வந்துவிடுவர். (கர்ணபர்வம்: தர்மம், அதர்மமா

னது ; ஆர்யமத உபாக்யானம் 2-ம்பாகமும் பார்க்க). நியாயஸ்தலங்களில் ஸாக்ஷி சொல்லுமிடத்தில் சொற்களை அளந்தே வெளிப்படுத்த வேண்டும்: அவஸரமாக இருப்பின் இம்மாதிரி சுளிக்கச் சொன்னதாகவே முடிந்து விடும். கோட்சொல்லுவதும், கொடியசொல் சொல்லுவதும், வரம்பு மீறினால் இந் நிலையைத்தான் அடையும். பாரத யுத்தம் தொடங்கும் முன் இம்மாதிரி சுளிக்கச்சொல்வதை நீக்கிக்கொள்ளத்தான் தர்மபுத்திரர், கிருஷ்ணபரமாத்மாவைத்தூதாகவிட்டது. இடைஅதிகாரிகள் தமக்குத் தாழ்ந்த வேலைக்காரர்களைப்பற்றி மேலதிகாரிகளிடம் தெரிவிப்பதில் இந்த சுளிக்கச் சொல்லாமையை இருவழியிலும் கவனித்தே நடந்துகொள்ளவேண்டும். ஸாதாரணமாகத் தத்காலத்திய அதிகார தோரணை ஒழுங்கில் மேலதிகாரிக்குத் தெரிவித்து வேலைக்காரரைக் கெடுத்துவிடும் ஆற்றல் இடை அதிகாரிக்கு அதிகம் உண்டே ஒழிய, அவர்களுக்கு அனுகூலம் செய்ய அவ்வளவு ஆற்றல் இல்லை. இதை நன்குணர்ந்து தன் அதிகாரத்தை வெகு கவனமாகச் செலுத்தும் இடை அதிகாரிதான் சுளிக்கச் சொல்லாமையின் ஆற்றலை நன்குணர்ந்தவனாவான். ஆகவே உலகில் பழகிவருகையில் ஸன்மார்க்கம் எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம் சுளிக்கச்சொல்லாமையும். தன்மனமே பின்னர் வருந்த ஒருவன் கூறிவிடுவானாயின் ஸன்மார்க்க ஆற்றல்கூட அப்பொழுதே குன்றியே போகும்.

(4) மனக்குவிவைக் கெடுக்கும் சொற்களைச் சொல்லாதே.—'பாழான என்மனம்குவிய ஒரு தந்திரம் பண்ணுவதுனக் கருமையோ' என்றும் எல்லாம் வல்ல ஈசனைக் கனிந்துருகிக் கேட்கின்றார் தாயுமானவர். இங்கு சுளிப்பது என்பது மனதைக்குவியவொட்டாது தடுப்பது என்று அர்த்தமாகும். ஸன்மார்க்க முதிர்ச்சி பெற்ற மஹான்கள் ஸமாதியிலிருந்து பழகுவர். இந்தப் பழக்கத்தில் தடைகளை உண்டாக்கக்கூடிய சொற்களை அவர்கள் சொல்லிப் பழகாதிருக்கவேண்டும் என்று எச்சரிக்கை செய்கிறது இந்த ஸூத்திரம். அந்த நிலையில் நிலைக்கவொட்டாது தடுப்பவை காமக்ரோதாதிகள் நிறைந்து ப்ரபஞ்ச ஸுகத்தை பெருமைப்படுத்திக் கூறும் வார்த்தைகள், ப்ரபஞ்ச விசித்ரத்தை ஏற்றமாக வர்ணிக்கும் வார்த்தைகள், தன்னையும் கடவுளை பிரித்துப் பாகுபாடு செய்து வற்புறுத்தும் வார்த்தைகள் ஆகிய இவைகளே. இவைகளை முறையே மல, விக்ஷேப, ஆவரண தோஷங்கள் நிறைந்த சொற்கள் என நமது சாஸ்திரங்கள் பகுத்துக்கூறும். இவைகளைச் சொல்லாமலே இருப்பதற்கு நமது சாஸ்திரங்கள் மூன்றுவித ரஹஸ்ய உணர்வும் அவைகளில் பழக்கமும் விதித்துள்ளன. அவையாவன, ஸ்வதர்மாசரணம் (வர்ணாச்ரம ஸ்திரீ புருஷதர்ம அனுஷ்டானம்) ஆத்மானாத்ம விவேகம் (அனாத்மத்யாகம், ஆத்மாவலம்பனம்) ஸர்வம்பிரஹ்மம் (எல்லாம் பரம்பொருள்தான்) என்பவைகளே. இவைகளுள் முன்னதைவிடப்பின்னது அதிரஹஸ்யமானது. இந்த ஒழுங்கிலேயேதான் ஸமாதி பழகவேண்டும். இந்தஸமாதியைக் கலைத்துச் சுளிக்கச் செய்யும் இந்த ரஹஸ்யஞானானுஷ்டான விரோதமான சொற்களில் காலத்தை வீணாகக் கழிக்கலாகாது. இவைகளுக்கு அனுகூலமான சொற்களிலேயே காலத்தைக் கழிக்கவேண்டுமென்பது தெரியவரும் இதனால். இதுபற்றியே பெரியோர்களும் 'அதைநினைந்தும் அதை உரைத்தும் இருப்பதன்றோ ஞானிகளுக்கான நீதி' என்று இந்த ஸூத்திரப்பொருளை உடன்பாடாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸரின் ஜன்மோத்ஸவ வைபவம்.—சென்ற பிப்ரவரிமீ 21உ ஞாயிற்றுக்கிழமை, மயிலாப்பூர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தில் இம்மஹானது ஜன்மோத்ஸவதினம் மிகவும் விமர்சையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அன்றையதினம் இம்மஹானது பேரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மடங்களும் சங்கங்களும் எங்கெங்குள்ளனவோ அங்கெல்லாம் இவ்வைபவம் மிகவும் பக்தி சிரத்தையுடன் கொண்டாடப்பெற்றிருக்கும்; ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர் இளம்பிராய முதற்கொண்டு தெய்வபக்தி, கருணை, பூததயை முதலிய கல்யாணகுணஸம்பன்னர். அவருக்கு ஏழை ஜனங்களைத் திருப்தி செய்விப்பதில் ஆனந்தமதிகமாகையால் தர்மம் தவமேயாகும் என்று கூறியுள்ளபடி, அவர் ஜன்மதினத்தன்று பல்லாயிரக் கணக்கான ஏழைகள் அன்னம் அளிக்கப்பட்டனர். அன்றையதினம்பஜனைகளும் ஹரிகதாகாலக்ஷேபங்களும் நடைபெற்றன. இப்பாரதகண்டத்தில் ஸூர்யனொளி போன்று உதித்த மஹான் ஸ்ரீகௌதமபுத்தரின் திவ்யசரித்ரம் வெகு அழகாய் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. இத்தகைய பெரியோரின் ஞாபகார்த்தமாக அவரது ஜன்மதினங்கள் கொண்டாடப் படவேண்டியது மிகவும் அவசியமல்லவா?

ரணகேஸரி அல்லது ராஜபக்தி

RANAKESARI

(301-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

அங்கம்-1

களம் 3

இடம் :—அரண்மனையில் ஓர் அறை

வீர :—எட ஸேவகா ! என்ன! நீலகண்ட சாஸ்திரிகளைக் கூட்டிவரப்போன ஸேவகன் இன்னும் வரக்காணோம். (ஸ்வகதம்) ஒருவேளை அவர் ஊரிலிருக்கிறாரோ அல்லது இல்லையோ? என் அத்ருஷ்டத்திற்கு அவர் இல்லாமற்போவதுதான் ஏற்றதாயிருக்கும்.

விதூ:—ப்ரபு, இதோ வந்துவிடுவார். (ஸ்வகதம்) ராஜா வெகு கவலையாயிருப்பதாகவன்றோ தோன்றுகிறது. நம்முடைய வாலை யொடுக்கி வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

வீர :—(இரண்டு நிமிஷத்திற்கெல்லாம்) எடா! ஸேவகா! என்னடா! இன்னும் காணோம்.

விதூ :—இதோ வந்துவிட்டார்.

வீர :—எங்கேடா வந்துவிட்டார்?

விதூ :—இல்லை. வெகு சீக்கிரத்தில் நிச்சயமாய் வந்துவிடுவார் ஸ்வாமி,

வீர :—அதற்குத்தானா வந்துவிட்டார் என்று இறந்தகாலமாகச் சொன்னாய்?

விதூ :—இல்லை ஸ்வாமி, அதற்கு இலக்கணம் உண்டு.

வீர :—என்னடா உலக்கடத்தைக் கண்டுவிட்டாய்?

விதூ :—இதை இலக்கண நூலார் தேற்றப் பொருளில் வந்த கால வழுவமைதி என்பர். 'எறும்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறின் மழைபெய்தது.' ஸ்வாமி உதாரணம் சொன்னேன்.

வீர :—பலே, உனக்கு இலக்கணப் பயிற்சி கூடவா ?

விதூ :—(ஸ்வகதம்) ப்ரபுவின்மனம் வேறுவழியில் நாடுகிறது, இதையவலம்பித்து அவர் துக்கத்தையோட்டப் பார்க்கிறேன். (ப்ரகாசம்) ஸ்வாமி, எனக்கு இலக்கணப் பயிற்சி மட்டுமா? எனக்கு எல்லா சாஸ்திரங்களுமே வரும். தர்க்கம், வ்யாகரணம், சந்தஸ், மீமாம்ஸம், வேதாந்தம், 64 கலைஞ்ஞான மனுவிக்யானங்கள் எல்லாம்வரும், ஸ்வாமி. ஆனால் நம்மை யார் தேடுகிறார்கள்? புழக்கடைப் பச்சிலைக்கு வீர்யம் கிடையாதல்லவா? இந்த நீலகண்டசாஸ்திரிகளை வரவழைத்த கார்யத்தை என்னிடம் சொன்னால் நான் ஸுலபமாய் முடித்து வைக்க மாட்டேனா? இந்த நாளில் அருமை யார் அறிகிறார்கள்? (பாடுகிறான்.)

ராகம்:—மோஹனம்; தாளம்:—ஆதி

பல்லவி

'இந்த உத்யோகம் என்ன பெரிதா
நெஞ்சே இது போனால் பிழைப்பதரிதா

அனுபல்லவி

எந்தவிடம் போனாலும் கந்தப்பொடி வாவிக்கும்
அந்தவிதமாய்நம்மை அகிலமெல்லாம்பூஜிக்கும் (இ)

சரணம்

நல்லப்ரபுக்களெல்லாம்-நாட்டை.விட்டே அகன்றார்
ஞானசூந்யரெல்லாம்—நமக்கதிபதியென்றார்
சொல்லாமற்கோளரும்—புலையரும்வந்தடுத்தார்
பூவிற்றகடையிலே—புல்லுவிற்கத்தொடுத்தார்' (இ)

வீர :—விதூஷகா, உனக்கு யாகங்கள் செய்யத் தெரியுமா ?

விதூ :—நிரம்ப ஸுலபம். ஆயிரம்வகை வளருகிற மரங்களை வெட்டி நாசம்பண்ண வேண்டியது. ஆடுகளைப்பிடித்து இரக்கமில்லாமல் கொல்லவேண்டியது. ரக்தவெள்ளமாக்கவேண்டியது. நடுவிலே நடுவிலே, 'ஒச்ராயா வௌஷட்' என்று பலக்கக் கத்தவேண்டியது. பலக்கக் கத்தவேண்டியதுதான் அதிலே பாய்ண்டு. ஆச்சா. இன்னொரு ஆளை நிறுத்திவைத்து 'அஸ்து ச்ரௌஷட்' என்று சொல்லச்செய்ய வேண்டியது. இடையில் எதாவது முணுமுணுத்து, நல்லநெய்யை அந்யாயமாய் நெருப்பில் ஊற்றவேண்டியது. வபையை எடுத்து முள்ளிலேமாட்டி, நெய்யை ஊற்றிப் பொரிச்செடுத்துக் கொள்ளவேண்டியது. மற்ற மாம்ஸங்களை வேகவைத்தெடுத்து, நெய்யில் பொரித்து எல்லாரும் கபளீகாரம் செய்யவேண்டியது. வேறென்ன! என்னுடைய பாட்டனாருக்குப் பாட்டனார் வாஜபேயயாகம் பண்ணினார். என் பாட்டனாருக்குத் தகப்பனார் அச்வமேதயாகம் பண்ணினார். என் பாட்டனார் கஜமேதம் பண்ணினார். என் தகப்பனார் ஸோமயாகம் பௌண்டரீகயாகம் இரண்டுபண்ணினார். நான் ராஜஸேவையாகம், தந்த ப்ரகடனயாகம், யதா கதஞ்சித் உதர பரணயாகம் இவைகளெல்லாம் செய்துகொண்டு வருகிறேன். எனக்கு யாகம்செய்யத் தெரியுமா வென்று கேட்கிறீர்கள். அதுதான் அருமை தெரியாதவர்களிடம் ஸேவகம் செய்வதிலுள்ள கஷ்டம். எனக்கு ரொம்பகோபம் ஸ்வாமி நீங்களிப்படிக் கேட்டதில்.

வீர :—பூர்வஜன்மத்தில் பல பாபங்களைச் செய்திருப்பதாக என் புத்தியில்தோன்றி அதன் பரிஹாரத்திற்காக நான் செய்துவைக்காத யாகம்கிடையாது. நீ என்னென்னவோ புதிதுபுதிதாய்ச் சொல்லுகிறாயே.

விதூ :—அதுதான் ஸ்வாமி! நீங்கள் பண்ணிவைத்தயாகங்களெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதா? பார்த்துக்கொண்டு தானிருக்கிறேன். புதிது புதிதாய் யாகங்கள் உண்டு என்று சொல்லியிருப்பேன். ஆனால் சாஸ்த்ரம், 'நாப்ருஷ்ட: கஸ்யசித் ப்ரூயாத்' கேட்காதவனுக்கு ஒன்றும் சொல்லக்கூடாதாம் ஸ்வாமி. அதி

னால் பேசாமலிருந்தேன். என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.

வீர:—அதென்ன யாகம்? நீளமாய் ஏதோ ஒரு பெயர் சொன்னாயே? (கம்.

விது:—அதுவா? யதா கதஞ்சிது உதரபரணயா இன்னம் முடியவில்லை ஸ்வாமி என் கையில் காசா, பணமா, ஆளா, தேளா, வீட்டுக்கு ஸாப்பாட்டிற்குக் கூட நெய்கிடையாது. ப்ரபு ராஜாதிராஜன். ஏதாவது த்யாகம் கொடுத்து ஒத்தாசை செய்யவேண்டும்.

வீர:—அதென்ன யாகம்? எப்படிச் செய்கிறது? தெரிந்தாலல்லவோ பிறகு த்யாகம் கொடுக்கலாம்.

விது:—யதாகதஞ்சிது எப்படியாவது அதாவது பொய்ச்சாட்சி சொல்லியோ கோழ்ச் சொல்லியோ, பிறர்குடியைக் கெடுத்தோ உதரபரணயாகம்—

(வயிற்றில் அடித்துக் கொள்ளுகிறான்.)

வீர:—பலே! அப்புறம்.

விது:—இப்படி யெல்லாம் செய்து ஸம்பாதிக்க முடியாதபொழுது தந்தப்ரகடனயாகம்—ஐயா! என்று பல்லைக்காட்டிப் பரக்கவிழிக்கிறது.

வீர:—அப்புறம் என்ன? ராஜஸூயயாகமா?

விது:—என்னைப்போலப் பிச்சைக்காரனா ராஜஸூயயாகம் செய்கிறது? ராஜ ஸேவை—ப்ரபு, அதோ வந்துவிட்டார் நீலகண்டசாஸ்திரி.

வீர:—(திடுக்கிட்டெழுந்து) அடே! ஸேவகா! நீ இங்கு நின்று எப்பொழுதும்போல் ஒன்றும் உளராதே. அவர் மகான். (நீலகண்டசாஸ்திரியும் ஒருஸேவகனும் ப்ரவேசிக்கிறார்கள்.)

ஸேவ:—(நமஸ்கரித்து) ப்ரபு, இந்த மஹானை இதோ அழைத்து வந்தேன்.

வீர:—(எழுந்திருந்து) ப்ரபோ, நமஸ்கரிக்கிறேன். (வணங்குகிறான்) ஸ்வாகதமா?

நீல—மங்களானி பவந்து க்ரஹபீடாநிரஸநமஸ்து.

வீர:—(ஸ்வகதம்) "ஸாமான்யர்களுடைய வார்த்தைகள் அர்த்தத்தை அநுசரிக்கின்றன. மகான்களுடைய வார்த்தைகளை அர்த்தம் அநுசரிக்கிறது" என்கிறார்களே: அவ்விதம் இவருடைய ஆசீர்வசநமே என் நற்காலத்திற்காரம்பமாயிருக்குமோ? (ப்ரகாசம்) ஸ்வாமி! நான் தங்களை வரவழைத்த கார்யத்தை சுருக்கமாய்ச்சொல்லி விடுகிறேன். நான் ஒரு ஸமயம் சத்ருக்களால் அவமானமடைந்ததை ஸஹிக்கமாட்டாமல், எனக்கு இந்த அவமானம் விலகுமானால், சநீசுவரனுக்கு எனக்கு முதலிற்பிறக்கும் குழந்தையைப் பலிகொடுப்பதாக அத்தெய்வத்துடன் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டேன். இப்பொழுது என் பத்னி பூர்ணகர்ப்பமாயிருப்பதால், இவ்விதம் நான் செய்த முட்டாள்தனமே, என்மனதில் ஸதாகாலமும் நின்று என்னைத் துன்புறுத்துகிறது. தங்களுடைய அநுத்தமமான புத்தியூகத்தால் இதற்கு ஒரு பரிஹாரம் தேடிக் கொடுக்கவேண்டியதற்காகவே ஸந்நிதானத்தை இவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளச் செய்தது.

நீல:—ராஜந், ஸரி நீர் சொல்லுவதை நான் நம்புகிறேன். ஆயினும் இவ்விதம் உடன்படிக்கைகள் மனிதருடன் செய்துகொண்டு அவர்களை அது ஆதாரமாகப் பீடிக்கிறதென்பது சநீசுவரன் விஷயமாய் இது வரை நான் வாசித்ததுமில்லை, கேட்டதுமில்லை. ஆனால் தைத்திரீய உபநிஷத்தில் இவ்விதம் அரிச்சந்த்ரன் என்று ஓர் அரசன் தனக்குக் குழந்தைகள் பிறக்கும்பட்சத்தில், அவைகளுள் முதற்குழந்தையை பலிகொடுப்பதாக யமனுக்கு ப்ரார்த்தனை செய்து கொண்டதாகவும், அப்படியே குழந்தைகள் பிறந்த தின்பேரில் யமதர்மன், அவ்வரசனைத் துயர்ந்ததாகவும், அரசன் பல சாக்குப்போக்குகளைச் சொல்லி யமதர்மனை ஏமாற்றி வந்ததாகவும் ஒரு கதையிருக்கிறது. சநி இப்படிப்பட்ட கார்யங்களில் ப்ரவர்த்திப்பதாக ஓரிடத்திலும் ஆதாரம் காணோமே. ஒரு ஸ்வப்நம் கண்டு, அதை நிஜமாகத் தாங்கள் பாவித்திருக்கக் கூடாதா?

வீர:—அப்படியில்லையே, அப்படியிருக்குமானால்! (பெருமூச்செறிகிறான்.) ஏது! அந்த பாக்கியம் எனக்கா! ப்ரபு இதோ பாருங்கள் (தன்னுடைய கை மணிக்கட்டை காண்பிக்கிறான்) இதோ கருப்பாகத் தெரிகிற அடையாளம் சநீசுவரன் என் கையைப்பிடித்தவிடம். பிடித்தவுடன் ஆயிரம் ஊசிகொண்டு சுற்றும் குத்துவதுபோல் எனக்குத் தோன்றிற்று. இரண்டு மணிநேரம் அவன், பிடித்தபிடியை விடவேயில்லை. நான்பட்ட ஹிம்ஸையும் கணக்கு வழக்கில்லை. அது முதல் இது ஸ்வப்நமல்ல என்பதற்கு இது ஒரு அழியாத அடையாளமாக இருந்து வருகிறது.

நீல:—(த்யானத்தை யபிநயித்து) அப்பொழுது ஸரி இருக்கலாம். க்ரஹங்களின் கதியை முற்றிலும் யாரறிவார்? ஆனால்—அதற்குப் பரிஹாரம்—எங்குமிருப்பதாகக் காணோமே—இந்தமாதிரி விஷயமே எங்கும் சொல்லப்படவில்லையே.

வீர:—ப்ரபு நீங்களும் அப்படிச் சொல்லிவிட்டால் அப்புறம் என்கதி என்னவாகிறது? தற்கொலை—

நீல:—ராஜந்! சாந்தம் பாபம் அதைமறுபடி சொல்லாதேயுங்கள். க்ரஹகதிகள் இப்பொழுது வக்ரமாய்த் தோன்றினாலும் சீக்கிரத்தில் மாறும். எங்கே உங்கள் ஜாதகத்தைத் தருவியுங்கள்.

வீர:—யாரடா ஸேவகா, நம்முடைய புரோஹிதரிடமிருந்து என்னுடைய ஜாதகத்தை வாங்கிக்கொண்டு வா. சீக்கிரம். அவரிங்கு வரவேண்டாம். தெரியுமா? —ஆனால்—ப்ரபு—இவ்விதம் நீங்கள் கதைகளில்கூட கேள்விப்பட்டதில்லையா?

நீல:—இல்லையே. அஷ்டாதச புராணங்கள், நூற்றெட்டு ஸ்ம்ருதிகள், உபநிஷத்துக்கள், வேதங்கள், இவைகளில் எல்லாம் பார்த்திருக்கிறேன். இதுகிடையாது.

வீர:—ஐயோ நான்தானா இப்படி உலகிலில்லாத பாவம்பண்ணினேன்? ப்ரபு இப்படி மனோவ்யாதியால் சித்ரவதை செய்யப்படவா நான் ஜன்மமெடுத்தேன்.

நீல:—துக்கப்படுவதில், ப்ரபு, ப்ரயோஜனமில்லை.

அவரவர்கள் பூர்வஜன்மத்தில் செய்த புண்ணியபாபங்களின் பலனை யவரவர்களே தானே யனுபவிக்க வேண்டும். கர்மகதியை விலக்கிற்பார் யார்—இதோ வந்து விட்டது ஜாதகம். (அரசன் வாங்கி சாஸ்திரிகளிடம் நீட்டுகிறான். அவர் கவனித்து த்யானத்தில் அழுந்தியதுபோல் அபிநயித்து) ராஜந்! தங்களுடைய ஜாதகரீதியாக தங்களுக்குப் பிறக்கும் முதற் பெண் குழந்தைக்கு எவ்விதத்திலும் குறைவேற்படக் காரணமில்லை. இரண்டாவது, தாங்கள் சொல்லுகிறபடி சநீசுவரனுக்கு தாங்கள் வசமாவதற்கு வேண்டிய க்ரஹஸம்யோகங்கள் ஒன்றையும் நூதனமாகக் காணேனே.

வீர:— ஸ்வாமி நான் சநீசுவரனுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டது மட்டும், இந்த ஸூர்யன் கிழக்கில் உதிக்கிறானென்பதுஎவ்வளவு நிச்சயமோ, எவ்வளவு ஸத்யமோ, அவ்வளவு நிச்சயம், அவ்வளவு ஸத்தியம். நீங்கள் எதாவது பரிஹாரம் செய்யத் தான் வேண்டும்.

நீல:— நீங்கள் அவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்வதால் உங்களுடைய வார்த்தையை நம்பத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. ஆதலால் சாஸ்த்ரமில்லாத கார்யத்தில் யுக்தியைக்கொண்டு செய்துபார்ப்போம். க்ரகராஜனை ஸூர்யனை உத்தேசித்தும். அந்த சநீச்வரனையே உத்தேசித்தும் ஜபங்கள் நடத்துவோம்- நள சரித்ரத்தைப் பாராயணம் செய்யச்சொல்லிக் கேளுங்கள். இதை விலக்கிவிடலாமென்று தோன்றுகிறது. தங்களுடைய குழந்தைக்குமட்டும் ஒரு குறைவுபாடும் எற்படாது. ஆகையால் கவலையை விட்டுவிடலாம். எதாவதொரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு இது விலகி விடும். எனக்கு மட்டும் தேவக்ருதமாகவாவது க்ருஹக்ருதமாகவாவது தங்களுக்கு இந்த ஆபத்து நேரவில்லை, இதற்கெல்லாம் யாரோ மனிதனே காரணமென்று தோன்றுகிறது. நீங்கள் சொல்லுகிற கதையையும் நான் சொல்லும் சங்கதியையும் எப்படி ஸமரஸப் படுத்துகிறதென்று எனக்கே தோன்றவில்லை.

வீர:— எனக்கு நிச்சயந்தான். இது சநியின் பீடைதான். எனக்கு ஸந்தேஹமே கிடையாது.

நீல:—(ஸ்வகதம்) ஜாதகரீதியாய் ஸமீப காலத்தில் பெரிய அபவாதங்களும் இராஜ்ய ப்ரம்சமும்கூட இவருக்கேற்படும் போலிருக்கிறதே! ஆகிலும் அதை இவரிடம் சொல்லலாகாது. இவருக்கு ஜாதகரீதியாய் சநிபீடை யிருப்பது வாஸ்தவமே. ஆனல் சனி நேராடி வந்தான் என்பதைத்தான் நம்பக்கூடவில்லை. (ப்ரகாசம்) ப்ரபோ தங்களுக்கு வந்த ஆபத்தை நான் விலக்கி வைக்கிறேன் தங்களுடைய அரண்மனையிலேயே எனக்கொரு இடம் மட்டும் கொடுக்கவேண்டும்.

வீர:— அரண்மனை முழுவதும் தங்களுடையதுதான். எந்த விடம் வேண்டுமோ அந்த இடத்தை நீங்களே தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளலாம். யாரடா ஸேவகன், இவரை யழைத்துச் சென்று இவர் காண்பிக்கும் அறையை இவருக்கு விட்டுக்கொடுப்பதுமன்றி அவ்வறை இன்னதென்றும் எனக்குத் தெரிவிப்பாய்.

நீல:—ராஜந், பயப்படவேண்டாம். ஜபதப ஹோமாதிகளில் ஏதேனுமொன்றை, யல்லது பலவற்றைக் கொண்டு இந்த சநீச்வரன் பாதையை முற்றிலும் உமக்கு நிவர்த்தித்துத் தருகிறேன். பயப்படாதேயுங்கள். (அப்பொழுது 'நீங்களா'வென்று குரலும், இடி இடியென்று இழிவுதோன்றிய வோர் சிரிப்பும், நேபத்யத்தில் கேட்கிறது.)

வீர:—ஸ்வாமி, இது தான் ஐயா அந்த சநீசுவரன் குரல்! தங்களையுமன்றோ அவன் திக்கரிக்கிறான் போலிருக்கிறது.ஐயா நான் என்ன செய்வேன்,

நீல:—பயப்படாதேயுங்கள். இப்படி வீராவேசம் பேசுவது துர்த்தேவதைகள் முதலியனவற்றிற்கு ஸகஜமே. தங்களுடைய ஜபம் நடக்கவொட்டாமற் செய்து போடுவான் என்று யாரை உத்தேசித்து அவைகள் நினைக்கின்றனவோ, அவர்களைக் கூடிய மட்டில் பயமுறுத்திப் பார்க்கிறது அவைகளின் வழக்கந்தான்.

வீர:—எல்லாவற்றிற்கும் கடவுளிருக்கிறார். நேரமாகிறது, நீங்கள் போய் வாருங்கள்.

நீல:—மங்களாநி பவந்து.

[நிஷ்க்ரமிக்கிறார். வீரமர்த்தனர் கவலையுடன் ஆஸநத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்.]

ஸே:—நீலகண்ட சாஸ்த்ரிகள் பூஜாக்ருஹத்தையே யேற்றுக்கொண்டார். (அரசன் தலையாட்டுகிறான். ஸேவகன் நிஷ்க்ரமிக்கிறான். அம்பாலிகை ப்ரவேசிக்கிறாள்.)

அம்:—ப்ரபோ, நீலகண்டசாஸ்திரிகளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தீர்களே; என்ன விசேஷம்? என்ன சொன்னார்?

வீர:—ஏதோ தன்னால் இது ஸாத்யமாகுமென்றும் பீடையை விலக்குவதாகவும் சொல்லிப் போயிருக்கிறார். முதலில் சாஸ்த்ரங்களில் இதற்கு வழியொன்றையுமே காணேமென்றே சொல்லிவிட்டார்.

அம்.—நாதா! நீங்கள் பயப்படவேவேண்டாம்.அவர் ஒரு வழியைக் கண்டுபிடித்து அதனால் பீடையை நிச்சயம் நிவர்த்தி செய்யலாமென்று கண்டாலொழிய அப்படி நிச்சயமாய்ப் பேசமாட்டார்.

வீர.—அப்படி யிருக்கவேண்டுமென்றுதானே என் ப்ரார்த்தனை,

[அந்தஹால் வாசலில் சநீச்வரன் ப்ரவேசிக்கிறான்.]

சநீ:—(சிரித்து) ஹா! ஹா! ஹா! ஹா! வீரமர்த்தனா! என்ன நன்றியறிவடா உனக்கு! என்ன ஸத்திய வாக்கு! என்ன உறுதி! மந்த்ரங்கள், ஜபதபஹோமாதிகளால் என்னை வசப்படுத்தி என்னிடமொப்புவிப்பதாக நீ வாக்குக்கொடுத்த பலியை எனக்கில்லாமல் செய்து போடப்போகிறாயோ? நீலகண்ட சாஸ்த்ரிகள் தைர்யமாடா உனக்கு! விளங்கவைக்கிறேன். அடேடேடே முட்டாள்! மந்த்ர ஜபதப ஹோமாதிகளால் வசமாகும் தெய்வம் அல்லது க்ரஹமாயிருந்தாலல்லவோ! (சிரிக்கிறான்.) இந்த சநீச்

வானுடைய ரகஸ்யத்தை நீயா கண்டுபிடிப்பவன்? இந்த நீலகண்டசாஸ்திரி இன்னம் ஒருநாழிகைக்குள் ரக்த கண்ட சாஸ்திரியான பிறகு உனக்கு சரீச்வரன் ஸாமார்த்யம் விளங்கும்.

(வேகமாய் உள்ளே ப்ரவேசிக்கிருன்)

(வீரமர்த்தனனும் அம்பாலிகையும் எழுந்து நின்று நடுங்குகிருர்கள்.)

அடே! மானிடப்பதரே! அல்பபுத்தி மசகமே! என்னென்ன யோசனைசெய்கிருய்! அடேடே! மனிதனுக்கு என்னபுத்தி! என்ன ஆஸ்தை! அப்பொழுது சோனுல் முறியடிக்கப்பட்டு விழிக்கும்போது அல்லவோ இந்த யோசனைசெய்திருக்கவேண்டும்! இன்னம் இந்த சரீச்வரனுடைய ஸாமர்த்யம் முழுவதையும் நீயறியவில்லையடா! க்ஷுத்ர புத்திப் பதரே! இன்னும் பரீக்ஷை காண்பிக்கிறேன்! இன்னும் அரை நாழிகைக்குள் என் ஸாமர்த்யத்தைக் காண்பிக்கிறேன். உங்களுடைய க்ஷுத்ரபுத்தியைக்கொண்டு என்னையா ஏமாற்றப் பார்த்தீர்கள்! சொல்லுகிறேன் வழி அந்த நீலகண்டசாஸ்திரிக்கு. (வீரமர்த்தனன் மூர்ச்சிக்கிருன். அம்பாலிகை அவனைத் தாங்குகிருள். பிறகு அவளும் மூர்ச்சிக்கிருள். சநி நிஷ்க்ரமிக்கிருன்.) [சற்றுநேரம் கழித்து இருவரும் தாமாக மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்திருக்கிருர்கள். மிரளவிழிக்கிருர்கள்.]

அம்:—(தைர்யத்தை யவலம்பித்து) நாதா அந்த சரீச்வரன் மறைந்தது. நாதா! நாம்என்னசெய்வோம். எங்கு போவோம். என்ன இரக்கமற்றுப் பேசுகிறது அந்த சநி!

வீர:—அம்பாலிகே! காலைச்சுற்றிய பாம்பு கடிக்காமற் போகாது. என் மனதிருக்கிற ஸ்திதிக்கு நமக்குப் பிறக்கவிருக்கும் குழந்தையைப் பார்ப்பதற்குக்கூட உயிருடனிருக்கமாட்டேனென்று தோற்றுகிறது. ஐயோ தெய்வமே! ஒஹோ காலமே! பாழுந் தெய்வங்களா! (அழுகிருன்.)

அம்:—(கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு) நாதா! துக்கத்திற்கிடம் கொடுக்காதேயுங்கள். ஆனலின்னெரு விஷயம் கவனியுங்கள். இந்த சரீச்வரன் நீலகண்ட சாஸ்த்ரி நம்முடனிருக்கும் வரையில் இவ்வறைக்குள் வரவில்லை.

வீர:—(ஆவலுடன்) ஆம். நீலகண்டரும் அப்படிதான்சொன்னர். அவைகளுக்கே தெரியுமாம்! இன்னரிடம் நம் ஸாமர்த்யம் காட்டலாம், இன்னரிடம் காட்டக்கூடாதென்று. அவரே சொன்னர்.

அம்:—சொன்னரா? அந்த சரீச்வரன் அவரிருக்கும்வரை இங்கு வராமலிருந்தது சாஸ்திரிகளிடம் அந்த க்ரஹத்திற்கிருக்கும் பயத்தை வெளியாக்குகிறதன்ருே? ஆகையால் எல்லாம் சுபமாகவே முடியும். நீங்களும் இங்கு நடந்ததையும் அவரிடம் சொல்லிவிடவேண்டும்.

வீர:—இப்பொழுதே அவர் அறைதேடிச் செல்கிறேன். இல்லை. நான் போவது நன்ருயிருக்குமா? ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ராத்ரி 12-மணிக்குப்போகிறேன். நீ அந்தப்புரத்திற்குப் போகலாம்.

அங்கம் 1

களம் 4

இடம்:—அரண்மனை வாயில். காலம்:—ஸாயங்காலம்.

ரணகேஸரியும், இரண்டு காவற்காரர்களும் ப்ரவேசிக்கிருர்கள்.

ரண்:—ஏண்டா. நம்முடைய அரண்மனையை விட்டு இப்போது வெகு வேகமாய்ப் போனவர் யாரென்று கவனித்தீர்களா?

முதல்வன்:—இல்லையே ஸ்வாமி. கருத்த கம்பளியால் மூடி முக்காடிட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவர்முகம் வெளியில் தெரியவே யில்லை.

இரண்டாவதவன்:—ஆம் ஸ்வாமி, நான் தான் ஹாஜாரவாசலிலிருந்தேன். அந்தக் கம்பளிப்போர்வழி வந்தார். ராஜாவுடன் தனக்கேதோ அவஸர கார்யமிருப்பதாகச்சொன்னர். ஸரிதான் என்று போகவிட்டேன்.

ரண்:—பலே! நன்ருக இருக்கிறதே. ராஜாவினிடத்தில் கார்யம் இருக்கிறதென்று யார்சொன்னலும் உள்ளே விட்டுவிடுகிறதோ?

இரண்:—இல்லை ஸ்வாமி. இதற்கு முன்னல் ஒரு தடவை ராஜாவும் அவரும் 4 மாதங்களுக்குமுன் பேசிக்கொண்டிருந்ததை நான் கண்டிருக்கிறேன். அப்பொழுது ராஜா அவருடன் வெகு பயபக்தியாய் பேசினதை நான் கவனித்தேன். யாராவது யோகீச்வராயிருக்குமென் றெண்ணி, அபராதம் வருமென்று பயந்து உள்ளே விட்டேன்.

ரண:—இருக்கலாம். நீ பொய் சொல்லக்கூடியவனல்ல. (ஸ்வகதம்) அவன் விழியும் முகத்தின்கடுகடுப்பும், கோபமும், யோகியின் சாந்த ஸ்வபாவத்தைக் காட்டவில்லையே! அயோக்கியர்களுள் அக்ரதாம்பூலம் பெற யோக்யனுகவன்ருே தோன்றுகிறது. அவன் யோக்யனுனல், என்னைக் கண்டவுடன் சற்று விலகின போர்வையை யிழுத்து, அவன் முகத்தை மூடிக்கொள்வானேன். இருக்கட்டும். வந்த அவனை நீ ஏனடா இன்னுனென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் அப்புறம் போகவிட்டாய்? அரண்மனைக்குள் கண்ட நாய்களெல்லாம் ப்ரவேசிக்க விடலாமோ?

முதற்:—முதலில், எத்தனையோ காவல்களையெல்லாம் கடந்து வந்திருக்கிருன். இரண்டாவது, ராஜனுடைய அறையிலிருந்து நேராடி அவன் வெளிவருவதை நான் பார்த்தேன். மூன்ருவது, அரசன் இன்று ஏதோ பலமான யோசனையில அமர்ந்திருக்கிருர். அறைக்குள் ஒருவரும் உத்திரவன்னியில் வரக்கூடாதென்று கண்டிப்பாய் உத்திரவிட்டிருக்கிருர். நான் காவது, சற்றுநேரத்திற்கு முன்புதான் யாரோவொரு சாஸ்திரியார் வெளியே வந்தார். இவ்வளவிலே நான் குறுக்கிட்டு ராஜ ரஹஸ்யங்கள் வெளிப்பட்டால் என் கதி என்னவாகிறது. நடந்ததெல்லாம் நான் கவனிக்காமலிருந்தால் நீங்கள் சொல்லுங்கள். நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ரண:—நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் ந்யாயமே. இருக்

கட்டும். அந்தப் பேர்வழி மறுபடி வருவானானால், எனக்குத் தகவல் உடனே கொடுத்துவிடுவதுமன்றி நீங்களும் அவனுடைய காரியங்களை வெகு கவனத்துடன் பார்த்துவரவேண்டும். அரண்மனைக் காவலிற்கு இன்று முதல் பரீக்ஷித்தறிந்த யோக்யர்களையே நியமிக்கிறேன். உங்களிலொருவன் ஓடிப்போய் அந்தப் பேர்வழி எந்தவழியாக எந்தப்பாதையைப்பின்பற்றிச் சென்றானென்று பாருங்கள். மற்றவன்போகலாம். (ஸ்வகதம்) இதென்னபுதிதாயிருக்கிறது! அரசன் என்னிடம்சொல்லாமல் ஒரு காரியமும் இந்தமூன்று வருஷங்களாகச் செய்வதில்லையே! இப்பொழுதென்ன ரஹஸ்யம்வந்தது? இந்த சாஸ்திரிகள், வேடம் பூண்ட ஓர் ஆஷாட பூதியாயிருப்பானோ? இதார்! இந்தக் கம்பளதாரி? ராஜன் இப்பொழுதென்ன யோசனை செய்யவேண்டியதிருக்கிறது? மறுபடி அரசனுக்கு துஷ்டஸஹவாஸங்கள் ஏற்படுகின்றனவோ? ராணியாரும் உடனே உள்ளே சென்றார்களே. இதென்னமோ ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. இதைக் கவனித்து ராஜனுக்கு ஹிதமார்க்கத்திற்குமறைவிலிருந்தாவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். ஏதோ மோசக்கருத்திற்குத்தான் இது ஆரம்பமாகிறது.

இர:—ஸ்வாமி. கோட்டைக்காவலில் போய் விசாரித்ததில், வந்த பேர்வழி வெகு வேகமாய்க் குதிரையின்மேல் தாவி, நாலுகால் பாய்ச்சலில் ஸவாரிவிட்டான். நம்முடைய குதிரைப் படைவீரர்களில் ஒருவனை தங்கள் பெயரால் ஏவிப் பின்தொடர்ந்து சென்று, அவன் போகும் இடத்தைக் கவனித்துவரச் சொன்னேன்.

ரண:—பேஷ். நல்ல காரியம் செய்தாய். நல்ல யோசனை. நீங்கள் எல்லோரும் காவலில் ஜாக்ரதையாயிருங்கள். (இருவரும் நிஷ்க்ரமிக்கிறார்கள்.)

அங்கம் 2

களம் 1

இடம் :—பூஜாக்ருஹவாயில்

பிரவேசம் :—வீரமர்த்தனன் தனிமையில்.

வீர :—இப்பொழுதும் சநீச்வரன் வந்து நம்மை பயமுறுத்தினதை நீலகண்டசாஸ்திரிகளிடம் சொல்லுகிறதா? சொல்லுகிறதில்லையா? இதுதான் ஸந்தேஹம். சொல்லுவோமானால், தன்னைப்பற்றியும் அந்தச் சநி இழிவாகவும் கோபமாகவும் பேசியிருப்பதைநினைத்து ஒருவேளை சொல்லிக்கொள்ளாமலே ஓடிப்போவாரானால், அப்பொழுது, நான் கொழுகொம்பற்ற கொடியாய்த் தவிப்பேனல்லவா? அவருடைய மதுரமொழியும், இனிய பார்வையும், சாந்த ஸ்வபாவமும் முதலில் நான் அவரைக் கண்டபொழுதே அவர்பால் என்னை வசப்படுத்தினவே! அவருடையமுகத்தில் விளங்கிய தேஜஸ் எனக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாகவிருந்ததே. முடிவுஎப்படியாயினும் தத்காலத்திற்காவது என்னுடைய துக்கத்தின் கொடுமையை ஒருவாறு தணிக்கிறது. இந்த தைர்யஹேதுவும் எனக்குத் தவறுமானால் அப்புறம் நானென்ன செய்வேன். அன்றி, சொல்லாமல் நிறுத்திவிடுவோமானால் நமக்கு ஆறுதல் சொல்லி, நம்மை ஆபத்தினின்றும் காப்பாற்றுவதாக தைரியம் கொடுத்த மகாநுபாவனை சநி வஞ்சனையாய், எதிர் பாராதவண்ணம் கொன்று போட்டால் அப்புறம் என்ன செய்கிறது? சொல்லுவோமானால், ஒருவேளை அவர் முன் ஜாக்ரதையாகி, சநீச்வரன் தன்னை யணுகாவண்ணம் ஏற்பாடு செய்வார். ஆதலால் அவரிடம் சொல்லிவிடுவதேதான் ஸரி. அன்றியும் அவ்வளவு வித்வானாகவும், விஷயஞானியாகவும் இருக்கிற அவர் இதிலெல்லாம் பயந்துவிட்டால் என்னதான் செய்கிறது? பயப்படமாட்டாரென்றெண்ணுகிறேன். அன்றைக்கு சநீச்வரன் இழிவாய்ப் பேசியதால் அவர் காதில்விழுந்தும் அவர் கொஞ்சங்கூட பரபரப்படையவில்லையே ஆகையால் அவரிடஞ் சொல்லித்தான் இதற்கு பரிஹாரம் தேடவேண்டும். (சற்று முன்நடந்து) ஸ்வாமிகளே! ஸ்வாமிகளே!—சாஸ்திரிகளே!—நீலகண்டசாஸ்திரிகளே!—என்ன! ஒரு பதிலையுங் காணோமே.—நடுநிசியாகையால் ஒருவேளை அயர்ந்து தூங்குகிறாற்போலதோன்றுகிறது. (கதவில் கையைவைக்கிறார். கதவு திறக்கிறது) இதென்ன கதவைக்கூடச்சாற்றித் தாளிட்டுக்கொள்ளவில்லையே! உள்ளேப்ரவேசிப்போம்; (பிரவேசித்து) ஆ! பாபம்! ஹா-ஹா-ஹா-என்ன! என்ன பாபம்! ஐயோ என்னை பாலிக்கவந்த தெய்வம்போல் வந்த மகாநுபாவா! உம்முடைய கதி இப்படியோ ஆயிற்று! ஐயோ! சற்று முன்னர் சநீச்வரனுடைய வசத்தினின்றும் என்னைத் தப்புவிப்பதாய்ச் சொன்ன உங்களை சநீச்வரன் என்ன ஹிம்ஸைசெய்துவிட்டான் (மேற்போர்வையைத் தூக்கி) ஆஹா! எத்தனை இடங்களில் குத்துகள்! ஆஹா! என்ன கோபத்துடன் குத்துகள் விழுந்திருக்கின்றன! எவ்வளவு ஆழம் பதிந்திருக்கின்றன! ஐயோ! இவ்வளவையும் எப்படி ஸஹித்திருந்தீர்களோ! இதற்கா நானுங்களைத் தருவித்தேன்? நான் செய்தபாபங்கள் போதாதென்று ஒரு ப்ரஹ்மஹத்திக்குக் காரணமாகவுமா ஆனேன்! ஈசா! நானனுபவித்ததெல்லாம் போதாதோ! இன்னம் என்னென்ன இந்த தௌர்ப்பாக்யனுக்குப் பாக்கிவைத்திருக்கிறாய்? ஐயோ! சாந்தஸ்வரூபி! அஜாத சத்துரு! உங்களை அந்தச் சநீச்வரனையன்றிவேறுயார் இவ்வளவு க்ரூரமாய் வதைசெய்திருக்கக்கூடும்! ஐயோ சநீச்வரா, உன்னுடைய ஹ்ருதயந்தானென்ன! கல்லா? நானுனக்கு வாக்களித்ததற்காக என்னைமட்டும் துக்கஸாகரத்தில்அமிழ்த்தினதில் உனக்குத் திருப்தி யுண்டாகவில்லையா!—நாளைக் காலையில் இந்த மகான் கொலையுண்டதிற்கெப்படி காரணம் சொல்வேன்! சநீச்வரன் கொன்றானென்றால் யார் நம்புவார்கள்! அவரை ரஹஸ்யமாய்த் தருவித்து, இவ்வறையிலிருத்தினது முதலிய காரியங்களெல்லாம் நானேசெய்ததன்றோ! இக்கொலையையும் நானே செய்தேன் என்று ஜனங்கள் அபிப்ராயப்படுவார்களானால்-அதைநினைக்கஎன்மனம்நடுங்குகிறதே!

என்னிடம் ப்ரஜைகளுக்கு நல்ல அபிப்ராயமேற்பட இப்பொழுதானே ஆரம்பித்தது! அது இன்னம் பலப்படவில்லையே! அதற்குள் இது வெளியானல், ப்ரஜைகள் என்னைத் திக்கரிப்பார்களே! எள்ளுவார்களே! நிந்திப்பார்களே! ஸிம்மாஸனத்தைவிட்டு விரட்டியோட்டுவார்களே! ஐயோ! ஸிம்மாஸனம்போனல் போகிறது. நான் அதற்குத் துக்கப்படவில்லை. கொலைகாரன் என்ற பெயர் வந்துவிடுமானல் அது அழியாவசையன்றோ! அப்புறம் உயிர் வைத்திருக்க வேண்டுமோ! என் கண்மணி! அம்பாலிகா! நீ இதைக் கேள்விப்பட்டால் என்ன நினைப்பாய்! சனீச்வரனிடம் முதற்குழந்தையைப் பலிகொடுப்பதாக கொஞ்சங்கூட முன்பின்பாராமல் வாக்குத்தத்தம்செய்த இரக்கமற்றபாவி, இக்கொலையையும் செய்திருப்பான்! இன்னமும் செய்வான்! என்று எண்ணமாட்டாயோ! ஐயோவிதிபரிபாகமே! வழுக்கைத்தலையன் வெயில் தாபம் பொறுக்கமாட்டாமல், விருக்ஷங்களே யில்லாத ஒரு பாலை வெளியில் ஸஞ்சரிக்கையில், அத்ருஷ்ட வசத்தால் போன்று தோன்றின ஒரு பனைமரத்தடியில் தன் தலையை மறைத்து நிற்க, ஒருபெரிய பனம்பழம் அவன் தலையில் விழுந்தாற்போலவன்றோ இருக்கிறது, என் கதி! பாலைவனத்தில்ப்ரயாணம் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, தாகத்தால் வருந்ினவர்கள் தூரத்தில் ஜலத்தைக்கண்டு, அதைநோக்கி, முன்னிலும் இரட்டிப்பு மடங்கு வேகமாய்ச் சென்றடைய, அது ஜலமன்றென்றும் கானல் நீரென்றும் கண்டு ஏங்கின கதையாயிருக்கிறதே என்கதி! ஜகதீசா! என்னிடம் உனக்கு இரக்கமில்லையா! (அப்படியே களைத்து உட்காருகிறன்)—(சற்று சும்மாவிருந்து தைர்யத்தை யவலம்பித்து)—இனி துக்கப்படுவதிலொன்றுங்காரியமில்லை. தைர்யமடையவேண்டியது, இக்கொலைநடந்ததாகவே காண்பிக்கக்கூடாது. இதன் அடையாளங்கள் எல்லாவற்றையும் மறைக்கவேண்டும். ஆகையால் இந்த நீலகண்டசாஸ்திரியின் ப்ரேதத்தை ஒருசாக்கில்கட்டி தலையில் தூக்கிக்கொண்டுபோய் ஸமீபத்திலுள்ள நதியில் எறிந்துவிட்டு வந்துவிடவேண்டும். இதுதான் அபவாதத்தைத்தீர்க்கும்யுக்தி. அப்படியேசெய்கிறேன் (ஒருசாக்கில் நீலகண்ட சாஸ்திரிகளின் ப்ரேதத்தை சுருட்டிக்கொண்டே) ஐயோ! பாபம்! இந்தப்பளு சுமையை நான் எப்படி தூக்கிக்கொண்டு போவேன். ஈசா! என் தலையில் ப்ரேதத்தைத் தூக்கும்படியாகவும் எழுதினயா! (மூட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு நிஷ்க்ரமிக்கிறன்).

அங்கம் 2

களம் 2

இடம்:—நதீ தீரம். காலம்.—இராத்திரி 12-மணி.

ப்ரவேசம்:—தூர்மதி.

தூர்மதி:—(யோசனையிலாழ்ந்து) நான் எத்தனை காரணங்களை யெடுத்துக்காட்டி, பிறர்பேரில் பழிசுமத்தி, என்னஸாமர்த்யங்கள் செய்தும், வீரமர்த்தனன் என் நிஜஸ்வரூபத்தை யறிந்து என்னை ராஜ்யத்தினின்றும் பஹிஷ்காரம்செய்துவிட்டான். இருந்தாலும் மறுபடியும் இந்த ராஜ்யத்திலேயே ப்ரதானமந்த்ரி உத்யோகம் வாங்காமல் விடுவேனுனல் நான் தூர்மதியா? என்ன! என் கார்யம் முடிவடையாது போலிருக்கிறதே! இவ்வளவு சீக்ரகாலத்திற்குள் ப்ரஜைகள் தன்னை எவ்வளவு தூரம் நேசிக்கும்படி செய்துவிட்டான். நமக்குவிரோதியானலும், குணத்தை யுள்ளபடி சொல்லவேண்டியதுதானே. இருந்தாலும், புத்திசாலி என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அவன் முகத்தில் ஒரு வசீகரசக்தி இருக்கிறது. நான் என்ன ப்ரயத்நம் செய்தும் எத்தனை விதமான மாறுவேஷங்களுடன் ஜனங்களை அரசனுக்கு விரோதமாய்க் கிளம்பும்படி தூண்டியும் ஒன்றும்ப்ரயோஜனப்படவில்லை. ஆனல் பட்டணத்திற்குஇவ்வளவு ஸமீபமாகவுள்ளவிடத்தில் என்னுடைய ஸ்வயஸ்வரூபத்தோடு இருப்பது நடுநிசி என்ற தைர்யத்தால்தான். அடே! அரசனை ஜனங்கள் நேசிக்கட்டும். எல்லாருக்கும் என் பெயர் எவ்வளவு விஷமாயிற்று. என்னைக் கொலைசெய்வதும் பாவமல்லவென்றல்லவோ ஜனங்கள் சொல்லுகிறர்கள். இந்த மாறுவேஷங்கள் இல்லாவிட்டாலும் தூர்மதியின் சரித்ரம் முன்னமேயே முடிந்திருக்கும். இந்த ஸ்திதியில் நானுவது மறுபடி ப்ரதான மந்த்ரியாவதாவது—சீ? இதென்ன சோர்வு இப்படி அகாலத்தில் உண்டாகிறது. எடுத்த கார்யத்தின் மத்தியில் சோர்வடைந்து, தவிப்பவர்கள் முட்டாள்கள்அன்றோ. முயற்சி இடைவிடாது செய்தால், தக்க காலத்தில் பலன் ஏற்படும்.-(தூரத்தில் நிதானித்து) ஓஹோ—இந்த வேளையில் தலையில் ஒரு பெரிய மூட்டையுடன் தூக்கமாட்டாமல் தள்ளாடிக்கொண்டு வருகிற ஒருமனிதரூபமன்றோ காணப்படுகிறது. மறைந்திருந்து கவனிப்போம். (குத்துச்செடிகளின் மறைவில் ஒளிகிறன்.) ஓகோ! நல்ல திவ்ய ரூபலாவண்யமுள்ள புருஷனுகவன்றோ இருக்கிறன்.—நம்மரசன் வீரமர்த்தனன் போலவே இருக்கிறதே! நிஜமாகத்தானு!(கண்களைத் துடைத்துக்கொள்ளுகிறன்) — அடே!— வீரமர்த்தனன் தான். இருக்கட்டும் என்னசெய்கிறன் பார்ப்போம்.

(வீரமர்த்தனன் சுமையுடன் ப்ரவேசித்து நதிக்கு இப்புறத்திலேயே சுமையை தலையிலிருந்தபடி கீழே போட்டு உட்காருகிறன்.)

வீர.—ஐயோ! கழுத்து இறுந்து நோகிறதே! ஈசா! என்னை என்னென்ன வேடிக்கைகள் செய்கிறய்! நிர்விசாரமாய் ஆகாசமார்க்கத்தில் இறுமாந்து ஸஞ்சரிக்கும் ஹே சந்த்ரா! நீ ஒரு லோக ஸாக்ஷியன்றோ. நீயாவது ஈசனிடம் இவன் ஒருபாபமும் மனதாறச் செய்தவனில்லை யென்றுசொல்லி என் கஷ்டங்களை நிவர்த்திக்க மாட்டாயா?—நல்லவேளையாய் நடுவழியிலொருவரும் என்னை ஸந்திக்கவில்லை. இனியும் தாமதிக்க வொண்ணுது. யாராவது பார்ப்பார்களானல் வந்துவிடுமே ப்ரமாதம்—என்

தலைவிதி—சுமக்கிறேன். (மூட்டையை மறுபடியெடுக்கக் குனிகிறான். தீர்மதி, அரசன் முன் வந்து நிற்கிறான்).

வீர:—அடே தீர்மதி—நீ பஹிஷ்காரம் செய்யப்பட்டவனல்லவா? ஓடிப்போய்ப் பிழை. இங்கே நில்லாதே.

துர்:—ஸ்வாமி. அடியேன்மீது கோபம் கொள்ளக்கூடாது. எனக்கு ஒரே ஒரு ஸந்தேஹம். இந்த மூட்டையில் என்ன இருக்கிறதென்று பார்க்கவேண்டி எனக்கு நிரம்ப ஆவல்! (மூட்டையைக் காலால் உதைக்கிறான்).

வீர:—மூட்டையில் என்ன இருந்தாலுனக்கென்ன? நீயதைப்பார்க்கிறதற்கு என்ன அதிகாரம்? உன்னைச் சித்ரவதை செய்ய உத்திரவிடுவேன். நல்ல காலத்தை நாடி, விடிவதற்குள் நகரைவிட்டோடிப்போ.

துர்:—நான் நகருக்குள்ளேயே இருப்பதற்கன்றோ வந்திருக்கிறேன். ஸ்வாமி,நீங்கள் மூட்டையைக் கீழே போடும்போது கவனித்தேன். இவ்வளவு பெரிய மூட்டைக்குத் தகுந்த சத்தமில்லை. சற்றுநேரத்திற்கு முன் மூட்டையைக் காலால் உதைத்துப் பார்த்தேன். ம்ருதுவுமில்லாமல் கடினமுமில்லாமல் இருந்தது. இந்த சாக்கிற்குள்ளிருப்பது சவம் என்று அறிந்துகொண்டேன்.

வீர:—அறிந்து கொண்டாயானால்—

துர்:—உங்களையும் என்னைப்போல் யாதாயாதமாய் அலையும்படி செய்யப்போகிறேன்.

வீர:—அரசனைப் பார்த்து இன்ன சொல்லுகிறது என்ற வரன்முறைகூடக் கடந்து பேசுகிறாற்போலவிருக்கிறது. இதோ உன்னை வாளால் ஒரு வீச்சாய் வீசுகிறேன் பார். (இடுப்பில் கத்தியைத் தடவி காணமல் விழிக்கிறான்.)

துர்:—ப்ரபு! இந்தச் சவத்தை வைகையில் கொண்டுவந்து ரஹஸ்யமாய்ப் போடவேண்டிய அவஸரத்தில், கத்தியை நீங்கள் எடுத்துக்கொண்டுவரவில்லை; இரண்டாவது, என்னுயிர் எந்த நிமிஷத்திலும் அபாயத்திலிருக்கும்படி நீர் செய்ததால், என்னிடம் இப்பொழுதும் ஆயுதமில்லாமலுமில்லை.(ஒருபிச்சுவாவை அரைக்கச்சையிலிருந்து எடுத்துக் காண்பிக்கிறான்) மூன்றாவது, இந்த மனக்கவலையால் (சவத்தைக்காட்டி) நீங்கள் மனக்லேசமுற்று இருக்கிறீர்கள். நான்காவது, இந்தச் சவத்தைத் தூக்கி வந்த ச்ரமத்தால் களைத்திருக்கிறீர்கள். ஐந்தாவது, நான் ஸாயங்காலம்முதல் ச்ரமபரிஹாரம் செய்துகொண்டு தெறுதெறுத்திருக்கிறேன். ஆறாவது ப்ரதான மந்திரி உத்யோகம் எனக்குக் கைக்குவந்தது என்ற நிச்சயத்தால் எனக்கொரு உத்ஸாஹம் ஜனித்திருக்கிறது. நான் உங்களவ்வளவு பராக்ரமசாலியல்ல வென்றாலும், இந்த ஸமயம் சண்டைக்கு நின்றால் யாருக்கு ஜயம் வருமென்று நினைக்கிறீர்கள்? அன்றியும் நீர் என்னைவெட்டிச் சாய்ப்பதாயினும், கத்தி வீசுமுன் நான் போடுகிற சத்தத்தில் ஸமீபத்திலுள்ள ஜனங்கள் கூடுவார்கள். அப்பொழுது நீங்கள் இரண்டு கொலைகளுக்கு ஜவாப் சொல்லநேரிடும். யோசியுங்கள், ஒன்றும் அவஸரமில்லை.(அரசன்கையைப் பிடித்துக்கொள்ளுகிறான்.)

வீர;—(ஆகாயத்தை நோக்கி) என்ன துரத்ருஷ்டத்திற்குமேல் துரத்ருஷ்டமாய் வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஏண்டா! விச்வாஸத்ரோகி! ஏன் என்னுடைய கையைப் பிடிக்கிறாய்?

துர்:—துரத்ருஷ்டமா? அத்ருஷ்டமென்று சொல்லுங்கள் ப்ரபு. இப்பொழுது நிலையற்றிருக்கும் புத்தியில் எங்கு என்னையடித்து விடுகிறீர்களோவென்று பயந்து கையைப்பிடித்தேன்.

வீர:—அத்ருஷ்டமா! என்னடா! அத்ருஷ்டம்.

துர்:—என்னை ப்ரதான மந்த்ரியாக்கிவிட்டால், இந்த மாதிரி ஆயிரம் கொலைகளை வெகுஸுலபமாக மறைத்து விடுவேன்.

வீர:—என்னடா! ப்ரதானமந்திரி! நீ அந்த உத்யோகத்திற்கு லாயக்கா?

துர்:—நான் லாயக்கோ. லாயக்கில்லையோ. நான் பார்த்த உத்யோகந்தான் அது. என்னைப் பலவிதங்களிலும் வெறுத்து,என்னைக்கொல்லுவதும் பாபமில்லையென்று எண்ணும் ஜனங்களைத் தண்டிப்பதற்காகவாவது இந்த உத்யோகம் எனக்கு வேண்டும்

வீர:—மகாபாவி!உனக்கின்னம் குரூரசித்தம் மாறவில்லையடா! உன்னை மந்திரியாக்கி, என் அருமை ப்ரஜைகளை உன்னிடம் ஒப்புவிப்பது கிளியைவளர்த்து பூனைக்கிரையிட்டாற் போலன்றோவாகிறது!

துர்:—அதெப்படி வேண்டுமென்றாலுமாகிறது. எனக்கென்ன முடிவான பதில் சொல்லுகிறீர்கள். வீண் தாமதம் செய்வதிலென்னவிருக்கிறது, ப்ரபு. எனக்கு நேர்ந்த கஷ்டகாலத்தால், முன்னிலும் மூர்க்கனானேன். பாருங்கள் என் கந்தைகளை. ஒரு பைசா கையில் கிடையாது.நான் ஆஹாரம் செய்து இரண்டு நாளாகிறது. அதனால் நான் என்ன கார்யம் செய்தாலும் என்னுடைய ஸ்திதியை இதனினும் இழிவாக்க முடியாது.நான் எதற்குப் பயப்படவேண்டும், ப்ரபு?

வீர:—ஓஹோ அப்படி நியாயமாகப் பேசு.உனக்குச் சிலவிற்குத்தட்டானால் இதோ இந்த பணப்பையை (நீட்டுகிறான்) எடுத்துக்கொள். இதில் ஐந்நூறு ரூபாய் இருக்கிறது. இது செலவழிந்தவுடன் மறுபடி உனக்கு வேண்டியமட்டும் தருகிறேன். ஆனால் இந்த நிமிஷமே இந்நகர்ப்புறத்தை விட்டு நீ விலகவேண்டும்.

துர்:— அப்படி நிபந்தனைகள் ஒன்றுக்குமுடன்படமுடியாது. பணத்தில் நான் ஆசை வைக்கவில்லை. வேண்டினேனானால் இந்தப் பணமும் என்னதுதானே!

வீர:— ஹா! என்ன சொன்னாய்?

துர்.—வ்யர்த்தமான கோபத்தில் என்ன ஸ்வாமி இருக்கிறது? கேளுங்கள் நான் படாதபாடும் அடைந்தேன். கடைசியாய்த் தங்களுடைய பாதாரவிந்தங்களில் வந்துவிழுந்து என்னுடைய குற்றங்களையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு தங்களைக் கெஞ்சிக் கூத்தாடி இங்கேயே எவ்வளவு இழிதாயினும் ஒருவேலை வாங்

கிக் கொள்ளவேண்டு மென்ற உத்தேசத்துடன் தான் நானிப்பட்டணத்திற்கு வந்தது. ஆனால்இப்பொழுது தங்களை இந்த ஸ்திதியில் காணும்படியான பாக்யம் எனக்குக் கிடைத்தது.

வீர.—எந்த ஸ்திதியில் காணும்படி பாக்யம்?

தூர்.—எந்த ஸ்திகியிலா? சொல்லத்தான் வேண்டுமோ? வேளையோ நடுநிசி! நீங்களோ அரசன்! உங்களையோ இந்நதிக் கரையில் காண்கிறேன்! ஒருசவத்தை மூட்டையாகக் கட்டி நதியில் எறிய ப்ரயத்நப்படுகிறீர்கள். வேறு என்னவேணும். நீங்கள் செய்த கொ—. நான் சொல்லவில்லை.

வீர.—மகாபாபி! சண்டாளா! அவ்விதம் என்னைச்சொல்லுவாயா?

தூர்.—இதிலெல்லாம் நான் பயப்பட மாட்டேன். ஸ்வாமி! நீங்களே செய்த கொலையை மறைப்பதற்கு இச்சவத்தை வைகையில் போட வந்தீர்கள். சற்றுப் பொறுங்கள். நீங்கள் சொல்லவருவதைநான் சொல்லிவிடுகிறேன். இக்கொலையை நீர் செய்யவில்லை யென்றே வைத்துக்கொண்டாலும் நீர் செய்திருக்கும் காரியம் ஒவ்வொன்றும் உமக்கு விரோதமாகவே யிருக்கிறது உங்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கவில்லை. ஆகையால் நான் சொல்வதைக் கேட்டீர்களோ எனக்கும் க்ஷேமமுண்டு. உமக்கும் க்ஷேமமுண்டு. எனக்கு எந்தக் காரியத்திலிறங்குவதானாலும் ஒருநஷ்டமும்இனி உண்டாக முடியாது. எதையும் செய்வேன். ஆதலால் முடிவாய்ச் சொல்லுங்கள். ஸமாதானமாய்ஸமரஸமாய்ப் போவோமா? அல்லது விரோதந்தானா?

வீர:—(விழிவிழித்து) ஸமரஸமாகமே யிருக்கட்டும்.

தூர்:—ஸமரஸமாகவா? ஸரி ஸம்மதம். இந்தச்சவச்சாக்கு விஷயம் என்னுடைய மனதிலேயே மறைந்து கிடக்கட்டும். ப்ரபு ராஜாதிராஜன் இச்சவத்தை இனிவிரலாலும் தொடவேண்டாம். நானே புறட்டி வைகையில் போட்டு விடுகிறேன். நீங்கள் எப்பொழுதும்போல், என்னை ப்ரதானமந்திரியாகச் செய்வதாய் வாக்களியுங்கள். தங்களுடைய ராஜ்யபாரத்தை ஸாமர்த்தியமாயும்,யோக்யமாகவும் ந்யாயவிரோதமில்லாமலும் மேற்பார்த்து வருவதாக நான் வாக்குத்தத்தம் செய்கிறேன்.

வீர:—தூர்மதி! இந்த ஒன்றைத்தவிற வேறெதை யுங்கேள். தடையின்றித் தருகிறேன். என் பெண்சாதி, என்ஸிநேஹிதர்கள், என் எவலாட்கள், என் ப்ரஜைகள் முதலியயாவரும் அந்த ஸற்குணநிதியான ரணகேஸரியை விலக்கி, உன்னை நான் நியமிப்பேனால், என்னைப் பைத்தியம் கொண்ட வன் என்றல்லவோ நினைப்பார்கள்.

தூர்:—ப்ரபு தங்களுடைய பெண்சாதி தங்களுடைய ஸிநேகிதர்கள் தங்களுடைய எவலாட்கள், தங்களுடைய ப்ரஜைகள் முதலிய யாவரும் பொழுது விடியவும் இந்த ஸங்கதி வெளியானவுடன், அதைக் காட்டிலும் கௌரவமாக நினைப்பார்கள் என்று நினைக்கிறீர்களோ?

வீர:—நீதான் என்மீது குற்றஞ் சாட்டினாலும் உன்னை யார் நம்புவார்கள்?

தூர்:—காலம், தேசம், வர்த்தமானங்களை எடுத்து காட்ட வேண்டியது. ருஜுவிதோ இருக்கிறது. (ப்ரேத மூட்டையைக் காட்டுகிறேன்) வேறென்ன வேண்டும்?

வீர:—ஐயோ பாழுந்தெய்வமே. உன் க்ரௌர்யம் இவ்வளவுதானா? இன்னும் பாக்கியிருக்கிறதா? ஈசா! நானென்னசெய்வேன்! தூர்மதி! நீ சொல்வதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் நாளையதினம் நான் தர்பாரிலிருக்கும்பொழுது நீ வா, என்னுடைய காலில் விழு, உன்னுடைய குற்றங்களையெல்லாம் ஒப்புக்கொள்ளு. கெஞ்சு. இனிஸரியாய் நடந்து கொள்ளுவதாய் வாக்குறுதி கொடு. உனக்கு மறுபடி ப்ரதானமந்திரிஸ்தானம் கொடுக்கிறேன். இப்பொழுது நீ போ.

தூர்:—அவ்வளவு அவஸரப்படக்கூடாது. கேவலம் உங்களுடைய வார்த்தை யொன்றுமட்டும் போதாது. நாளைக்கு அரண்மனைக்கு வந்தவுடன் ‘அதோ பகிஷ்காரம் செய்யப்பட்டவன் பட்டணத்திற்குள் வந்தான். அவனைத் தூக்குங்கள்’ என்றீர்களானால், நான் சிரமப்பட்டது முழுவதும் வீணன்றோ. ஆகையால் நம்மிரண்டுபேருக்குள் இவ்வித உடன்படிக்கை நடந்ததற்கு அறிகுறியாய் தங்களுடைய கணையாழியைக் கழற்றிக்கொடுக்கும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன். நான் அப்படிக் கேட்கிறேனென்று கோபிக்கக்கூடாது. இன்றைக்கு உங்களை இவ்வித நிபந்தனைகளுக்குள்ளாக்கினது யாருக்கும் கோபத்தைத் தான் உண்டுபண்ணும்.

வீர:—இந்தா வாங்கிக்கொள். [கணையாழியைக் கொடுக்கிறான்]

தூர்:—ப்ரபு! என்பேரில் இவ்வளவு தூரம் நான் செய்ததற்காக கோபமில்லையென்றும், நாமின்று செய்த உடன்படிக்கையின் நிபந்தனை யொன்றைத்தவிர வேறெல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டதாகவும் உறுதி கொடுக்கவேண்டும்.

வீர:—ஸரி.

தூர்:—அப்படியானால் இப்பொழுதுமுதலே உங்களுடைய ஸேவகனானேன். நீங்கள் போகலாம் அரண்மனைக்கு. இப்ரேதத்தை நான் வைகையில்போட்டு விடுகிறேன்.

வீர:—கூடாது. அதைப்போட்டபிறகுதான் நான் போவேன்.

தூர்:—ஆக்ஞை. ப்ரபு. தங்கள் சித்தம் எனக்குச் சட்டம். அப்படியே செய்கிறேன் (சவமூட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் வைகையில் எறிகிறான்.)

வீர.—நீ போ, என் மனதில் தோன்றுகிற பலவித துக்கங்களுக்கு ஸமாதானம் ஏற்படுத்திக்கொண்டு நான் அரண்மனைக்குப் போகிறேன்

தூர்.—ப்ரபு தாங்கள் செய்த வாக்குத்தத்தம் ஞாபகமிருக்கட்டும். (நிஷ்க்ரமிக்கிறான்.)

வீர.—முட்டாளனந்தவர்க் கீரமேது? எல்லாம் ஆயிற்று. முதற் குழந்தையைச் சநிக்கு பலியிட்டாயிற்று;

உபநிஷத் ரத்னமாலை

THE SUMMARY OF THE MINOR UPANISHADS

49. தேஜோபிந்து உபநிஷத் (37)

அத்யாயம் 1:—தேஜோபிந்துவாகி ஹ்ருதய குஹை, ப்ரபஞ்சம் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஆத்ம விஷயமாகவே பரமத்யானம், இருத்தல் வேண்டும். இதுமிகுந்த ச்ரமஸாத்யமாகவேதானிருக்கும். உணவு மிதமாயும், கோபம் அடங்கியும், பலரிடையில் இருக்க விருப்பம் இல்லாத்தன்மையும், காமாதிகள் த்வந்த்வங்கள் இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டிருக்கும் நிலையும், அமைந்து அகங்காரம் பிச்சைஎற்றல் அற்பசந்தோஷம் இவைகள் நீங்கப்பெற்று உலகில் ஸஞ்சரிப்பவனுக்கே மூன்று முகத்தில் அடங்கிநிற்கும் ஹம்ஸமந்திர ரஹஸ்யமும் அது ப்ரஹ்மமேயாகி இரண்டாவதற்ற விஷ்ணு நிலையாக இருப்பதும், அதில் ஒருவித நன்மை தீமைகள் இல்லாதிருப்பதும் விளக்கப்படுகிறது.

ஞானயோகஅங்கங்கள் பின்வருவன:—

(1) **யமம்:**—ஞான கர்மேந்திரியங்களை எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்ற விஞ்ஞானத்தில் பெட்டிப் பாம்புபோல அப்யாஸத்தால் அடங்கும்படி செய்வதுதான். (2) **நியமம்:**—ஒரேதன்மையாயுள்ள ப்ரஹ்மத்தையேநோக்கிப்பாயும் பேதத்தைநாடாத மனதில் தோன்றும் ஆனந்த உணர்வே. (3) **த்யாகம்:**—ஸத்தாயும் சித்தாயும் உள்ள ஆத்ம உணர்வால் ப்ரபஞ்ச வஸ்து உணர்விற்கு இடம் தாராம லிருத்தல் தான். (4) **மௌனம்:**—எந்த வஸ்துவை நாடுங்கால் மனுதிகளெல்லாம் அதை அணுகமுடியாது செயலற்று சொக்கித் திரும்பிவிடுமோ அதுதான். ஸாதாரண மௌனம் வாக்குடன்கூடிய மறைவான மௌனம். இதுதான் வாக்கிறந்த மௌனமாகும். (5) **ஆஸனம்:**—எந்த தேஹ அமைப்பில் ஸ்திரமாயும் ஸுகமாயும் ப்ரஹ்மத்யானம் நிகழுமோ அதுதான். மஹான்கள் எந்த ஆஸனத்தி லிருந்தபடி ஸகலபூதாதாரமான அத்வயவஸ்துவைக் கண்டு தெளிந்தனரோ அதற்கு ஸித்தாஸனம் என்று பெயர். (6) **மூலபந்தம்:**—ஸகல ப்ரபஞ்ச மூலமும், சித்தம் பந்தப்பட்டிருக்கும் மூலமுமே. (7) **ஸமத்ருஷ்டி:**—இவ்வங்கங்கள் எல்லாம் ஒரே ப்ரஹ்மத்தை நோக்கமாக உடையன என்று ஸமமாக உணர்ந்து, எல்லாம் ப்ரஹ்மமாகக் கருதி, மூக்கின் மேல்நுனியின் வழி நிருத்தி எந்த ப்ரஹ்மஸ்தானம் நோக்கினல் அறிபவன், அறிபடுபொருள், அறிவு ஆகிய திரிபுடி நழுவுமோ அதில் பாய்ந்தோடும் திருஷ்டிதான். (8) **ப்ராணாயாமம்:**—மனம் அதன் வ்ருத்திகள் இவைகளுள்ளும் ப்ரஹ்மத்தைக்கண்டு தெளிந்து இவைகள் வேற்றுமைப்பட்டுத் தலை எடுக்காது செய்வதே. ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம் என்ற எண்ணம் தலை தூக்காமலே இருக்கும்படி செய்து தடுத்துவிடுவதே ரேசகம் (வெளிவிடும் மூச்சு). நானே ப்ரஹ்மம் என்ற நிறைவான பாவனையுடனிருக்க முயலுவதே பூரகம். (உள்மூச்சு). இதிலேயே நிலைத்து வெகு காலம் இருப்பதே, மூச்சு நிலைப்பதாகிய கும்பகம் (9) **ப்ரத்யாஹாரம்:**—விஷயங்களில் ஆத்மாவைக்கண்டு சித்தத்தை புத்தியால் திருப்திப்படுத்துவதுதான் (10) **தாரணை:**—மனம் இயற்கையாக பாய்ந்தோடும் வைதிகநிலைகள் தொழில்கள் எல்லாவற்றிலும் ப்ரஹ்மத்தை ஆங்காங்கு கண்டு ஒடுங்குவதே (11) **த்யானம்:** நான் ப்ரஹ்மமாத்திரமே என்ற ஸத்விருத்தியில் நிராதாரமாக முழுகிவிடுவதுதான் (12) **ஸமாதி:**—முற்கூறிய பாவனையில் முதலில் நிலைத்திருந்து பின்னர் ப்ரஹ்மமேயாகி அந்தபாவனையும் நழுவிவிடுவதுதான். இந்நிலை அப்யாஸத்தில் தன்னறிவு ப்ரத்யகாத்மாவுடன் ஒன்றுபடும்படி செய்பவனே ஸித்தன், இவன் முக்தனே. (இங்கு ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியாரால் அபரோக்ஷானுபூதி பின்பாகத்தில் விவரிக்கப்பட்ட ஞானயோகத்தின் 15 அங்கங்கள் கவனிக்கத்தக்கவை.)

இந்த ஸமாதிக்கு சில தடைகள் உண்டு. அவை யாவன: நேர் விசாரமின்மை, சோம்பல், விஷய இச்சை, விஷய அழுத்தம், தமஸ், மனச்சிதைவு, வியர்வை, மறதி, ஆகிய இவைகளே. இவைகளைத் தலை தூக்கவொட்டாமல் அடக்கவேண்டும் அப்யாஸிகள். உலகவிஷய பாவ விருத்திகளும் சூந்ய விருத்திகளும் தான் இவைகள் தலைதூக்கக் காரணம், ப்ரஹ்ம விருத்திகளால் ஒருவனுக்கு பூர்ணத்வம்ஏற்படுவதால் அதிலேயே பழகவேண்டும் அப்யாஸி. இதில் நிலை பெற்றவனே பூஜார்ஹன்; இதை நாடாதவன் வெறும் மிருகம்தான். கர்ம பக்குவத்தால் முதிர்ந்தவர்களுக்கே இது கைகூடும். மற்றவர்கள் எல்லோரும் வாசாஞானிகள்தான். இவர்களுக்குப் பிறப்பு இறப்பு மாறி மாறி ஏற்பட்டு வருத்தும். முன்னவர்களோ

(340-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சிசுஹத்தி. ஒரு தேவப்ராஹ்மணன் கொலையுண்ணுவதற்கு காரணமாயிருந்தாயிற்று; ப்ரஹ்மஹத்தி துர்மதி மந்த்ரியானன்; உருவுடன்கூடிவந்த ப்ரஹ்மஹத்தி. இனி ப்ரஜைகளின் கலகம், சோன் படையெழுச்சி, ராஜ்யத்தைவிட்டு ஓடும்படி நேருகிறதோ அல்லது கைதியாகிறேனே! ஐயோ! கஷ்ட பரம்பரையே! நான் சீக்கிரம் இறந்துபோவேன். அப்புறம் என்னைப்போல் நீ வஸிக்க ஸுகமான இடமாக யாரிருப்பார்? உன்னைக் கண்டல்லவோ எனக்குத் துக்கமாயிருக்கிறது.

(நிஷ்க்ரமித்தல்)

ப்ரஹ்ம வ்ருத்தியை விட்டொழிந்து அரைக்ஷணம் கூட இருக்கவே மாட்டார்கள் யாறும் காரணத்திற்கு வேறு ஒரு காரணம் இருத்தல்வேண்டும். இப்படி பின்னர்போய் ஆதிகாரண வஸ்துவுக்கு காரணத்வமில்லாவிடில் காரியங்கள் நழுவிவிடவேண்டியதுதான். நேர்மையான விசாரண திருஷ்டியில் இப்படியானதும் அவாங்மானஸகோசரமானவஸ்துமாத்திரமுள்ளபடி தனித்துவிடும். பரிசுத்தமான மனதில் இந்த வஸ்துவிஷய விருத்திஞானம் தலைதூக்கிவிடின், வஸ்து சந்திரத்யான வேகத்தால் மாரு மனேதிடம் ஏற்படும் தோன்றுபவைகளையெல்லாம் தோன்ருக் காரணத்துள் ஒடுக்கி அதிலும் ப்ரஹ்மத்தையே உணர வேண்டும், சித்ரூபமாக புத்திமான் ஆனந்தத்தில் நிலைத்துவிட வேண்டும்.

அத்யாயம் 2:—அசண்ட அத்வைத ஸாரமான சின்மாத்திரத்தை விளக்கவேண்டும் என்று ஸுப்ரஹ்மண்யர் பரமசிவத்தைக்கேட்க, அவர் 'உலகிலுள்ளது எல்லாம் சின்மாத்திரமே. இதைத்தவிர வேறு ஒன்றுமே இல்லை. எல்லாம் இதிலேயேதான் நடைபெறுகிறது. நானே இந்த சின்மாத்திரமென்றுணர்ந்தவன் உடனே முக்தனுவன். அவனே தனக்குக் குரு' என்று விடைகொடுத்தார்.

அத்யாயம் 3:— 'ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் என்ருல் என்ன' என்று குமாரர்கேட்க, சிவன், 'நானே ஆத்மா என்னுள் எல்லாம் அடக்கம், என்னைத்தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. என்னைத் தவிர வேருகத் தோற்றுபவைகள் எல்லாம் பொய்யே. நான் ஸத்யே. இப்படி ஆத்மாவை உணர்ந்து ஆத்ம மந்திரமான 'நான் ப்ரஹ்மமாகிறேன்' என்பதில் பழகி இந்த பலத்தால் ஆனந்த அஜடநிலையை அடைந்து மலையைப் போலும் அஸுரர்களைப்போலும் உள்ள அனுத்மாவைத் தகர்த்து அழித்து ஞானனந்தத்தில் அமரவேண்டும். ஏழு கோடி மஹாமந்திரங்களில் இதைமாத்திரம் கடைப்பிடித்து முக்திபெறுவதே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் எனப்படும்' என்ருர்.

அத்யாயம் 4:—ஸுப்ரஹ்மண்யர் விதேஹமுக்தி ஜீவன்முக்தி இவைகளை விளக்கவேண்டும் என்று கேட்கப் பரமசிவம், 'நானே சிதாத்மா சின்மாத்திரன் நிர்குணன், முதலிய பெருந்தன்மை வாய்ந்தவன்: என்னிடம் த்வந்த்வாதிகள், ப்ரபஞ்ச வைசித்ரியங்கள் ஒன்றுமில்லை, நானே ப்ரஹ்மமென்று அமர்ந்திருப்பவன் ஜீவன்முக்தன். ப்ரஹ்மத்திலே நிலைத்து ஜீவன்முக்தன் பாவனையும் நழுவி ப்ரஹ்மமேயாகி நின்று ஆத்மாவிலேயே, ஆவல், திருப்தி, ஸந்தோஷம் இவைகளை உடையவனே விதேஹமுக்தன்' என்ருர்.

அத்யாயம் 5:—ஆத்மானுத்ம விவேகத்தை எடுத்து விளக்கவேண்டுமென்று நிதாகர் ரிபுவைக் கேட்டார். அதற்கு ரிபு, 'வாக்கின் முடிவு ப்ரஹ்மமே, பாவனைகளின் முடிவு குருவே. ஆத்மா குணுதீதன் நாதபிந்து கலாதீதன். எவ்வித த்வைத ப்ரதீதியாலும் அணுகப்பெருதவன். அனுத்மா என்பது இல்லவே இல்லை சொல்மாத்திர மயக்கம்தான். ஆகவே ஆத்மா ஒன்று என்றதற்கும் அப்பாற்பட்டவன், இரண்டாவது இல்லாததால். உண்மைவஸ்துவில்வேருகலப்பே இருக்கஇடமில்லை: ஒருவிதஸம்பந்தமும் ஏற்பட இடமில்லையாதலால் இந்த ஆத்மாவான நானே ப்ரஹ்மம் மற்றைய ஒன்றும் இல்லவே இல்லை. எல்லாம் நானே, நீயே நான். தோன்றுபவை எல்லாம் முயற் கொம்புபோலத்தான் நாமேன தேஹம் என்பது மனதாலாகியப்ரபஞ்சபீஜம்: மனத்தால்எண்ணித் தானே வந்தது இவ்வுலகமாகும். இம்மன ஸங்கல்பத்தில் உண்மையே இல்லை' என்று கூறி,

அத்யாயம் 6:—ரிபுமேலும் கூறுகிருர்: எல்லாம் ஸச்சின்மயமே. தனியாக ஒன்றுமில்லை: குற்றத்திற்கு இடமேஇல்லை: குற்றமற்றதாகிய எல்லாம் ப்ரஹ்மமே. இதைவிட அணுகூடவேருகஇல்லை தோன்றுவனவெல்லாம் அஸத்தே: உள்ளது ஸச்சிதானந்தமான நானே. அனிர்வாச்சியமாக விவேகதிருஷ்டியில் தோற்றும் ப்ரபஞ்சம் இல்லவே இல்லை. உலகில் ஸாத்யமென்று கனவிலும் கருதமுடியாதவை ஸாத்தியமாகிவிடுமாகில் உலகமும் உண்டு என்னலாம். உலகம் ஆத்மாவில் உண்டு என்பது அஸாத்யமான அத்புதவாக்கு மாத்திரம்தான், வெறும் மாயம்தான். ப்ரஹ்மமாவனையே எப்பொழுதும் இருத்தல்வேண்டும். நான் தேஹம் என்ற எண்ணம் துக்கமாதலால் நான் ப்ரஹ்மம் என்பதற்கு என்ன தடை. இதை நன்குணர்ந்து நான் என்பதை அறத்துறந்து ப்ரஹ்மமேயாகிவிடு. எல்லாம் தூங்குபவன் கைப்புஷ்பம் போலத் தாமே நழுவிவிடும். எல்லாவற்றி லிருந்தும் ஒதுங்கி ப்ரஹ்மத்யானம்செய். இந்த சங்கர வித்தையை உணர்ந்தவன் ஒரு வருஷகாலம் உபதேசிக்க மற்றைய உபநிஷத் வழிகளைக் கவனியாது இதிலேயே மூழ்கி ஆனந்திக்கும் நிலையில் எவன் கொண்டுவரப்படுவனே அவனே ப்ரஹ்மமாவன்.

50 ப்ரஹ்மோபநிஷத் (78)

மஹாசால சௌனகர், ஆங்கிரஸ பிப்பிலாதரை நோக்கி "இவ்வழகிய ப்ரஹ்மபுரியாகிய தேஹத்தில் வாசாதிதேவதைகள் எவ்வாறு நிலை பெற்றுள்ளன? எப்படி தொழிற்படுகின்றன? இவைகளுக்கு ஆதாரமான திறன் யாரிடம் நிலைபெற்றுள்ளது. அவர் தன்மையாது? என்ற கேள்விகளைக் கேட்டார். பிப்பிலாதர் மறுமொழி கூறலுற்ருர்:—

அந்த ஆதாரவஸ்துதான் ப்ராண னெனப்படும் ஆத்மா. இதுதான் ஆதாரசக்தி: தேவதைகள் மூலமும் ஸாரமும். இந்த தேஹத்தில் நிஷ்களமாக விளங்கும் ப்ரஹ்மமே எல்லாவற்றையும் அடக்கியாள்வது ப்ராணன் போக்கையே வாக்காதி இந்திரியங்கள் அனுஸரித்திருக்கும். ஸுஷுப்திகாலத்தில் ப்ராணன் தன்னிலையில் அடங்கிவிடுவதால் புண்ய பாப ஸம்பந்தமே ஒருவனுக்கு இல்லாமல் போய்விடுகிறது: ஒய்வால் ஸுகமும் தானேஉண்டாகிறது. ஸ்வப்ந, ஜாக்ரத்துக

ளுக்கு வருங்கால் தேவதைகளுடன் ஸம்பந்தப்பட்டு விரிவை அடைகிறான். இப்படி ப்ராணனையும் ப்ரஹ்மத்தையும் உணர்பவன் பரமாயும், ஸர்வாதாரமாயும், க்ஷேத்ரஞ்ஞனையும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தை அடைவன். புருஷனுக்கு நான்கு ஸ்தானம்: தொப்புள், ஹ்ருதயம், கண்டம், சிரஸ்! நான்கு நிலை: ஜாக்ரத் ஸ்வபந, ஸுஷுப்தி, துரீயம்: இவைகளில் அவன் முறையே ப்ரஹ்ம, விஷ்ணு, ருத்ர, அக்ஷரங்களாக அமர்ந்துளான். பரப்ரஹ்மம் இவைகளில் விளங்கும். இதில் வேற்றுமை எல்லாம் அற்றுப்போயுள்ளது; ஆகவே ஒரே ப்ரஹ்மம்தான் பலவாக விளங்குகிறது. ஹ்ருதயாகாசத்திலுள்ள சிதாகாசமே ப்ரஹ்மம். தேவபிதிர் ருஷிகள் எல்லாம் இதனுள் அடக்கம்தான். ஹ்ருதயத்தில் தேவர்கள், ப்ராணன்கள், முப்புரி நூல் சைதந்யம் எல்லாம் உள்ளன. ஆகவே யஞ்ஞோபவீதத்தை ஹ்ருதயத்தைச் சுற்றிப்போட்டுக் கொள்ளவேண்டும். ஞானி தலையை மொட்டையடித்து இந்தப் பூணூலைத் துறந்தால் ஸங்யாஸமும் பெறலாம். அவனுக்கு ப்ரஹ்மமேதான் பூணூல். பூணூலுக்கு ஆதமா ஹ்ருதயத்திலுள்ளது என்று ஸூசிக்கும் (குறிக்கும்) தன்மை இருப்பதால் ஸூத்ரம் என்ற பெயரிடப்பட்டது. ஸூத்ரம் பரமபதம் என்ற ரஹஸ்யம் உணர்ந்தவனே ப்ராஹ்மணன்: இந்த ஸூத்ரத்தில்தான் எல்லாம் மணிகள் போல கோர்க்கப்பட்டுள்ளன. உண்மை உணர்ந்த யோகியே இதை அணியத்தகுந்தவன். இந்த பூணூலை ப்ரஹ்மமாக எண்ணி அணிபவனே புத்திமான். எவனுக்கு ஸூத்ரமும், சிகையும் ஞானமாகவே உள்ளதோ அவனிடமே இவை உண்மையில் அமைந்துள்ளன எனத்தகும். ஸாதாரண ப்ராஹ்மணர் இந்தப் பூணூலை தமது கர்மாக்களின் அடையாளங்களாக அணிவர். யஞ்ஞோபவீதம் என்பதற்கு விஷ்ணுவைச் சூழ்ந்துள்ளது என்ற ஒரு பொருளும் உண்டு. இதை உள்ளபடி அணிபவனுக்கே விஷ்ணு விளங்குவர். அவனே அவராவன். இந்த விஷ்ணு ஸர்வாந்தர்யாமி, பலதாதா, ஸர்வஸாக்ஷி, நிர்க்குணன், ஸர்வஞ்ஞர், சேதனர், ஒன்றை மாயையால் பலவாகக் காட்டுபவர் என்று தமது புத்தியில் காண்பவர் மாறுசாந்தி பெறுவர். எள்ளுள் எண்ணெயும், தயிருள் நெய்யும், ஆற்றுள் நீரும், அரணியில் நெருப்பும்போல இந்த மறைந்துள்ள விஷ்ணுவை அப்யாஸிகள் புத்தியில் தியானத்தால் பார்ப்பர். ஜீவன் ஜாக்ரதாவஸ்தையில் கண்களிலும், ஸ்வப்நத்தில் கண்டத்திலும், ஸுஷுப்தியில் ஹ்ருதயத்திலும் துரீயத்தில் சிரஸிலும் நிலைத்திருப்பன். ப்ரத்யகாத்ம பரமாத்மப் பொருத்தத்தை புத்தியால் காணவேண்டியே ஸந்தியாவந்தனம் ஏற்பட்டது. இதை விடாது செய்யவேண்டும். த்யானரூப ஞான ஸந்தியாவந்தனத்திற்கு தண்ணீர் வேண்டியதில்லை. ஒருவித தேஹ அசைவும் வேண்டியதில்லை. இதுதான் ஸங்யாஸி ஸந்தியை. இதனால் மனவாக்கெட்டா ஜீவன் மோனானந்த நிலையை உணர்ந்து விடுபடுவர் ஞானிகள். இந்த முடிவைக் காட்டவே ஏற்பட்டது ப்ரஹ்மவித்யை.

ஸ்ரீயுத கோபால கிருஷ்ண கோகலே

இரங்கற்பா

தேசாபி மானிகளின் சிரமணியே
சிரமணியி னொளியே தேசத்
தாசாபி மானமன்றி யயலொன்று
மறியாத வறிவின் குன்றே
வாசாம கோசரமே வானவரும்
நின் குணங்கள் வழுத்தும் வண்ணம்
பேசாது போயினையோ பிரிவாற்றோம்
பிரிவாற்றோம் பிரிவாற்றோமே. (1)

முன்னாளி னம்பெரியோர் மாதவத்தால்
வேதாந்த முறையான் முற்றிப்
பன்னாளும் நிலையான பக்தர்களாய்த்
தேவரிஷிப் பட்டம் பெற்றார்
இன்னாளி லாயுளெலாந் தாய்நாட்டிற்
கீடாக்கி யின்பம் நீக்கி
என்னாளு மழியாத ராஜரிஷி
யெனும்பட்ட மேற்றாயன்றோ. (2)

சொல்லாலும் பொருளாலுஞ் செயலாலும்
நந்தேசத் துயரம் நீங்க
எல்லோருந் திருத்தொண்டு புரிவதற்கா
யொருசளக மியற்றினாய் நீ
நல்லோனே நன்னாட்டு நாயகமே
யுலகமெல்லாம் நயக்கும் நாவின்
வல்லோனே யுனையிழந்து வருந்துவமோ
ஐயயோ ! வலிது பாவம். (3)

வானவர்க்கா யொரு முனிவன்றனது
முது கெலும்பதனை வளங்கினான் முன்
கானகத்தி லொருபறவை தனக்குடலின்
றசையளித்துக் கார்த்தானோர் மன்
மானவர்க்கும் மாதவர்க்கு மிருப்பிடமாம்
நம்பாரத வளநாட்டிற்காய்த்
தானமென நினதரிய வாழ்நாளை
யழித்தனையால் தரணி மெச்ச (4)

மாதாவின் திருத்தொண்டே யல்லாது
மற்றொன்றும் வாழ்விற்காணாத்
தாதாபாய் நௌரோஜி முதலான
தவமுனிவர் தளரும் நாளில்
வாதாடு மன்னியர் முன் வழக்காடி
யரசவையும் வாழ்த்த நின்றாய்
நீதானே வெமைப் பிரிவாய்
நினைப்பிரிந்து முயிர்பேணி நிற்கின்றோமே (5)

மதலிழந்தோம் முன்னாளின் வலியிழந்தோம்
மாதவங்கள் வளர்த்து வந்த
இல்லிழந்தோ மரசவையி னிடமிழந்தோம்
பிறர்வாழ்விற் கிலக்காய் நின்றோம்
எல்லிழந்த மதிபோலு மிழிவடைந்தோம்
நமது குறை எடுத்துக்கூறச்
சொல்லிழந்தோம் நினதரிய துணை
யிழந்தும் வாழ்கின்றோம் சுமையே யன்றோ. (6)

B. ஆதிமூர்த்தி.

சிறுவர், ஸ்த்ரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S & LADIES' PAGES

மாதவீகங்கணம்

முதல் பாகம்

அத்யாயம்-3

ஸௌந்தர்ய மந்த்ரி

(308-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

"அவ்வளவு காம்பீர்யமும், மனோதிடமும், தைர்யமும் உள்ள நரேந்த்ரன் நமது குழந்தை ஹேமலதையைக் கண்டால் அவற்றையெல்லாம் அறவே மறந்துவிட்டு அவள் காலாலிடும் கட்டளையைத் தலையால் செய்துமுடித்து, ஆவலுடன் அவளுடைய புன்சிரிப்பை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதைத் தாங்கள் கண்டதில்லையா? வேண்டுமானால் அவன் அவளுக்காகத் தன் உயிரைக்கூட ஆபத்துக்குள்ளாக்கிக் கொள்வான் போலத் தோற்றுகிறது."

"என்ன சனியன் இதெல்லாம், அவன் அடிக்கடி நமது குழந்தையுடன் கூடியிருப்பது எனக்கு மிகவும் அருவருப்பாயிருக்கிறது, இரண்டொருமுறை ஜாடையாய்ச் சொல்லியும் அவன் மானமற்றவனாயிருக்கிறான். இனி ஜாஸ்தியாக இருவரும் ஸந்திக்காமலிருக்கும்படிப் பார்த்துக்கொள்."

"அவனுக்கோ இது யௌவன பர்வம். அப்பர்வத்துக்குரிய எண்ணங்களும், யோசனைகளும், அவன் மனதில் குடிகொண்டிருக்கின்றன. அதனால் எத்தனை கஷ்டங்கள் நேர்ந்தாலும் அவன் ஹேமலதையை மணம்புரியத் தன்னாலானமட்டும் ப்ரயத்னஞ் செய்வான். அத்தகைய ஸந்தோஷகரமான விவாஹம் நெடுநாளாக ஜன்மவிரோதத்தால் பிரிவுற்றிருக்கும் வீரநகர தேவிபுர ஜமீன்களை ஒன்று சேர்த்து அதனால் தங்களுடைய நாமதேயம் என்றைக்கும் விளங்கும்படிக்குச் செய்யும்."

"இவ்வளவு நேரம் வார்த்தைசொல்லிக் கடைசியில் இவ்வாறாகவா முடித்தனை! இதுவா உன் கருத்து? இத்தனை வருஷங்களாய் என்னுடைய மனைவியாயிருந்தும் நீ இவ்வாறாக அபிப்ராயப்படுவது அதிசயமாயிருக்கிறது. இந்த இரண்டு குடும்பங்கள் தமக்குள் ஆதிமுதற்கொண்டு அழியாமலிருந்துவரும் வித்யாஸங்கள், விரோதங்கள் அனைத்தையும் நீ மறந்துவிட்டனையோ? ஏதோ காலவித்யாஸத்தால் பத்து வருஷங்களாக முள்மேல் நிற்பதுபோல் இந்த வீரநகரத்தில் இருந்து வருவதால் பழைய ஞாபகங்களெல்லாம் என் மனதைவிட்டு அகன்றுவிடுமா? பதரிலும் கேடுகெட்ட இந்தச் சிறு பயலுக்கு என் ஹேமலதையை விவாஹம் செய்துகொடுத்து, முந்நூறு வருஷகாலமாகப் பிறருக்குக் கீழ்ப்படியாமல் கம்பீரமாயிருந்துவரும் தேவிபுரஜமீனை வீரநகரத்தானுக்கு உரிமையாக்குவேனென்று நீ எவ்வாறு நினைத்தாய்? இது என்றைக்காவது ஸாத்யமா?"

தன் இஷ்டத்துக்கு விரோதமான மொழிகளைவற்றையும் காதுகொடுத்துக் கேட்க ஸஹியாத வண்ணமாய் அப்புண்யவதி "நீர் சொல்வது எனக்கு ஒன்றும் அர்த்தமாகவில்லை. முந்நூறு ஆண்டுகளாக பிரிவுற்றிருந்தபோதிலும் என்றைக்காவது ஒரு நாள் இரண்டு நாடுகளும் ஐக்யப்படும் என்று நான் மனப்பூர்வமாய் எண்ணியிருந்தேன். அவ்வாறு ஐக்யப்பட்ட நாட்டிற்கு நமது ஹேமலதை அரசியாயிருப்பது நமக்கு எவ்வளவு பெருமையாயிருக்கும். நமக்கோ புத்ர பாக்யமில்லை. ஹேமலதையின் புருஷனே தங்களுக்குப் பின்னர் தேவிபுரத்துக்கு அதிபதியாயிருப்பான். அந்த ஸ்தானத்துக்கு ஸகலவிதத்திலும் யோக்யதையுடையவன் நரேந்த்ரன். ஹேமலதைக்கு ஏற்ற கணவன் அவனே. அவனுக்குத்தான் ஹேமலதையைக் கன்னிகாதானம் செய்துகொடுக்கவேண்டும்" என்று ஒரே பிடிவாதமாய்க் கூறினாள்.

நவகுமாரர் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் திகைத்தார். மனைவி இவ்வளவு தீரமாய்ச் சொன்னதற்கு மாறாகச் சொல்ல அவருக்குத் தைர்யமில்லை; மௌனமாயிருந்தார். தன் புருஷனுடைய மனோநிலைமையை உணர்ந்த அம்மாது சற்று நிதானமாய்ப் பின்னும் பேசலாயினள்: "என் அருமை நாயகனே, நான் சொல்வதில் ஒன்றும் பிழைபோகாது. நரேந்த்ரனை நான் வெகுகாலமாய்க் கவனித்து வருகிறேன். அவனுடைய மனதை நான் நன்றாய்அறிவேன்; ஹேமலதையை மணம்புரிபவன் தேவிபுரத்தில் வந்திருக்கவேண்டுமென்று நாம் கூறினால் அவன் ஒருதடையும் சொல்லமாட்டான்; தேவிபுரம் அதிக ப்ரபலமாகும்; வீரநகரம் என்றைக்கும் தேவிபுரத்துக்கு அடங்கியதாய்விடும். தேவிபுரம் கீர்த்தி யடைவதற்குத் தாங்கள் எவ்வளவு ப்ரயாஸைப்படுகிறீர்களோ அதைவிட அதிகமாய் நான் படுகிறேன். தேவிபுரத்து ராஜவம்சத்தின் நன்மையையும் கீர்த்தியையும் முன்னிட்டுத்தான் நான் இந்த யோசனைசெய்தேன்; இவ்வாறாகப் பேசினேன்."

நவகுமாரர் ஒன்றும் பேசவில்லை. தன் மனைவி கூறியதும் ஒருவாறு யுக்தமானதுதான் என்றெண்ணினார். வீரநகரதேவிபுர சண்டை ஒழிந்து இரண்டு ஜமீன்களும் என்றைக்கும் ஒன்றுசேர்ந்து ஸுபிக்ஷமடைவதும் விரும்பத்தக்கதென்று கருதினார். வீரநகரம் சேர்ந்துவிட்டால் தேவிபுரத்து விஸ்தீரணமும், செல்வாக்கும், ப்ரதாபமும் வ்ருத்தியடையுமென்றும் அவருக்குத் தோன்றிற்று.

இவ்வாறு சற்றுநேரம் ஆலோசித்துப் பிறகு தன் மனைவியை நோக்கி, "ஸரி, யோசிக்கலாம்" என்றார். தனது வார்த்தை அம்பலமேறிவிட்டதென்று எண்ணினாள் ராஜபத்நி.

இந்த ஸம்பாஷணை முடிந்தவுடன் ஹேமலதையும் நரேந்த்ரனும் அறைக்குள் ப்ரவேசித்தார்கள், நரேந்த்ரன்தான் கையில்எடுத்துவந்த சிலமல்லிகைப் புஷ்பங்

களை நவகுமாரரிடம் கொடுத்து வேண்டாவெறுப்பாய் அவரை நமஸ்கரித்துவிட்டு, ஹேமலதையின் தாயாரிடம் சென்று மிகுதியாயிருந்த புஷ்பங்களைத் தலை வணங்கித் தன் இருகரங்களால் அவளிடம் கொடுத்து அந்தரங்க நேசத்துடன் அவள் பாதங்களில் ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரஞ் செய்தான். அம்மாதுசிரோமணி தன் வலது கரத்தை அவன் சிரத்தில் வைத்து "நீ நெடுங்காலம் ஹேமலதையுடன் ஸௌக்யமாயும் ஸந்தோஷமாயும் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்" என்று ஆசீர்வதித்தாள். அன்றையதினம் அவள் மனம்பூரித்து ஆனந்த ஸாகரத்தில் மூழ்கினாள். புருஷனுடைய மனதைத்திருப்பித் தன் அபிப்ராயத்தை அவரை அங்கீகரிக்கும்படிச் செய்ததால் ஹேமலதையைப் பெற்றெடுத்த பயன் அப்போதுதான் பூர்த்தியாயிற்றென்று அவள் மனங்களித்தாள்.

இவ்விஷயங்களில் தன் கணவன் ஸம்மதம் மாத்ரமேயன்றி இன்னொருவருடைய ஸம்மதமும் வேண்டுமென்பதை நவகுமாரருடைய மனைவி மறந்தாள். அந்த இன்னொருவர் ஸாமாந்யமானவரல்லர். கார்யம் கைகூடும் நிமித்தம் எதை வேண்டுமானாலும் செய்ய அஞ்சமாட்டார். அவருக்கு முன் நமது ஜமீன்தாரரின் மனைவி எம்மாத்ரம்? கோகுலதாஸ் நவகுமாரருடைய அமைச்சரன்றோ?

அத்யாயம்-4

மாற்றான் வல்லமை

கோகுலதாஸ் இருப்பிடம் மிகவும் ஸாமாந்யமானதாயிருந்தது. உண்மையில் அது ஒரு எளிய குடிசைதான். அக்குடிசையிருந்த இடம் நகரத்துக்குள் மிகவும் ஏகாந்தமான பாகம். ஜன நடமாட்டம் அதிகமாய்க் கிடையாது. ஜமீன்தாரருடைய மாளிகைக்கும் அதற்கும் வெகுதூரம். ப்ரதிதினமும் கூடியசீக்ரம் காலைபோஜனத்தை முடித்துக்கொண்டு கோகுலதாஸ் அரண்மனை போய்விடுவார். ராஜாங்க அலுவல்களை மேல்பார்ப்பதில் பகலெல்லாம்கழிந்து அஸ்தமனமாகிவிடும். ஸாயங்காலம் அதிக நேரமானபின்பேதான் வருவார். சில தினங்கள் இருட்டிவிட்டாலும் இருட்டிவிடும், கடைத்தெருக்களிலெல்லாம் விளக்கேற்றிவிடுவார்கள். காலையில் சென்றவிதமாகவேதான் கால் நடையாய் வீட்டுக்குத் திரும்புவார், ஒவ்வொருநாளும் குறைந்தபக்ஷம் பத்துமணி நேரமாவது அரண்மனையில் ராஜ்யபரிபாலன விஷயங்களில் ஆழ்ந்திருப்பார். ராஜ்யத்தில் நடக்கும் அற்பவிஷயங்கள்கூட அவருக்குத் தெரிந்திருக்கும். நாட்டிலுள்ள ப்ரதான ஜனங்களுடைய நோக்கங்கள், அபிப்ராயங்கள், செயல்கள், போக்குவரவுகள் யாவும் அவருக்குத் தினந்தினம் ஒற்றர்கள் மூலமாய்த் தெரிந்துகொண்டிருக்கும் ராஜ்யத்தில் இவ்வளவு அந்தஸ்தும், செல்வாக்கும், பொறுப்பும், ஊக்கமும் உடைய அவர் தெருவில் போகும்போது உத்யோஹ சின்னங்கள் டம்பம், வெளிப்பகட்டு யாதொன்றுமின்றி ஸாக்ஷாத் ருத்ராக்ஷபூனைபோல் செல்வார். அப்போது அவரைப் பார்ப்பவர்கள் யாவரும் ஒரு ஸாமாந்ய மனிதனென்றே நினைப்பார்கள். ஆனால் அவர் அரண்மனைக்குவரும்போதும், அரண்மனையினின்று வீடு செல்லும்போதும் ரஹஸ்யமாய் ஆயுதங்கள் தரித்துச் சில மெய்க்காவலர்கள், தெருவில் நடமாடிக்கொண்டிருக்கும் இதர மனிதர்களைப் போலவே அவருடன் செல்வார்கள். நாடுமுழுவதும் உள்ள ஸர்க்கார் உத்யோஹஸ்தர்களை நியமித்து அவர்களுடைய வேலைகளைக் கண்கொட்டாமல் மேல்பார்வை பார்த்து வருபவரும், ஒற்றர்களிடமிருந்தும் வேவுகாரர்களிடமிருந்தும் அநேக ஆந்தரிக விஷயங்களை அறிந்து ஸமயோசிதமாய் ராஜகார்யங்களை நடத்துபவரும், வீரநகரதேவிபுர ஜமீன்களின் உண்மைத் தலைவராயிருந்து வருபவருமாகிய கோகுலதாஸ் மண்ணாலாகிய ஒரு கூரைக் குடிசையில் வசித்துவந்தார்.

வைக்கோலால் மூடப்பட்டிருக்கும் அவ்வற்புதக்ருஹத்தின் முன்கட்டில் செங்கல்லால் கட்டப்பட்ட ஓர் அறை இருந்தது. அவ்வறையில்தான் கோகுலதாஸ் தன்னிடம் வந்துபோகிறவர்களுடன் வார்த்தையாடுவது வழக்கம். சில ஸந்தர்ப்பங்களில் அவ்வறை மந்த்ராலோசனை மண்டபமாகவுமிருக்கும். அவ்வறைக்குப் பின்புறம் உள்ளிடங்கள்; அதாவது படுக்கையறை, உக்ராண அறை, சமையலறை—எல்லாம் சிறு சிறு இடங்கள்—அமைந்திருந்தன. இந்தக் கட்டிற்குப் பின்னால் எல்லாம் காலிமனைதான். அவ்விடம் சில பழமரங்கள் தவிர மற்றதெல்லாம் புல்பூண்டு முளைத்திருந்தது. வீட்டுக்குக் காற்றுவரும் ஆதாரம் முன்கட்டு முற்றமும் பின்கட்டு முற்றமும்தான்.

கோகுலதாஸ் தாரமிழந்தவர்; அவருக்கு ஒரே பிள்ளைதான். அவருடைய நிலைமையிலிருப்பவர் அநேகர் புனர்விவாஹம் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் கோகுலதாஸுக்கோ இரண்டாவது விவாஹம் என்ற யோசனையே ஜனிக்கவில்லை. அவருடைய ஊக்கம், புத்தி, யோசனையெல்லாம் வேறோர் விஷயத்தில் லயித்திருந்தது. ஆதலால் அவர் தம் முதல்மனைவி மரணமடைந்ததுமுதல் தனியாகவே இருந்துவிட்டார், தேவிபுர ராஜ்யத்தையும் ராஜகுடும்பத்தையும் உன்னத ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்பதையே தம் நோக்கமாகக் கொண்டார், அதற்காகவே தம் ஆயுள்பரியந்தம் மனப்பூர்வமாய் உழைப்பதாகக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டார். இவ்வாறு தேவிபுர நன்மைக்காக உழைப்பது யாதொரு ஸ்வயலாபத்தைக் கருதியன்று; உழைப்பதால் உண்டாகக்கூடிய மனஸ் ஸந்துஷ்டியொன்றைத்தான் அவர் கோரியது; கடைசியில் அவர் கண்டதும் அதுதான். அவருடைய பந்துக்களில் தரித்ரதசையிலிருந்த ஒருஸ்த்ரீ அவருக்குச் சமையல்செய்துபோட்டுக்கொண்டு அவருடைய வீட்டுக்கார்யங்களைப் பார்த்துவந்தாள். முன்னர் நாம் கூறிய கல்கட்டு அறை அவருக்குரியது. அவ்வறையில் அவர் ராஜாங்க வ்யவஹாரங்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கும்போதும்,

அல்லது தம் நண்பர்களுடனாவது ஒற்றர்களுடனாவது பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதும் அவரிடம் செல்வதற்கு எல்லோரும் அஞ்சுவார்கள். அந்த அறையண்டை நிற்கக்கூட ஒருவரும் துணியமாட்டார்.

இன்றையதினமிரவுஅவ்வறையில் ஒருவிளக்கெண்ணெய்தீபம் எரிந்துகொண்டிருந்தது. அங்கே இருவர் உட்கார்ந்திருந்தனர். அவ்விளக்கின் மங்கலான ஒளியில் காணப்படும் அவர்களுடைய முகங்கள் சித்ரக்காரர்கள் அவசியங் கவனிக்கத்தக்கன.

நவகுமாரருக்கு வயது ஐம்பதாயிற்று. ஆனால் அவர் தலையில் நரைத்தமயிர் ஒன்றுகூடக்காணவில்லை. அவருடைய விசாலமான வதனத்தில் க்ஷத்ரியஜாதிக்குரிய வீரமும், சௌர்யமும் இன்னும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. யௌவன பர்வத்துக்குரிய ஊக்கமும் பரபரப்பும் அவரிடத்தில் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தன. ஊடுருவிப் பாயும் அவருடைய கண்கள் அவருடைய மனோதீரத்தை உணர்த்தின. அவருடைய தேகம் தளராமல் திடமாயிருந்தது. ஆத்ரம் கோபம், வைரம் முதலிய சில துர்க்குணங்கள் அவருடைய முகக்குறிகளில் தோன்றின. அரண்மனையில் பந்துமித்ரர்கள் அதிகமாயிருப்பதால், நவகுமாரர் ரஹஸ்ய ஆலோசனைக்காக பாதி ராத்ரியில் கோகுலதாஸ் வீட்டிற்கு வந்தார்.

நவகுமாரருடைய முகத்துக்கு நேர்விரோதம் கோகுலதாஸ் முகம். இருவரும் ஸமவயதானபோதிலும் கோகுலதாஸ் அதிக வ்ருத்தாப்யராகக் காணப்பட்டார். அவரைப் பார்த்தால் அறுபது வயதுபோலிருந்தது; தேகம் அவ்வளவு தளர்வடைந்திருந்தது. கிழமுகந்தட்டி, கிழச்சின்னங்கள் உண்டாய்விட்டன. தோல் சுருங்கிய அவருடைய முகத்தில் அகக்குறிகள் ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஸதா ஸர்வகாலமும் ஓயாமல் யோசனைகளையும் சூழ்ச்சிகளையும் உண்டுபண்ணிக்கொண்டிருக்கும் அவருடைய மனதின் செயல்கள் கிஞ்சித்தாவது வெளிக்குப் புலப்படவில்லை. அவருடைய முகம் எப்போதும் ஒரேமாதிரியாக இருந்தது. ஸந்தோஷத்தாலாவது வருத்தத்தாலாவது மாறுதலடைவதில்லை. கற்பதுமைபோல் எக்காலத்தும் அவருடைய முகம் ஒரே தோற்றமாக இருந்தது. அவருடைய கண்கள் இடுங்கியிருந்தன. தலை நரைத்திருந்தது. அவர் தம் எஜமானருக்கு அதிக பயபக்தி மரியாதை உடையவராகக் காணப்பட்டார். நவகுமாரர் எவ்வளவு ஆத்ரமாய்ப் பேசினாலும், அவர் அமரிக்கையாய் விடைபகர்ந்தார். தீரத்தெளிய ஆலோசித்து அதிக ஜாக்ரதையுடன் அவர் கூறிய வார்த்தைகள் நவகுமாரர் மனதில் பசுமரத்தாணிபோல் பதிந்தன. ஆத்ரமும், படபடப்பும் அவஸரமுமுள்ள நவகுமாரர் ஸூத்ரதாரி கைப்பொம்மையைப் போல் அதிக பொறுமையுடனும் மரியாதையுடனும் பேசும் கோகுலதாஸ் ஆட்டுவிக்கும் ஆட்டங்களுக்கெல்லாம் உட்பட்டு அவரிழுத்த பாதையே செல்கிறாரென்றும், வயதுமுதிர்ந்து வீரமற்று சௌர்யமற்றுக்கிடக்கும் கோகுலதாஸ்தான் ராஜ்யத்துக்கு உண்மையில் அதிபதியென்றும் விஷயங்களைச் சற்று நுட்பமாய்க் கவனித்துப்பார்ப்போர் யாவருக்கும் எளிதில் புலப்படும்.

வெகுநேரம் மௌனம்ஸாதித்துவிட்டு நவகுமாரர், “நாம் இங்கே ஏகாந்தமாய்த்தானே இருக்கிறோம்? சுற்றுப்பக்கம் ஒருவருமில்லையே?” என்று கேட்டார்.

“என் வீட்டார், வேலையாட்கள், என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் யாவரும் வஸந்தோத்ஸவத்திற்கு க்ராமாந்தரத்துக்குச் சென்றிருக்கின்றனர். வெளிவாசற் கதவை நானே தாழ்ப்பாளிட்டுப் பூட்டிவந்திருக்கிறேன். ஆதலால் ஒருவரும் அண்டையயலில் இருக்க ஹேதுவில்லை. தாராளமாய்ப் பேசலாம்.”

“கோகுலதாஸ், சென்ற சிறிது காலத்திய ஸமாசாரங்கள் உமக்குத் தெரியுமா?”

“மஹாராஜா, எனக்குத் தெரிந்ததைவிடத் தங்களுக்கு அதிகமாகத் தெரிந்திருக்கலாம், ஏதாவது விசேஷமிருந்தால் தங்கள் வாக்கிலிருந்து அதைக் கேட்கத் தயாராயிருக்கிறேன்.”

“அஞ்சாநெஞ்சராகிய ஆப்கானியர் தென்பாகத்தில் எப்போதும்போலவே தக்க ஸைந்யங்கள், ஆயுதங்கள் முதலியவைகளை வைத்துக்கொண்டு யுத்த ஸந்நத்தராயிருக்கின்றனர். அவர்கள் முன்னிலும் அதிக வலிவுற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களை யடக்க ராஜா மான்ஸிங் ஒருமுறை ஜஹானாபாதுக்குச் சென்றனர். அப்போது ஆப்கானியர்கள் அவரை அடித்துத் துரத்திவிட்டனர். அவருடைய புத்ரனைத் திடீரெனத் தாக்கிக் கைதிசெய்தனர்.”

“அது நடந்து இரண்டு வருஷமாயிற்றே.”

“அதற்குப் பிறகு ஆப்கானியர்கள் மான்ஸிங்கின் குமாரனை விடுதலை செய்துவிட்டு யாதொரு தொந்தரவுமின்றி ஒரிஸ்ஸாவை ஆண்டுவருகின்றனர். வங்காளத்தில் மொகலாயர் அரசுபுரிவதுபோலவே அவர்கள் ஒரிஸ்ஸாவை ஆட்சிசெய்கிறார்கள். பேருக்குமாத்ரம் அக்பருக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பினும் உண்மையில் அவர்கள்தான் ஒரிஸ்ஸாநாட்டுத்தலைவர்கள்.”

“இந்த ஸமாதானமும் உடன்படிக்கையும் எவ்வளவு காலம் நிலைத்திருக்கப்போகிறது என்று எண்ணுகிறீர்?”

“ஸமாதானம் நிலைக்காவிட்டால்தான் என்ன? ராஜாமான்ஸிங் என்ன ஸாதித்துவிடப் போகிறார்? ஒரிஸ்ஸாவென்றால்தான் அவர் ஓட்டம்பிடிக்கிறாரே! அம்மாகாணத்தில் தலைகாட்டக்கூட அவர் துணியமாட்டார்.”

“ராஜாமான்ஸிங் லேசானவரல்ல. அவருடைய வீர தீரம் ஒருவருக்கும் கிடையாது. அவர் புறங்காட்டியோடும் சூரரல்ல.”

இதைக்கேட்டு நவகுமாரர் புன்சிரிப்பாய், “ஓஹோ! எனக்குத் தோன்றவில்லை. கொஞ்சகாலத்துக்கு முன் அவர் உமக்குப் பரிசுகளும் பட்டங்களும் அளித்ததை நான் மறந்துவிட்டேன். ஸரி, ஸரி, நீர் இப்போது அவர் மனுஷ்யராய்விட்டீர். அதனால்தான் இப்படி

அவருக்காகப் பரிந்து பேசுகிறீர்" என்று பரிஹாஸமாகச் சொன்னார்.

கோகுலதாஸ் முகத்தோற்றத்தை மாற்றாமல் "இவ்வுலகில் நான் விரும்பும் பட்டங்களெல்லாவற்றிலும் ஸர்வோத்தமமான பட்டம் என்னுடைய மூன்னோர்கள் உழைத்ததுபோல் நானும் தேவிபுரத்து ராஜ குடும்ப க்ஷேமத்துக்காக மனப்பூர்வமாய் உழைத்து வருகிறேன் என்பதுதான்."

"எனது ஆந்தரிக நண்பரே! உமது விஷயங்கள் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அதைப்பற்றி நீர் பேச வேண்டியது அவசியமில்லை. இந்த ராஜா மான்ஸிங்கைப்பற்றி உமது அபிப்ராயமென்ன?"

"ராஜாமான்ஸிங்கைவிட உத்தம ஸேனாதிபதி அக்பரிடம் ஒருவருங் கிடையாது. ஆனால் ரணகளத்தில் மாத்ரமேயன்று அவருடைய ஸாமர்த்யம். ராஜதந்த்ரத்தில் அவரினும் மிக்கார் அகப்படுவது துர்லபம்."

"ஆகையினாலே?"

"ஆகையினாலே அவர் ஆப்கானியரிடமிருந்து ஒரிஸ்ஸாவைக் கைப்பற்றிக்கொள்வார்."

"ஆனால் அவர் முன்னமே ஒரிஸ்ஸாவை ஆப்கானியருக்குக் கொடுத்து அவர்களுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டிருக்கிறாரே."

"ஆமாம்; அவர்களை வேருடன் களைய ஏற்பாடுகள் செய்வதற்காகத்தான் அவர்களுடன் உடன்படிக்கை செய்தார். இத்தனை நாட்களாய்க் காலக்ஷேபஞ் செய்வது யுத்தஸந்நாகத்தின்பொருட்டுத்தான்."

"க்ஷத்ரியராயிற்றே அவர். வார்த்தை தவறுவாரா?"

"அந்தச் சிரமத்தை ஆப்கானியர்கள் அவருக்கு வைக்கமாட்டார்கள், அவர்கள் துஷ்டர்கள். சற்று நேரம் சும்மா இருக்கமாட்டார்கள். தெருச் சண்டைகளை விலைக்கு வாங்குவதில் அதிக கெட்டிக்காரர்கள். ராஜாமான்ஸிங்கைத் தங்கள் மீது படையெடுத்து வரும்படி அவர்களே அழைப்பார்கள்."

"உமக்கு அவ்விஷயம் எப்படித்தெரியும்? எவ்விடத்திலிருந்து இந்த ஸமாசாரங்களெல்லாம் உமக்கு வருகிறது?"

"ராஜாமான்ஸிங் கச்சேரியிலிருக்கும் நமது ஒற்றன் எழுதிய கடிதத்தால் நான் அறியலானேன். தங்களுடைய ஸமூகத்துக்கு அக்கடிதத்தின் ஸமாசாரத்தைத் தெரிவிக்க இதுவரைக்கும் ஏற்ற தருணம் வாய்க்கவில்லை."

ஒரே வெள்ளை பூசப்பட்டுச் சுவருடன் சுவராய்த் தோன்றிய ஒரு கள்ளறையின் கதவைக் கோகுலதாஸ் திறந்தார். சுவரின் செங்கல் கட்டடத்தில் பதிக்கப் பட்டிருக்கும் ஓர் இரும்புப் பெட்டியின் கதவைத் திறந்து கோகுலதாஸ் ஒரு காயிதக்கட்டையெடுத்து நவகுமாரரிடம் கொடுத்தார்.

விளக்கெண்ணெய் தீபத்து மங்கலான ஒளியில் நவகுமாரர் கடிதங்களைப் பிரித்துத் தலைகுனிந்து அவற்றிலெழுதப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களைக் கவனமாய்ப் படித்துவிட்டுக் கீழே வைத்துவிட்டார்.

"என்ன ப்ரமாதமாயிருக்கிறதே. ஆப்கானியர்கள் ஜகந்நாதத்திலிருக்கும் ஹிந்து ஆலயத்தை இடித்துப் பொடிதூளாக்கி த்வம்ஸஞ் செய்தனராமே?"

"மான்ஸிங் ஹிந்துமதத்தினர். மேலும் க்ஷத்ரியர். இந்தப் பாதகச் செயலைக்கொண்டு அவர் சற்று நேரமாவது பொறுமையுடன் நிதானித்திருப்பாரா?"

"ஹிந்து மதத்தினரை இவ்வாறு நிந்தித்து அவர் மனதைப் புண்படுத்துவதைக் கண்டு எவர்தான் ஸஹித்திருப்பார். ஆப்கானியரைப் பூண்டறுத்துவிட்டுத்தான் அவர் மறுவேலை பார்ப்பார்."

"யாருக்குந் தெரியாமல் ஏராளமான ஸைந்யத்துடன் அவர் முன்னமே ஒரிஸ்ஸாவுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார்."

"ஜயாபஜயம் எப்படி இருந்தாலும், யுத்தம் மாத்ரம் ப்ரமாத யுத்தமாயிருக்கும். அதற்கு ஸந்தேஹமில்லை."

"யுத்தமும் ப்ரமாதமாய்த்தானிருக்கும். கடைசியில் ஜயமும் ராஜா பக்கந்தான் நிற்கும்."

"அப்படியானால் இம்முறை அவர் ஒரிஸ்ஸாவைப் பிடித்து அக்பாது ராஜ்யத்துடன் சேர்த்து விடுவாரென்று நீர் எண்ணுகிறீர்?"

"ஆமாம், அப்படிக்குத்தான் நடக்கும். இப்போருடன் ஆப்கானியர்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விடுவார்கள். அவர்களை இனி தலையெடுக்கவொட்டாமல் அடியோடு த்வம்ஸஞ்செய்துவிட்டுத்தான் அவர் வங்காளம் திரும்புவார். ஆதலால் கொஞ்சகாலம் அவர் ஒரிஸ்ஸாவில் தாமதித்திருப்பார்."

"அவர் அங்கே சிறிதுகாலம் தங்கிவிட்டால் நமது ப்ரயத்நங்களெல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீராய்விடுமே?"

"அதுதான் தப்பு. அவர் ஒரிஸ்ஸா செல்வது நமது நல்ல காலத்துக்குத்தான். நமது காரியம் சீக்ரம் ஸித்திபெறும்."

"நீர் சொல்வது எனக்குப் பொருள்படவில்லை. மறைபொருளாகப் பேசவேண்டாம். அவர் ஒரிஸ்ஸாவில் சிறிது காலம் தங்கியிருப்பது நமக்கு எப்படி நல்லகாலமாகும்? கூடிய சீக்ரம் தேவிபுரத்தை எனக்குக் கொடுத்தருளவேண்டுமென்று நீர் ராஜாமான்ஸிங்குக்கு மனு ஒன்று தயார் செய்துகொண்டிருக்கவில்லையா? ரணவீரராகிய அந்த ராஜபுத்ரர் யுத்தங்களிலும், வெற்றிகளிலும், மொகலாய ராஜ்யத்தின் விஸ்தீரணத்தை வ்ருத்திசெய்வதிலும் கவனமெல்லாம் செலுத்தியிருக்கையில் அற்பவிஷயமான இந்த மனுவைப்பற்றி சிரமப்படுத்திக்கொள்வாரா?"

"ராஜா அவர்கள் வெளியூர்களுக்குச் சென்றிருக்கையில் ஸகலமான கவர்ன்மெண்ட். வேலைகளையும் பார்த்துவர அவருடைய கார்யஸ்தர் ஒருவரிருக்கிறார். அக்காலங்களில் ஸர்வ அதிகாரமும் கார்யஸ்தர்கையில்தான் இருக்கிறது."

"அக்கார்யஸ்தர் நமக்கு வேண்டியவராயிருக்க வேண்டுமே. அதற்கென்ன செய்வது?

"அதைப்பற்றி ஸரியான ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கி

றேன். நமது கஜானாவிலிருந்து அவருக்கு வேண்டியமட்டும் த்ரவ்யம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.''

தன் அனுமதியின்றி கோகுலதாஸ் ஸ்வய அதிகாரத்தைக்கொண்டுசெய்யும் எண்ணிறந்த ரஹஸ்யமான செயல்களில் ஒன்று வெளிவரவே, நவகுமாரருக்கு கோபமும் ஆத்ரமும் அதிகமாகி முகஞ் சிவந்தது. ஆனால் கோகுலதாஸ் முகம் மாத்ரம் கிஞ்சித்தும் மாறுதலடையாமல் எப்போதும்போலவே இருந்தது.

"உமது சூழ்ச்சிகளும், யோசனைகளும், ஆழம் அளவு கண்டுபிடிக்கக் கூடாதனவாயிருக்கின்றன. எனக்கு அறிவிக்காமல் நீர் இவ்வளவு சூழ்ச்சிகளும் ஏற்பாடுகளும் எவ்வாறு செய்யத் துணிந்தீர்? எவ்வளவு த்ரவ்யம்தான் தலைகால் தெரியாமல் பெற்றுக் கொண்டாலும்கூட ராஜா தோடர்மால் அவர்களால் செய்யப்பட்டு ராஜாமான்ஸிங் அவர்களால் உறுதியாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஏற்பாட்டை அக் கார்யஸ்தர் அவ்வளவு துணிவாய் மாற்றிவிடுவாரா?''

"துணிவும், தைர்யமும் ஒன்றும் அவசியமில்லை. எல்லாம் இரண்டும் இரண்டும் நாலு என்பதுபோல் ஸுலபமாய் முடிவுபெறும். ராஜா தோடர்மால் ஏற்பாட்டை மாற்றுவதற்குப் போதுமான காரணங்கள் உண்டாகி விடும். வீரநகரம் தேவிபுரம் இரண்டு ஜமீன்களிலும் பெருத்த கலஹங்கள் கிளம்பும். அஜ்ஜமீன்களிலிருந்து சக்ரவர்த்தி யவர்களுக்கு வருஷா வருஷம் சேரவேண்டிய வரும்படி பாக்கிநிற்கும். அப்பாக்கியை ஸரிவர வஸூல் செய்வதற்கும், இனி வருங்காலத்தில் அவ்விதமாகத்தீர்வைகள் பாக்கிநிற்காமலிருக்கும்படிக்கும் சில நூதன மாறுதல்கள் செய்ய வேண்டிய அவசியம் உண்டாகும்.''

"ஸர்க்கார் தீர்வை காலக்ரமப்படி வஸூலாகுநிமித்தம் தேவிபுரத்தை எனக்கும் வீரநகரத்தை அதன் பால்ய அதிபதிக்கும் அவனுடைய நண்பர்களுக்கும் ஒப்புவிக்க வேண்டிவரும்.''

"தங்களை உடனே தேவிபுரத்துக்கு அதிபதியாக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுமேயொழிய, வீரநகரத்தை அவ்வளவு சீக்ரம் அதனுடைய பாத்யஸ்தனாகிய நரேந்த்ரனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படாது.''

"திருப்பித்திருப்பி அர்த்தமாகாத விதமாகவே பேசுகிறீரே! என்ன ஸமாசாரம்? அதைவிட்டுத்தான் சொல்லுமே. அப்படியானால் வீரநகரத்தின் கதி என்னதான் ஆகும்?''

"நரேந்த்ரனுக்குப் பக்வ வயது வரும்வரையில் அவனது ஜமீனைச் சிராய்ப் பரிபாலித்துவரச் சக்ரவர்த்தி யவர்கள் புதிதாய் ஒரு கார்யஸ்தரை நியமிப்பார் அப்படி யுக்தகாலம் வந்தபிறகுங்கூட பாக்கிகளெல்லாம், தீர்ந்தாலொழிய அந்த ஜமீன் அவன் கைவசமாகாது.''

"அதற்கென்ன, கடன்தொகை முழுவதும் சில வருஷங்களுக்கெல்லாம் பூர்த்தியாய்ப் பைஸலாகிவிடுகிறது. வீரநகரம்தான் பணம் பெருத்திருக்கின்றதே.''

"அக்காலம் என்றைக்கும் வராது''

"ஏன்?''

"புதிதாய் வரும் கார்யஸ்தனிடம் கோகுலதாஸ் ஸாமர்த்யமும் செல்வாக்கும் பலிக்காமல் போய் விடுமோ?''

"என்ன செல்வாக்கு, என்றைக்கும் வீரநகரத்துக் கடனைத் தீர்க்காமல் மேலும்மேலும் ஏற்றிக்கொண்டேயிருப்பதற்கா?''

"ஆம், வீரநகரத்துக் கடன் குறையாமல் நாளுக்கு நாள் வ்ருத்தியாய்க்கொண்டே வரும் விஷயமாகத்தான்?''

"அப்புறம்?''

"அப்புறம் என்ன இருக்கிறது? பாக்கித்தொகை ஸாதாரணமார்க்கமாய்க் கொடுக்க முடியாதளவு ஜாஸ்தியாகிவிட்டால், வீரநகரம் ஏலத்துக்கு வந்துவிடுகிறது. அப்போது வீரநகரத்தை நவகுமாரர் ஏலத்தில் எடுத்தாலும் எடுக்கக்கூடும். இதற்கு முன் இவ்வித ஸம்பவங்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன.''

"இவ்வளவு தூரம் நீர் முன்யோசனை செய்திருக்கிறீர் என்று நான் கனவில்கூட நினைக்கவில்லை. கேட்கக்கேட்க என்பாடு ப்ரமித்துப் போய்விட்டது. ஸரி, இருக்கட்டும், இவ்வளவு ஸாமர்த்யமாய் யோசனை செய்துவிட்டீரே. என் பரிபாலனத்தின் கீழ் இருக்கும்போது உண்டாகும் கலஹங்கள், தீர்வை பாக்கி முதலியவற்றிற்கு மான்ஸிங்கின் கார்யஸ்தர் என்னை உத்தரவாதியாக்கி வீரநகரத்துக்கு மாத்ரமன்றி தேவிபுரத்துக்குக் கூடச்சேர்த்து ஒரு புதிய கார்யஸ்தரை ஏற்படுத்துவது கூடாதா?''

"அதற்கெல்லாம் தாங்கள் பயப்படவேண்டாம். மான்ஸிங்கின் கார்யஸ்தரை நான் சென்ற வாரம் பார்க்கப்போயிருந்தேன். அப்போதே அவர் என்னிஷ்டப்படி ஸகல ஏற்பாடுகளும் செய்வதாக ஒத்துக் கொண்டுவிட்டார்.''

"நானும் என் நாட்களில் எவ்வளவோ துணிகரமான செயல்கள் புரிந்திருக்கிறேன். ஆனால் உமது தைர்யமும், மன உறுதிப்பாடும், அஞ்சா நெஞ்சமும் எனக்கே அதிக ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது.''

"எனது தைர்யமும் எனது ஏற்பாடும் என்ன இருக்கிறது? எல்லாம் எனது எஜமானர் தேவிபுரத்துக்கு அதிபதியாகி வீரநகரத்தையும் அதனுடன் சேர்த்துக்கொண்டு இரண்டு ஜமீன்களையும் ஸர்வ ஸ்வதந்த்ர பாத்யதைகளுடன் அரசாளுவதைக் கண்ணாரக் கண்டு களிப்பதற்காகத்தானே.''

"ஆனால் இரண்டு நாட்டு ராஜகுடும்பங்களுக்குள் நெடுநாளாக இருந்துவரும் த்வேஷத்தை அகற்றி அவைகளை என்றைக்கும் ஐக்யஞ் செய்விப்பதற்காக எனது தர்மபத்நி ஒரு யோசனை செய்திருக்கிறாள். அது ஸ்த்ரீ புத்தியாயிருந்தாலும் அநுஸரிக்கத் தக்கதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.''

"தன்னுடைய காருண்ய மனதுக்கேற்ப அம்மாது சிரோமணி ஏதோ யோசனை செய்திருக்கிறாள். சோழைமனதில்லாத புருஷர்களுடைய நோக்கங்களுக்கும் கார்யங்களுக்கும் ஸ்த்ரீகளுடைய புத்திமதிகள் சற்றும் பொருந்தாது.''

வயிற்றிலிருப்பதைக்கூடப் பூறிப்பார்க்கும் இயல்பினராகிய தமது மந்த்ரிக்கு தமது குடும்ப ரஹஸ்யங்களெல்லாம் ஆதியோடந்தமாய்த்தெரிந்திருப்பதைக் கண்ட நவகுமாரர் கோபாக்ராந்தராயினர். என்ன கோபம் வந்தென்ன? எதிரிலிருப்பவர் யார்? இதற்கெல்லாம் அவர் பயந்துவிடுவாரா? கோகிலதாஸ் தம் எஜமானரின் மனோநிலைமையைக் கண்டுகொண்டார்.

“அடியேனிடத்தில் தாங்கள் எவ்வளவு நம்பிக்கை பாராட்டுகிறீர்களோ அதைவிட அதிகமாகவே தங்களுடைய மனைவியாகிய அந்த ஸ்த்ரீரத்நம் என்னிடத்தில் பாராட்டி வருகிறார்கள். தேவிபுரத்து ராஜகுடும்பத்தினருடைய நன்மையைக்கோரி இந்த நாற்பது வருஷகாலமாக எப்படி ஸ்வயலாபம் ஒன்றையும் உத்தேசிக்காமல் அந்தரங்க சுத்தியுடன் உழைத்துவந்தேனோ அப்படியே மனப்பூர்த்தியாய் இன்னும் அவர்களுக்காக உழைக்க இந்ததேகத்தை அர்ப்பணஞ்செய்துள்ளேன் என்னும் விஷயம் தங்களுடைய மனைவியாருக்கு நன்றாய்த் தெரியும்.”

“வீரநகரதேவிபுர ராஜகுடும்பங்களை ஒன்றுசேர்க்கும் உத்தேசத்துடன் என் மனைவி செய்திருக்கும் ஏற்பாடுதான் உமக்குத் தெரிந்திருக்கிறதுபோல்த் தோற்றுகிறதே. அதைப்பற்றி உமது அபிப்ராயமென்ன?”

“ராணியவர்களுடைய தர்மசிந்தைக்கேற்ற ஏற்பாடுதான் அது. அதற்கு ஸந்தேஹமில்லை. அவர்களைப் போல் நியம நிஷ்டை, பக்தி, ஆசாரம் உடைய ஸ்திரீகள் இவ்வுலகிலேயே வேறொருவருங் கிடையாது. ஸாக்ஷாத் ஸீதாதேவியே அவதாரமெடுத்து வந்தது போலிருக்கிறாள் அப்புண்யவதி. அவசியம் நேருமானால் ஸீதாப்ராட்டியாரைப் போலவே நாடு நகரங்கள், வீடுவாசல்கள் யாவற்றையும் துறந்து தன் கணவனுடன் ஆரண்யஞ் செல்வதற்குப் பின்னடையாத உத்தம குணமுடையவள்.”

இவ்வாறு கோகுலதாஸ் அதிக புத்திசாதுர்யத்துடன் மறை பொருளாகக் கூறிய பரிஹாஸமொழிகளின் உட்கருத்தையும், நோக்கத்தையும் நவகுமாரர் அறிந்துகொண்டார்.

“என்னுடைய புத்ரியை நரேந்த்ரனுக்கு மணம் புரிவித்தால், நான் என் ராஜ்யத்தை அவனிடம் ஒப்புவித்துப் பரதேசியாக வனவாஸம் செல்லவேண்டிவரும் என்றா நீர் சொல்கிறீர்?”

“தங்களுக்குத் தெரியாததா நான் சொல்லப்போகிறேன்! நான் என்ன, தாங்கள் காலாலிட்ட கட்டளையைத் தலையால் செய்து முடிக்கும் ஓர் ஊழியன். தங்களுடைய பித்ரார்ஜித ஸொத்து தங்கள் வசத்திலிருக்கிறது. தாங்கள்தான் அதன் அருமைபெருமைகளை உள்ளவாறு அறிந்து தங்கள் முன்னோர்களுடைய பெருமைக்கேற்ப அதனை வ்ருத்திசெய்ய வேண்டியவர். நான் தங்கள்கை ஆயுதம். என் மனைவி சொல்வது பெண்கள் ஏற்பாடுதான்; ஆனாலும் அவள் சொல்வதும் ஒரு விஷயத்துக்கு உசிதமாகத்தான் இருக்கிறது, ஆதலால் அந்த யோசனையின் யுக்தாயுக்தங்களை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டியது அவசியம்.”

“அகத்தினழகைக் கண்டறிவதில் ஸ்திரீகள் மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள்தான். உமது மனைவி அணுவும் பிறழாமல் அதிக புத்திதீக்ஷண்யத்துடன் பால்யனான நரேந்த்ரனது மனோநிலைமையையும் மனப்போக்கையும் அறிந்திருக்கிறாள். ஆனால் புருஷர்களுக்கு ஆழ்ந்த யோசனைகளும் ரஹஸ்யமான பேரவாக்களும் அநேகம் உண்டு. வெளிக்கு எவ்வளவுதான் சிரித்த முகத்துடனிருந்தாலும் அவர்கள் கனவிலும் தங்களுடைய அவாக்களையும் நோக்கங்களையும் மறக்கமாட்டார்கள். நரேந்த்ரன் பிறந்த வம்சமென்ன? அவன் குலமென்ன? அவனுடைய மூதாதைகள் புரிந்திருக்கும் ப்ரதாபச் செயல்களின் சிறப்பென்ன? இவ்வளவு தூரம் யோசிப்பானேன், மொத்தத்தில் அவனுடைய பாட்டனாருடைய குணாதிசயங்கள் நமக்குத் நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கிறது. அவருடைய வம்சத்தில் தோன்றியவனன்றோ நரேந்த்ரன்? விதையொன்று போட்டால் சுரையொன்று முளைக்குமா?”

“நரேந்த்ரன் ஹேமலதையின்மீது காதல்கொண்டிருப்பதாகவும் நம்முடன் அவன் தேவிபுரத்துக்குவர எவ்விதமான தடையும் சொல்லமாட்டான் என்பதாகவும் என் மனைவி கூறுகிறாள். என் மகளைப் பெறும் பொருட்டு அவன் தேவிபுரத்து ராஜகுடும்பத்துக்கு ஒரு பிள்ளை போன்று இருப்பான் போலிருக்கிறது.”

‘இதற்குமுன் எத்தனையோமுறை நரேந்த்ரனை விட அதிகமாய்க் காதல் கொண்ட வீரநகரத்து ராஜகுமாரர்கள் பலர் தேவிபுரத்து ராஜகன்னிகைகளை மணம் புரிந்திருக்கிறார்கள். அவர்களிலொருவராவது இதுவரைக்கும் தங்களுடைய பித்ரார்ஜித ஜமீன்களைத்திரஸ்காரம் செய்திருக்கிறார்களா? இதேமாதிரி தேவிபுரத்து அரசர்கள் பலரும் வீரநகரத்துப் பெண்களை விவாஹஞ் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிலாவது தங்களுடைய பிறந்தகத்து ஸ்நேஹ த்வேஷங்களை மறந்ததாகத் தெரிகிறதா?’

“ஆனால் இம்முறைபோல் இரண்டு வம்சத்து பாத்யஸ்தர்களுள் எம்முறையாவது விவாஹஸம்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறதா? இத்தகைய ஸம்பந்தம் இதுதான் முதல்முதலாகச் செய்வது. ஆதலால் அவர்களிருவருடையவாழ்க்கையும் ஒன்றுசேர்வதால், அவர்களுடைய ராஜ்யங்களும் என்றைக்கும் ஐக்யமுற்று விளங்கும் என்று என் மனைவி உறுதியாய் நம்பியிருக்கிறாள்.”

‘பகவானது க்ருபையால் அவ்வுத்தமியின் மனோபீஷ்டம் நிறைவேறி ஸகலமும் அவள் விருப்பத்தின்படி மங்களகரமாய் முடியவேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய மனப்பூர்வமான கோரிக்கையும். ஆனால் முந்நூறு ஆண்டுப் பகை ஒரு நாளில் ஒரு ஸ்த்ரீஜாதியின் யோசனையால் நசித்து விடுவது ஸாத்யமா? தலைமுறை தலைமுறையாய் ஒருவருடைய உயர்ச்சி

யைக்கொண்டு ஒருவர் ஸஹியாத பொறுமையும் விரோதமும் பாராட்டிவரும் இரண்டு ஜன்மவிரோதிகள் ஒரே நாளில் அவ்வளவு பகைமையையும் திடீரென மறந்துவிட்டு ஸ்நேஹபாவமாய்க் கைகோத்துக் குலவுவது என்றைகாவது நடக்கக்கூடிய கார்யமா.''

''ஏன் நடக்கக்கூடாது. சிறிது கஷ்டஸாத்யமாயிருக்கலாம். இதற்குமுன் இவ்வாறு நடந்ததில்லையா?''

''எஜமானரே ஸ்த்ரீவார்த்தையைக்கேட்டு அவஸரப்பட்டு நாம் ஒன்றும் செய்துவிடக்கூடாது. பெண்பேச்சைக் கேட்டு இடர்ப்பட்டோர் அநேகர். உயர்குலத்தில் பிறந்து அவ்வுயர்குலத்து குணங்கள் யாவும் அமையப்பெற்றிருக்கும் தாங்கள் இவ்விஷயத்தை ஸாவகாசமாய் யோசித்துப்பார்க்கவேண்டும். ஸாமாந்யனை நான் இவ்விஷயத்தைப்பற்றித் தங்களுக்குப் புத்திமதிகூற அருகனல்லன். தங்கள் மனைவி கூறியதை மறந்துவிட்டுத் தங்களுடைய குடும்பத்தின் அருமை பெருமைகளுக் கேற்றவாறு ஒரு வழியைத் தாங்களே தேடவேண்டும். எவ்வளவுதான் நற்குணம் வாய்ந்தவளாயிருந்தபோதிலும் தங்களுடைய மனைவி வீரநகரத்து ஸ்த்ரீதானே. அவ்விஷயத்தை மறந்துவிடலாமா? இயல்பாக அம்மாது தன் பிறந்தகத்தின் மீதுதானே அன்பு பாராட்டுவாள். கேவலம் ஒரு ஸ்த்ரீயை த்ருப்திசெய்வதற்காகத் தங்களுடையமுன்னோர்களுடைய இஷ்டத்துக்குவிரோதமாக நடப்பது தர்மமா? வீரநகரத்துராஜகுடும்பத்தில் உதித்தவனாகிய நரேந்த்ரனுக்குத் தேவிபுரத்தைக் கொடுத்துவிடத் தாங்கள் யோசிப்பது அடுக்குமா? சென்ற மூந்நூறு வருஷ காலமாகக் கருடனைக்கண்ட ஸர்ப்பத்தைப் போல் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த தேவிபுரத்தாருக்குத் தாங்கள் கீழ்ப்படிவது சிறப்பா? தேவிபுரத்து அரசர்கள் செய்யும் கார்யமா இது? உமதுமுன்னோர்கள் உயிருடனிருந்தால் உம்மை எவ்வளவு மதிப்பார்கள்? அவர்கள் உம்மை நம்பிக்கைத்ரோகி என்று ஏசமாட்டார்களா? தங்களுக்கே தோன்றவில்லையா தாங்கள் செய்ய உத்தேசிக்கும் கார்யத்தின் பெருமை சிறுமை?''

''போதும் போதும், ஒருகாலும் அத்தகைய இழிவான கார்யம் செய்யவேமாட்டேன். என்னுடைய ஸைந்யங்களெல்லாம் ரணகளத்தில் மந்தைமந்தையாய் மடிந்து கடைசியில் என்னுடன் நூறுவீரர்கள் மாத்ரமே தங்கியிருந்தால்கூட அக்காலத்திலும் ஒரு கைபார்த்துவிடுவேனேயொழிய இந்தமானக்கேடான ஏற்பாட்டிற்கு உடன்படமாட்டேன். என் ப்ராணன் போகும்வரைக்கும் தேவிபுரத்துக்காக நான் சண்டை செய்தே தீருவேன்,''

''வயதுமுதிராமுதிர நரேந்த்ரனுடைய ஆண்மையும் வீரமும் குன்றுமென்று எண்ணலாமா? இப்போது அவன் யாதுமறியாமல் ஏதோ சிறுபிள்ளைத்தனமாய் ஹேமலதையைக் காதலித்து அவளையே பின்பற்றித் திரிந்துகொண்டிருக்கிறான். இதைக்கண்டு நாம் அவன் பெரியவனான பின்பும் இவ்வாறே அவளுடைய அழகால் கட்டுண்டு தன் வம்சத்தினையும் அதன் நோக்கங்களையும் மறந்துவிடுவான் என்று கருதிவிடலாமா? இப்போதே தன் பாட்டனுடைய வீரச்செயல்களைக் கேட்கும்போதெல்லாம் அவன் தன் நெற்றியை நெறித்துக்கொள்வதும் அவனுடைய கண்களும் முகமும் சிவப்பதுமாயிருக்கிறது. வீரநகரத்து ராஜவம்சத்துக் கத்தியைத் தோடர்மாலிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட அவ்விளங்குமரன் ஹேமலதையின் நேசத்துக்காக தனது குலம், அக்குலத்தினர் புரிந்திருக்கும் வீரச்செயல்கள், அவர்களுடைய விருப்பு வெறுப்புகள் யாவற்றையும் மறந்துவிடுவானா? நரேந்த்ரன் ஸாமாந்யமானவனென்று நாம் நினைக்கக்கூடாது. உமது மனைவி சொல்வதெல்லாம் என்ன? தான் பிறந்த குடும்பத்தின் செல்வத்தையும் செல்வாக்கையும் வ்ருத்தி செய்யவேண்டும் என்பதுதான் அவளுடைய ஏற்பாட்டின் உள்நோக்கம். அவளுடைய புத்திமதியை அநுஸரித்து நடத்தலால் உண்டாகும் பலனென்ன? தேவிபுரம் மாற்றான் வசப்பட்டுப் பகைவராகிய வீரநகரத்தாருக்குக் கீழ்ப்படிந்து கடைசியில் அதோகதி அடைவதுதான்.''

நவகுமாரர் யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டார். வெகுநேரம் கழிந்தபின் கண்ணைத்திறந்து பெருமூச்செறிந்துகொண்டே பேசஆரம்பித்தார்:

''கோகுலதாஸ், நீர்சொல்வதுமுழுதும் ஸரி, உமது வார்த்தைகள் அணுவளவேனும் பொய்க்காது; எல்லாம் நீர் சொன்னபடியேதான் நடக்கும். உமது சூழ்ச்சிகளும், ஏற்பாடுகளும் சிலவேளை மனஸாக்ஷிக்கு விரோதமாயிருந்தாலுங்கூட உமது முன்யோசனையும், தூரத்ருஷ்டியும் ஒப்புயர்வற்றனவென்பதற்கு ஆக்ஷேபமில்லை. இரண்டு குடும்பத்தினருக்கும் பலதடவை யுத்தம் நடந்திருக்கிறது. மூன்று நூற்றாண்டுகளாக ஸமாதானமென்பதே இல்லாமல் ஒருவரையொருவர் வெட்டி மடிப்பதிலேயே கண்ணாயிருந்துவருகின்றனர். என்றைக்கும் இந்த பரஸ்பர விரோதமும் சச்சரவும் ஓயாது இவ்வாறேதான் நடந்துகொண்டிருக்கும். அதைத் தவிர்ப்பது அஸாத்யம். என்னுடைய மனைவியின் புத்திமதிகளைப் பற்றி எனக்கு எக்காலத்தும் ஸம்சயம் உண்டு. அவளோ தான் பிறந்த குடும்பத்தைப்பற்றி அதிக சிறப்பாகவும் மேன்மையாகவும் நினைத்துக்கொள்பவள். என்னதான் என் மனைவியாயிருந்தாலும் அவளுடைய பிறந்தகம் வீரநகரம்தானே. அதன் நினைவு எங்கே போகும்?''

கோகுலதாஸ் போட்ட தூண்டுமுள் ஸரியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டது. நவகுமாரருடைய மனம் அடியோடு மாறிவிட்டது. புலி ஸிம்ஹம் முதலிய காட்டு ம்ருகங்களைத் தான் சொல்லும்படியெல்லாம் செய்யப் பழக்கிய வீரனுக்கு உண்டாகும் ஸந்தோஷத்தை விடப் பதினமடங்கு அதிகமான ஸந்தோஷத்தை யடைந்தார் கோகுலதாஸ். ஆனையானை தன் தலைமேல் தானே மண்ணைப் போட்டுக்கொண்டதாம் என்பது போல் கார்யம் பூர்த்தியாகும் தருணத்தில் ஸ்வ

ல்ப அஜாக்ரதையால் எல்லாவற்றையும் கெடுத்துக் கொள்பவர் அல்லர் கோகுலதாஸ். அவர் தம் வெற்றியையும் குதூஹலத்தையும் வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல் முன்னிலும் அதிக விநயமாயும் பணிவாயும் பேசலுற்றார்.

“என் முன்யோசனையும் என் ஸாமர்த்யமும் எப்படியாகும்? எல்லாம் தங்களிடத்திலிருந்து நான் கற்றுக்கொண்டதுதான். தங்களுடைய யோசனைகளும் ஏற்பாடுகளும்தான் நான் சற்றுமுன் எடுத்துச்சொல்லியது. தங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் நான் புதிதாய்ச்சொல்லிவிடவில்லை. இவ்வளவு தூரம் நான் கக்ஷிகட்டிப் பேசியதன் முக்கிய தாத்பர்யம் என்ன? தேவிபுரம் தேவிபுரத்தானுக்கே உரியதாகவேண்டுமேயல்லாமல் ஒருபோதும் வீரநகரத்தான் வசப்படக்கூடாதென்பதைத்தான் திரும்பத்திரும்ப பலவார்த்தைகளால் சொல்லலானேன். ஸந்ததியற்றுப்போனால் ஸ்வீகாரம் செய்துகொள்வது தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் ஆசாரம். அவ்வாறு ஸ்வீகாரம்செய்துகொள்ளப்பட்ட புத்ரன் யதார்த்தபுத்ரனைப்போல்வைதிக கர்மங்களைச்செய்து ஸொத்தை யடைகிறான். அவ்வாறே தாங்களும் மனதிற்கிசைந்த ஓரிளங்குமரனை வளர்த்துக்கொள்ளுங்கள். அச்சிறுவன் உமது காலத்துக்குப்பின் தேவிபுரத்தைப் பரிபாலித்து வருவான். ஆனால் கனம்பொருந்திய தங்களுடைய மனைவியாருக்கு தம்முடைய ஏகபுத்ரியைவிட்டுப்பிரிந்திருக்க விருப்பமில்லாவிடின் தேவிபுரத்தின் மேன்மையை யறிந்து அதைமுன்னுக்குக்கொண்டுவரக்கூடிய உயர்குலத்திலுதித்த தேவிபுரத்துச் சீமானொருவனுக்கு ஹேமலதையை மணம்புரிவித்துத் தம்பதிகளிருவரையும் தேவிபுரத்து அதிபதிகளாக்கி விடலாம்.”

“ஏன் நிறுத்துகிறீர்கள், நீர் சொல்வதெல்லாம் என்மனதுக்கு இசைந்ததாகவும் அனுபவத்துக்கேற்றதாகவுமிருக்கிறது. இன்னும் நீர் சொல்லவேண்டியதெல்லாம் சொல்லுங்கள், நான் கேட்கிறேன். நீர்குறித்த குணாதிசயங்கள் பொருந்திய சிறுவன் ஒருவனைத் தேடிப்பொறுக்க நாம் அதிக கஷ்டப்படவேண்டும்.”

“எஜமானரே, வெகுதூரம் தேடித்திரியவேண்டிய அவசியமேயில்லை. நல்லபொருள் நமது கையிலேயே இருக்கிறது. நம் அரண்மனைக்குள்ளேயே நாம் நாடும் யௌவனபுருஷன் ஒருவன் இருக்கிறான். கொஞ்சகாலத்துக்கு முன் தேவிபுரத்திலிருந்து ஸிரீஷ் என்னும் தாய்தகப்பனற்ற ஒரு சிறுவன் வைதவ்யமடைந்த தன் ஸஹோதரி சைவலினியுடன் தங்களை ஆசிரயித்து வந்திருக்கிறான். அவர்கள் இப்போது தரித்ரஸ்திதியிலிருந்தாலும் நல்ல உயர்குடியில் ஜனித்தவர்கள். அவர்களுடைய பெற்றோர்கள் தேவிபுர ராஜவம்சத்தில் தோன்றியவர்கள். நான் ஸிரீஷை சிறுவயது முதல் அறிவேன். அவன் வயல்புறங்களில் இதரபிள்ளைகளுடன் விளையாடும்போது கவனித்திருக்கிறேன். மஹா சாந்தகுணமுடையவன்; அவனுடைய முன்னோர்களுடைய கம்பீரமான தோற்றமும் ராஜ பார்வையும் அவனிடம் குடிகொண்டிருக்கின்றன. தேவிபுரத்து ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்தவனாதலால் அவ்வம்சஸ்தர்களுடைய விரோதிகளுக்குக் கீழ்ப்படியாத சிறந்த ரோஷ குணமும் அவனிடம் பூர்ணமாயிருக்கின்றது. பால்ய முதல் நரேந்த்ரனுடன் விளையாட்டுத் தோழியாய்ப் பழகிவந்தபோதிலும் ஹேமலதைக்கு ஸிரீஷினிடம் அதிக மதிப்பும் கண்யமும் உண்டு.

“நண்பரே, நான்கூட ஸிரீஷைக் கவனித்திருக்கிறேன். அவன் எடுத்த கார்யத்தைப் பொறுமையாய் விடாமுயற்சியுடன் செய்து முடிக்கும் திறனுடையவன். அவனுடைய மனோதீரமும் வஜ்ரதேகமும் வேறெவனுக்கும் வராது. ஒருநாள் அவனுக்கும் நரேந்த்ரனுக்கும் மனஸ்தாபம் உண்டாயிற்றாம். மனஸ்தாபம் முற்றி சண்டைக்கு வந்துவிட்டது. ஸிரீஷ் நரேந்த்ரனை ஒரே தூக்காய்த்தூக்கிக் கோபத்துடன் மணலின்மீது விட்டெறிந்தானாம், ஹேமலதை என்னிடம் வந்து சொன்னாள்.”

“தங்களுடையமகளைக் கல்யாணம்செய்துகொண்டு அவன் தேவிபுரத்தரசனாகும்போது இப்போதடித்த விதமே வீரநகரத்து அதிபதியை அடியோடு தோற்கடித்து நரேந்த்ரனது பாட்டனார் நமக்கிழைத்த தீங்குக்கு பழிக்குப்பழி வாங்குவான்!”

“கோகுலதாஸ், சற்று நேரத்துக்குள் புங்கானுபுங்கமாய் அடுக்கிவிட்டீரே! நீர் சொல்வதை ஸரியாய் க்ரஹிக்கக்கூட எனக்கு அவகாசமில்லாமல் பேசிக்கொண்டுபோகிறீர். நீர் சொல்வது ஒவ்வொரு விஷயமும் அருமையானது. நீர் உமது ஏற்பாடுகளை ஸரியாகச் செய்துவாருங்கள். நவகுமாரர் அவருடைய ஆண்மைக்கேற்றவாறு சில யோசனைகள் செய்திருக்கிறார். ஒன்று மாத்திரம் ஸத்யம். என்றைக்கும் தேவிபுரத்தை வீரநகரத்தான் அடையான்.”

நவகுமாரர் போய்விட்டார்.

கோகுலதாஸ் அறையில் விளக்கு மங்கலாய் எரிந்துகொண்டிருந்தது. ஸூர்யோதயமாய்விட்டது. கதவு த்வாரங்களின் வழியாய்க் கதிரவன் ஒளி அறைக்குள் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. வயது முதிர்ந்து தள்ளாடும் ஸ்திதியிலிருக்கும் அக்கிழவர் இன்னும் தீர்க்காலோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

“அஸ்திவாரம் பலமாய்ப் போட்டாயிற்று. நான் மாத்திரம் இப்போதிருக்கும் கோகுலதாஸாகவே இன்னும் கொஞ்சகாலமிருந்தால் கட்டடமும் சீக்கிரம் எழும்பிவிடும். நவகுமாருடைய மனைவி நமக்கு விரோதமாயிருக்கிறாள். அவளை லேசானவள் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. தன்னாலானமட்டும் என் ஏற்பாட்டைக் கலைக்க அவள் ப்ரயத்தனப்படுவாள், அவள் குணத்தில் எவ்வளவு சிரேஷ்டமானவளோ அவ்வளவு செல்வாக்கும் திடசித்தமும் உடையவள், தன்னுடைய இஷ்டப்ரகாரம் திடசித்தமற்ற தன் கணவனை இணங்கச்செய்வதில் அவள் மிகவும்ஸாமர்த்யமுடையவள். அவரும் அவளுடைய வார்த்தைக்கெதிர்வார்த்தை சொல்வது துர்லபம். அவள் கீறும் கோட்டைத்தாண்ட அவர் துணியமாட்டார். ஆனாலும் அவள் ஸ்த்ரீதானே. பெண்புத்தி பேதமைத்து

என்பது நிஜமல்லவா. அவள் சிறுவர்களின் அழகையும் பொருத்தத்தையும் கண்டு அதையே பெரிதாக எண்ணிவிட்டாள். அந்த ஆனந்தத்தில் அவள் ராஜகுடும்பத்து ப்ரதாபத்தையும் கீர்த்தியையும் அடியோடு மறந்துவிட்டாள். நவகுமாரர் தமக்கும் தமது குடும்பத்துக்கும் த்ரோகம் செய்யாதிருந்தால் அப்போது தான் அவர் ஆண்மகன் என்னும் பெயருக்கு அருகராவர். இவ்விஷயத்தில்தான் அவருடைய ஆண்மை தெரியவேண்டும். ராத்ரியெல்லாம் நான் அவருக்குஸரியானபடி போதனைசெய்திருக்கிறேன். அவருடைய யோசனைகளையெல்லாம் முழுதும் மாற்றிவிட்டேன். அவருக்குப்புதிய உபதேசம் செய்திருக்கிறேன் அவ்வுபதேசத்தின் மஹிமையால் அவருக்கும், அவருடைய மனைவிக்கும் கொஞ்சம் விவாதம் உண்டாகும். அத்தருணத்தில் நான் அவ்விடம் இருத்தல் யுக்தமன்று. தங்களுடைய கார்யம்ஸித்தியாகாதுபோய்விடுமென்று தோன்றினால் ஸ்த்ரீகள் சில ஸமயங்களில் கண்ணீர் சொரியத்தொடங்குவார்கள். அதைக்கண்டு மனமிளகிப் பதில்சொல்லத் தெரியாமல் கையைப் பிசைந்துகொண்டு நவகுமாரர் முணுமுணுப்புடன் மறுபடியும் என்னிடம் வருவார். நவகுமாரரே, நீர்தான் உமது குடும்பத்தை மறந்தாலும், அதைக் கனவிலும் மறவாமல் அதற்காகப் பலவிதங்களில் உழைத்துவருபவன் ஒருவனிருக்கிறான். அவனிருக்குமட்டும் உமது ஜபம் பலிக்காது. கோகுலதாஸ் தன்கடமையை உள்ளவாறு அறிந்திருக்கிறான். பகலுமிரவும் அவன் அதையே ஸ்மரணை செய்துகொண்டிருக்கிறான். அவன் எடுத்த கார்யத்தை எளிதில் கைசோரவிடுபவனல்லன். எவ்விதத்திலாவது அதை ஸாதித்தேமுடிப்பான்" என்று கோகுலதாஸ் தமக்குள் சொல்லிக்கொண்டார்.

ஐரோப்பிய மஹா யுத்தம்

இப்பொழுது ஐரோப்பிய நாடுகளில் சென்ற 7 மாதகாலமாக நடந்துவரும் மஹா யுத்தத்திற்கு ஏற்பட்ட காரணங்கள், ஐரோப்பிய தேசங்களின் சரித்திரம், அதன் மூலமாய்வெளியாகும் அநேக ஸூக்ஷ்மமான ரஹஸ்யங்கள் மற்றும் இந்தயுத்தத்தில்ஸம்பந்தப்பட்ட எல்லாவிபரங்களும் அடங்கிய புத்தகம் ஒன்று (ஐரோப்பிய மஹாயுத்தம், 256 பக்கங்கள், 58 அழகிய ஆப்டோன் படங்கள் விலை ரூ. 1-4-0) வெளியிட்டிருப்பதை நம் நேயர்கள் அறிவார்கள். இப்புத்தகம் கூடியவரை சுத்தமாயும் விஸ்தாரமாயும், தெளிவாயும், படிப்பவருக்கு மனோத்ஸாகத்தை யுண்டுபண்ணும் விதமாகவும் எழுதப்பெற்றிருக்கிறது. 'இம்மாதிரி யுத்த புஸ்தகம் அனேகம் வெளிவந்திருப்பினும், நமது ஆபீஸ் பதிப்பு, மிகவும் சிலாக்கியமாயிருக்கிறதென்று' நமது சந்தா நேயர்கள் அநேகர் எழுதியிருப்பது மிகுந்த திருப்தியைத் தருகிறது. தவிர, இப் புத்தகத்தைப் பற்றிய முக்கிய பத்திரிகைகளின் சிறந்த அபிப்பிராயங்கள், இச்சஞ்சிகையின் கடைசிப்பக்கத்தில்இங்கிலீஷிலியே ப்ரசுரிக்கப்பட்டிருப்பதை நம் நேயர்கள் அறிய விரும்புகிறோம்.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS & NOTES

காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ கோகலே அவர்களின் அனுதாபத்திற்காகச் சென்னைபுரிவாஸிகளால் கூட்டப்பட்ட ஒருமீடிங்.—இம்மீடிங் மார்ச்மீ 4உ விக்டோரியா டவுன்ஹாலுக்கடுத்த வெளிப்புறத்தில் திறந்த மைதானத்தில் 5½ மணிக்குக்கூடிற்று. வெகுஜனங்கள் திரளாய் வந்திருந்ததுமன்றி, பலஆங்கிலேயரும் வந்திருந்தார்கள். இதில் அக்கிராஸனம் வஹித்த கனம் பி எஸ் சிவஸ்வாமி ஐயரவர்கள், ஸ்ரீமான் கோகலே அவர்களின் மிகவும் உயர்ந்த குணங்களைப் பற்றியும் நமது இந்தியாவுக்கு பற்பல விதமாய் அவர் உழைத்திருப்பதைப்பற்றியும் விவரித்துச் சொன்னார். இம்மீடிங்கில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தீர்மானங்கள்: "ஸ்ரீமான் கோகலேயைப்போல் ஓர் உருவச்சிலை சென்னையில் ஸ்தாபிக்கவேண்டும்; அவர் ஸ்தாபித்து அருமையாய்ப்பாலித்துவந்த இந்திய ஊழியச் சங்கத்துக்கு கூடியவரையில் பொருளுதவி செய்து ஆதரிக்கவேண்டும்;" ஆகிய இவைகளே. இவை யாவருக்கும் திருப்தியையே உண்டாக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

***

1907-ம் ௵ முதல் 1912-ம் ௵ வரை ப்ரிடிஷ் இந்தியாவில் கல்வி அபிவிருத்தி.— 1912-ம் வருஷத்தில் ப்ரிடிஷ் இந்தியாவிலுள்ள பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகளின் தொகை 67,50,000. அதாவது 1907-ம் வருஷத்தைவிட 100-க்கு 26 பங்கு அதிகம். பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பவர்களின் தொகை 100ல் 2.7. கல்வி விஷயமாக 1907-ல் 3,75,000-பவுனிலிருந்து 1912-ல் 52,50,000-பவுன் செலவு ஏறியிருக்கிறது. ப்ரைமெரி ஸ்கூல்கள், 1,10,692. அவைகளில் கற்கும் மாணவர்கள் 45,00,000; உபாத்தியாயர்கள் 1.71,359. ஸெகண்டரி ஸ்கூல்களும் விருத்தியாயிருக்கின்றன 4,00,000 மாணவர்கள் 1912-ல் படித்திருக்கிறார்கள். யூனிவர்ஸிடியைச் சேர்ந்த காலேஜ்களில் 28,196, பிள்ளைகள் (இதில் 279, பெண்கள்) படித்திருக்கிறார்கள். இருபது வருஷத்துக்கு முன் 8060 பிள்ளைகள்தான் இருந்தார்கள்.

***

இப்ரிஸ்:—இந்நகர் பெல்ஜியத்திலுள்ள புராதன நகரங்களில்ஒன்று. இங்கு மிகுந்த சித்திர வேலைப்பாடமைந்த பெரிய கட்டடங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுள் க்ளாத் ஹால் என்ற பிரமாண்டமான கட்டடம் 1200-ம் வருஷத்தில் கட்ட ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதைக் கட்டிமுடிக்க 100-வருஷங்கள் ஆயின. அந்நகரில் முன்பிருந்த ஜனத்தொகை 2 லட்சம். உலகத்தில் மிகவும் புராதனமும், அழகும், சிறப்பும் வாய்ந்தது. இப்பொழுதோ, இவ்விடத்திய அழகிய கட்டடங்களில் அநேகம், ஜெர்மன் வெடிகுண்டுகளுக்கு இரையாய்விட்டன.

Supplement to the "VIVEKA BODHINI." "விவேக போதினி" அனுபந்தம்.

லக்ஷ்மி